

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

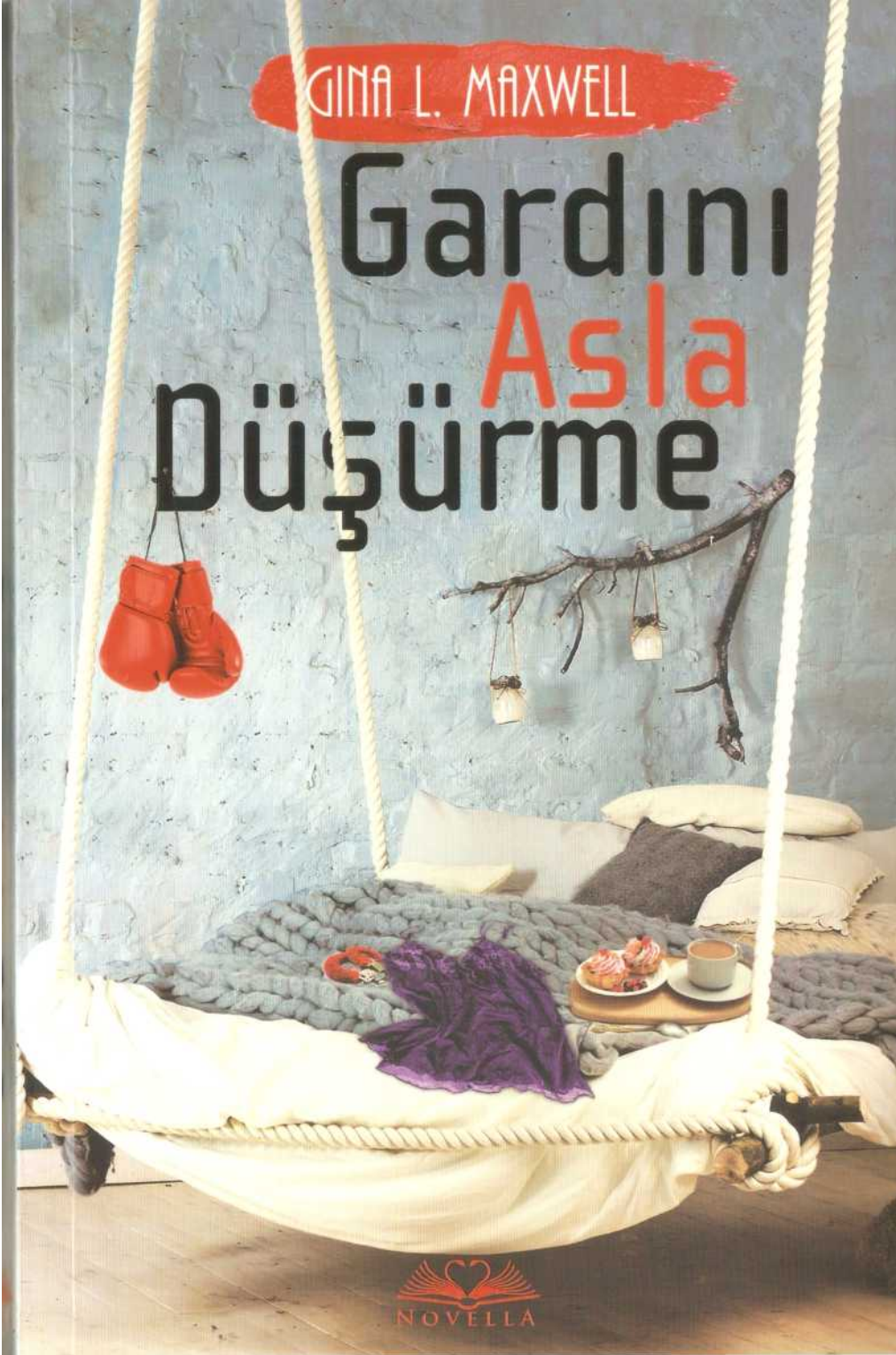
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GINA L. MAXWELL

Gardını Asla Düşürme

“Yazar bu kitapta harika bir iş çıkarmış ve kahramanlarını hakkıyla anlatmış. Bu kitabı şiddetle tavsiye ederim.”

– Harlequin Junkie

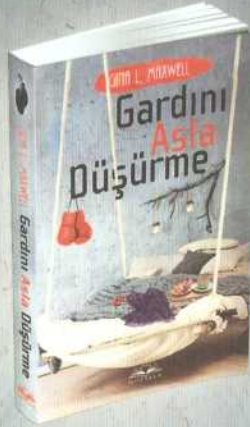
“*Gardını Asla Düşürme*, favori serilerimden biri için muhteşem bir son kitap. Yazardan beklediğim, beni ona hayran eden her şey fazlasıyla vardı.”

– Dirty Girl Romance

“Kitapta bir hikâyede sevdiğim bütün unsurları buldum, baştan sona tutku doluydu. Gina L. Maxwell yine tek başına da okunabilecek, harika bir roman yazmış.”

– Read Love Blog

Tatlı kekler,
sıkı yumruklar
ve beklenmedik
bir aşk.

Gardını
Asla
Düşürme

Gardını Asla Düşürme

©Gina L. Maxwell

Özgün Adı: Sweet Victory

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları ajansı aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Ağustos 2017

ISBN: 978-605-186-391-7

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Özlem Özarpacı
Editör : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Düzeltili : Gamze Demir Tuncel
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Marti Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

GINA L. MAXWELL

Gardını Asla Düşürme

Çevirmen: Özlem Özarpacı

Liz Pelletier'e,

Hayatımızdaki bölümlerden birini kapatmanın şerefine. Daha nicelerini açmak umuduyla. Teşekkürler.

- [Birinci Bölüm](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Dördüncü Bölüm](#)
- [Beşinci Bölüm](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Yedinci Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [On İkinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [On Dördüncü Bölüm](#)
- [On Beşinci Bölüm](#)
- [On Altıncı Bölüm](#)
- [On Yedinci Bölüm](#)
- [On Sekizinci Bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Son](#)
- [TEŞEKKÜR](#)

Birinci Bölüm

Xander James üç yüz kiloluk traktör lastiğinin tırtıklı kauçuk kısmına parmaklarını geçirdi. Ter damlaları gözlerini yakıyordu. Dişlerini sıkıp bacaklarını düzleştirerek döndü ve tekerleğin üzerinden geçene dek kaldırdı, nefesini boşaltırken adeta kükrüyordu.

“Hadi devam dostum, yarısını hallettin. Bu seti tamamladıktan sonra beş dakika ip atlayacaksın, sonra da beş dakika molan olacak. ”

Xan, bir sonraki yarı profesyonel MMA dövüşüne hazırlanmak için koç olarak tuttuğu dostu Reid Andrews’a ters ters baktı. “Beş dakika mı? Gerçekten acımasız pisliğin tekisin Andrews, biliyorsun değil mi?”

“Bana bu yüzden o kadar para dökülüyorsun, İngiliz.” Bu cehennem azabı için bir şeyler ödediği doğrudu ama bunun bedeli para değil, tutulan kasları ve ağrıyan eklemleri idi. Yine de fazlasıyla değerdı. Onun için, profesyonel MMA dövüş organizasyonu UFC’deki yerini

geri kazanmaktan daha önemli bir şey yoktu. Bu önündeki dövüşü kaybederse UFC kariyerine sahip olma hayallerine elveda diyebilirdi. Bu yüzden de Reid’i her gün buna pişman ederdi.

Xan, ön koluyla alnını silerek “Çok paraymış. Sana ödeme yapmama izin versen en azından biraz merhametli davranmanı talep etme hakkım olurdu. Ama bana gönüllü olarak işkence yaptığın için acayip sıçmış haldeyim,” dedi.

Reid dövmeli kollarını göğsünde kavuşturup Xan’a şeytanca sırıttı. “Dostlar ne içindir, İngiliz? Hadi artık az laf, çok dönüş.”

“Hay hay, Koç.” Dostuna orta parmak gösterdikten sonra yine lastiğe uzandı.

Xander’ın İngilizeli olduğu düşünülünce Reid’in kendisine taktığı lakap pek de özgün sayılmazdı ama spor salonundaki dövüşçülerin ağzında dolaşanlardan daha iyiydi.

Xan, ön kapıya baktığı için yaşlı bir işadının lobiye doğru ilerlediğini gördü. Bölmesiz, tek kattan oluşan spor salonunun çeşitli yerlerinde homurdanarak antrenman yapan tişörtlü adamların arasında, şık pantolonu ve kravatıyla çok alakasız görünüyordu. Adamın yüzündeki resmiyet, bembeyaz gömleğiyle daha da pekişiyordu.

Seti tamamladığı sırada derin nefesler alırken, “Hay içine edeyim,” diye mırıldandı Xan. O en son görmek istediği kişi olan Richard Caldwell’di. Adam, Vegas banliyösü olan Rose Valley’deki binanın sahibiydi; Xan de burayı MMA spor salonu TLP2 olarak kiralamıştı. Dostları Irish ve Jax’in Oahu adasında açtıkları LP’nin ikinci merkezidi. Caldwell’in ofisini ona, adamın kendisiyle görüşmek istediğine dair birkaç mektup göndermişti ama Xan bunu erteleyip durmuştu. Mekânı işletme, müşterilere idman yaptırma ve Reid’le birlikte kendi antrenmanına çalışma işleriyle deli gibi yoğunlu. Çok büyük ihtimalle kirasını yükseltmek isteyen bu fiyakacı hergeleyle buluşmak önceliklerinin arasında en sonda geliyordu.

Reid ona atlama ipini uzattı ve Xan ip atlamaya başladığında kronometresine bastı. Caldwell ona doğru gelmek üzereydi ki biri onu durdurup ayakkabılarıyla matlara basamayacağını söyledi. Xan çaktırmadan gülüp ip atlamaya devam etti.

“Bay James,” diye seslendi adam, Xander’a. “Bir dakikanızı rica edecektim.”

“Korkarım ki biraz daha beklemen gerekecek...” Xan, Reid’e baktı.

Reid kronometreye bir göz attı. “Üç buçuk dakika.” Xan geçen süreyi çıkararak bunu Caldwell’e tekrarlardı. “Üç dakika on beş saniye daha.” Sonra da matların kenarında nöbet tutarcasına dikilen adama başıyla işaret etti. “Marcusbay Caldwell’i ofisime götürebilir misin?” Adam bekletilmekten hoşlanmışa benzemiyordu ama Xander’ın bir gram bile umurunda değildi. Caldwell’den hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı. Ama öte yandan yeğeni... O tamamen bambaşka bir hikâyeydi. Sophie

Caldwell, Xan’in blokunun karşı köşesinde yer alan Sop-hie’nin “Tatlı Köşesi” adlı küçük, pembe pastanenin sahibiydi.

Xan ay içmek için oraya ilk uğradığında tezgâhın ardında yaşı, büyükanneyi andıran bir tip görmeyi ummuştı. Onun yerine bir çizgi romandan fırlamış gibi görünen dövme, göz kamaştırıcı bir pin-up kızıyla karşılaşmıştı. O zamandan beri de haftasının en güzel anı, pazar sabahları erken saatteki koşusuna başlamadan önce oraya uğradığı zamanlardı. Ayrıca spor salonuna gidip gelirken kadının pastanesinin önünden geçerken de onunla flört etmenin keyfini çıkarıyordu. Gerçi kadının onu ciddiye aldığı pek yoktu ama aralarındaki tatlı dostluk Xan'ın gününü aydınlatıyordu. Ayrıca kadın, geceleri geç saatlerde bazı fantezilerini süslüyor diye onu kim suçlayabilirdi? Kadının o kadar seksi olmaya hiç hakkı yoktu, Xan de sapasağlam bir erkekti ne de olsa.

“Bitti,” dedi Reid kronometreyi durdurarak. “Beş dakikadan fazlası gerekecek mi?”

“Mümkün olursa beş dakikaya kurtulurum dostum.” Xan ipi yere atıp su şişesini kaptı ve ön tarafa doğru ilerlerken ağzına bolca su sıktı. Caldvvell, az eşyaya sahip ofiste ayakta durmuş, baştan ayağa rahatsız görünüyordu. Xander kapıyı arkasından kapatıp spor çantasının üstünden bir tişört aldı ve kullanışlı, metal çalışma masasının etrafından dolanırken üzerine geçirdi.

“Otur,” dedi metal, katlanan sandalyeleri işaret ederek. Adam sandalyelere baktı ve tiksintisini gizleme zah-

metine bile girmedi. “Teşekkürler, ayakta iyiyim.” “Keyfin bilir.” Xander omuz silkip sandalyeye oturdu. Düzgünce dizili yeni üyelik başvurularını kenara ittikten sonra bu kendini beğenmiş pisliğin canını daha da sıkmayı umarak ayaklarını masanın üzerine koydu. Adamın üstdudağının kıvrılmasından amacına ulaştığını anladı. Xan sırtıttı. “Senin için ne yapabilirim, Bay Caldwell?” Adam evrak çantasının ön gözünden zımbalı bir kâğıt yığınını çıkarıp masanın üzerine koydu. “Sizinle buluşma girişimlerimi reddettiğiniz için size bu mülkü boşaltmanız için doksan gününüz olduğunu söylemeye geldim.” Xander bir anda doğrularak ayaklarını yere vurdu. Elindeki kâğıtları inceledi. Mülkün satışı sebebiyle yasal bir tahliye bildirisi. “Sen ne saçmalıyorsun? Burayı satıyor musun? Ne istiyorsun peki? Ben de teklif vereyim.” “Bu mümkün değil, Bay James. Tüm blok bana ait ve burayı geniş ölçekli bir alışveriş merkezi yapmak isteyen bir firmaya satmaya karar verdim. İhtiyacım olan tek şey kiracıların

yüzde yetmiş beşinin taşınmayı kabul etmesiydi; eh, tek sorun çıkaran siz olduğunuz için de bunu sağladım.”

Xander bloktaki işyerlerini zihninden geçirdi. Kendi spor salonu eski bir depoydu ve muhtemelen arsanın yüzde yirmisini kaplıyordu. Yani Caldwell’in anlaşmasının suya düşmesi için kendi tarafında tek bir kişinin daha olması yeterli olacaktı.

“Peki ya Sophie?” Son birkaç aylık sohbetlerinden, Sophie daha bebekken, büyükannesinin bir cupcake dükkânı açtığım, Sophie’nin de bunu ondan devraldığım öğrenmişti. Bunun sadece geçim sağlamak için bir iş olmadığını herkes görebilirdi; orası kızın yaşam tarzı, tutkusuydu. “Pastanesinden o kadar kolay vazgeçtiğine inanmak biraz zor.”

Caldwell dudaklarını yanlara çekince yüzünde tebessüm benzeri acınası bir ifade belirdi. “Doğru ama maalesef hem pastane hem de bloktaki diğer mülkler, o otuz yaşına gelene ya da evlenene dek benim kontrol ettiğim bir fonda. Eh, erkekler de yeğenimle evlenmektense bir kaktüse sarılmayı tercih edeceğinden o pastaneyi en erken beş yıl sonra alır ama ben o zamana dek satmış olurum.” Xander’m kanı beynine sıçradı. Sandalyesinden yavaşça kalktı ve suratında kasıtlı bir düşmanlık ifadesiyle o kalpsiz pisliğe doğru eğilmek için yumruklarını masaya dayadı. “Ne tür bir adam kendi kanından birine hakaret eder? Hele ki yeğenin kadar harika bir kadına,” dedi alçak sesle. “Ama emin ol ki bir daha benim karşımda böyle bir şeye kalkışırsan seni buna pişman ederim.” Caldwell boğazını temizleyip gergince kravatını düzeltti. “Ben sadece şey demek istedim...”

Xan elini masaya vurup sesini yükseltti. “Senin ne demek istediğin umurumda bile değil. İşimiz bitti. Mar-cus seni dışarı atmadan önce defol git buradan.”

Kendini güçlkle tutarak, adamın topukları üzerinde dönüp doğruca odadan çıkışını izledi. Aman ne harikaydı. Sanki bu zırvalık için vakti varmış gibi. Sanki işi başından aşkın değilmiş gibi bir de spor salonu için yeni bir mekân bulacak, orayı yeniden düzenleyecek ve taşınacaktı. Burayı seviyordu. Bu bölgede çok uygun tipler yaşıyordu, çok kibirli veya gösterişçi heriflerin olmadığı iyi bir semtti. Ayrıca dairesi de bir blok ötede, tam pastanenin

karşısındaydı. Böylesi gerçek bir kismetti, bu yüzden de hafife alınmamalıydı.

Hay sıçayım. Birkaç derin nefes alan Xander kafasını boşaltmaya çalıştı. Doğruca pastaneye gidip Sophie'yle yüzleşmek ve bu konuda söyleyeceklerini dinlemek istiyordu. Ama önce antrenmanını bitirmesi gerekiyordu, sonra ta akşama kadar da müşterileriyle randevuları vardı. Ertesi gün pazardı. O gece saldırı planını düşünecek, sabahleyin de gidip kadınla konuşacaktı. Sonra da bu işi çözüme kavuşturacaklardı.

İkinci Bölüm

“George eğer şu an ölecek olursan yemin ederim ki fişini kendi ellerimle çekeceğim. Duydun mu beni?”

Sophie Caldwell, anormal sesler çıkararak dönen pastacı mikserinin bir yavaşlayıp bir hızlanması karşısında ona ters ters baktı, kendine has Jedi zihin oyununun mutfak aletini hayata döndürmesini umuyordu. Nefesini tutup içinden saymaya başladı. Deneyimlerine bakacak olursa alet otuz saniye içinde ölmezse genellikle kendini toparlayıp bir gün daha yaşamaya devam ediyordu. Bu, dördüncü hayata dönüşü olacaktı. Bir Tanrı varsa, demek ki sadece kedilere dokuz can bah-şetmemişti.

Yirmi iki... yirmi üç... yirmi...

Tüm hareket son buldu.

“Lanet olasıca.” Sophie tezgâhın kenarını kavrayıp yenilgi içinde başım öne eğdi. “KP,” diye seslendi pastanenin ön tarafına; en yakın dostu ve tek çalışanı olan Kristin taze çıkan cupcakeleri vitrine diziyordu. “George öldü!” kızgınlıkla dişlerini sıkıp yeni mevta olmuş alete baktı.

“Yine mi?” Kristin, pembe önlüğünü çıkararak köşeyi döndü. Sophie her zamanki gibi arkadaşının gerçek kimliğini böylesine marifetle gizlemesine hayranlık duydu. Kadın pastanedeyken yirmili yaşlarının sonlarında, saçlarını farklı çeşitte topuzlarla sıkıca toplayan ve zevkli, rahat kıyafetler giyen ahlaklı biri gibi görünüyordu.

Ama Sophie, daha dostluklarının başında bir gece kulübünde “gündüze özel Kristin”in kesinlikle çok daha az muhafazakâr olan gerçek Kristin’in ön cephesi olduğunu keşfetmişti. Platin rengi saçlarının alt yarısı pembenin tonlarına bürünmüştü; tozpembeden, koyu gül rengine dek uzanıyordu. İş kıyafetlerini de göbeği açık bluzlar ve dar pantolonlarla değiştiriyordu, gece çıktığındaysa korseler ve deriler alıyordu bunların yerini.

Kristin, o delişmen yanını rahatlıkla gizlerken Sophie, Asi Çocuk Hareketi’nin maskotu gibiydi. Sağ kolunda canlı renklerden dövmeler

vardı, yüzünde ve vücudunda da kulaklarındakinden bile daha çok küpe vardı, ayrıca saçları da doğal rengi olmaması kaydıyla sürekli renk değiştiriyordu. Şu andaki tercihi canlı bir yeşim taşı rengindeydi. Genç kızken keşfettiği pin-up tarzına âşık olmuştu ve piercing ile dövmeleleri de bu tarzın kalıcı aksesuarlarıydı.

“Billy tamir edebilir.” Kristin çantasını kapıp Sop-hie’yi yanağından öptü. “Hemen dönerim.”

“Pazar sabahının altısı daha. Benden nefret edecek,” dedi Sophie abartılı bir şejkilde dudağını sarkıtarak.

Arkadaşı dalga geçercesine güldü. “Sanki böyle bir şey mümkün de. Bazen kocamın seni benden daha çok sevdiğinden şüpheleniyorum.”

“Bunu da kendisine Afrodite’miş gibi tapılan bir kadın söylüyor.”

Kristin kıkırdadı. “Gerçekten harika biri. Sanırım onu bırakmayacağım.”

Sophie gülerek kafasını iki yana salladı. Arkadaşlarını ayıracak herhangi birini ya da bir şeyi hayal bile edemiyordu. On yıllık evlilikten sonra bile hâlâ bala-yındalarmış gibi davranıyorlardı birbirlerine: oyunbaz, ilgili, tutkulu... Sophie onları mini minnacık da olsa kıskanmadığını söylese yalan olurdu. Ama Bay Doğru’yu bulma hayallerinden çok uzun zaman önce vazgeçmişti. Geçmişte o kadar çok başarısız ilişkisi olmuştu ki aşk hayatıyla ilgili bir kitap yazabilirdi. Adı da şöyle akılda kalıcı bir şeyler olurdu: *Kırık Kalpler Oteli*. Ya da yerinde bir isim için, *Aptallar için İlişki Rehberi: Yapılmaması Gerekenler*.

Ya da en iyisi: *Ona Güvenebileceğinizi Söylüyorsa Asla Güvenmeyin: Sophie’nin Anıları*.

Kristin arka kapıya ilerlerken duraksadı. “Hay aksi, haftalık göz şenliği dozumu kaçıracağım. Koşudan sonra da uğramasını söyle. Senin ekürin olacağım.”

“Göz şenliği” ifadesi adama haksızlık demekti. Ona olsa olsa göz festivali denirdi. Böyle bir laf var mıydı acaba? Mevzu Xander olunca kesinlikle

vardı. İnsan onu görür görmez havai fişekler patlıyordu. Anında bağımlısı oluyor, bir kez daha bakmak istiyordunuz. Sop-hie arkadaşına gözlerini devirdi. “Çöpçatanlık etmeyi bırakır mısın? O adamla hayatta çıkmam.”

“Çıkmaktan bahseden kim? Ben sadece o rrfuhteşem yaratığı bir test sürüşüne çıkarmanı söylüyorum. Keyfine bakıp yoluna devam etmenin hiçbir sakıncası yok.” Sophie dudak büktü. “O zaten her ikimize yetecek kadar yapıyor bunu. Adam kasabanın bisikleti gibi.” Kristin’in yüzündeki anlamamış ifadeyi görünce ekledi: “Herkes onunla bir tur atıyor zaten.”

“Sophie Marjorie Caldvvell, sen adamı mı gözetliyordun?”

“Hayır!” Pekâlâ, buna biraz hızlı tepki vermiş olabilirdi. “Penceremden bakarken haftanın her günü evine başka bir kadın getirdiğini görmem gözetleme sayılmaz.” Bu biraz abartılı bir ifadeydi. Sadece hafta sonlarında bir ya da iki kez oluyordu; o da her hafta sonu değildi. Gerçi bu bir şey olmadığı anlamına gelmiyordu. Sonuçta adamın giriş çıkışlarını sürekli izliyor değildi yani.

“Eh, bu da adamın büyük rağbet gördüğünün kanıtı.” “Ya da belki de yatakta o kadar kötü ki kadınlar bir daha aynı şeyle karşılaşmak istemiyor, o da bu yüzden her seferinde başka biriyle geliyor,” diye karşılık verdi Sophie.

“Hayatta olmaz. Onun gibi tipler yatakta asla kötü olmazlar. Bu imkânsız bir şey. Senin Saks OFF 5TH’ten Jimmy Choos ayakkabı almadan dönmen gibi bir şey olur bu.” Ön kapı çanı şingirdayarak içeri bir müşteri girdiğini haber verdi. Kristin, dramatik bir ifade takınarak şaşkınlıkla iç çekti. “Pazar sabahının altısında kim gelmiş olabilir ki?”

Sophie sosa batırılmamış kırmızı kadife kek toplarından birini alıp kadına doğru attı ama Kristin hemen kaçarak kapıyı kapayınca mini kek şap diye kapıya yapıştı. Sophie, kaim metal kapının ardından gelen boğuk, “Seni seviyorum!” cümlesini ve uzaklaşan kahkahaları duydu.

“Tabii, tabii,” diye mırıldanarak lekeli, beyaz önlüğünü, temiz üniformasıyla değiştirdi. Sophie, Xander’ın düzenli pazar ziyaretlerini ve ara sıra rastgele dükkâna uğramalarını dört gözle beklediğini itiraf etmeliydi

ama bunun sebebi adama bir genç kız gibi abayı yakmış olması falan değildi. Elbette ki adamın ne kadar seksi olduğunu farkındaydı -sonuçta kör değildi- ama adamın çapkın yaşam tarzı, Sophie'nin hissedebileceği herhangi bir arzuyu bastırmasına sebep oluyordu.

Xander'ın üçüncü kattaki köşe dairesinin, kendisinin pastanenin üst katındaki ufacık dairesinin tam karşısında olması talihin acımasız bir oyunuydu. Adamın güneşliklerini sürekli açık tuttuğu düşünülünce Sophie, İngiltere'nin tatlı insanların bunları sadece dekoratif amaçlarla mı kullandığını, yoksa teşhirciliğin, adamın yaşam tarzı mı olduğunu merak ediyordu.

Büyükannesi her zaman, güneş batmadan önce evdeki bütün perdeleri kaparken onu uyarırdı: “Gece vakti oldu mu, evin koca bir akvaryuma dönüşür. Eh, ben de dikizcilerin içeri bakmasını hiç istemiyorum doğrusu.” Sophie'nin, son birkaç ay içinde Xander'ın akvaryumuna kaç kez baktığı ise, işkence altında bile itiraf etmeyeceği bir şeydi. Sonuçta adamı kasıtlı olarak gözetliyor falan değildi; Sophie'nin televizyonu yoktu, bu yüzden de ne zaman okumasına ya da laptopuyla internette gezinmesine ara verse içgüdüsel olarak yaptığı ilk şey yanındaki pencereden dışarı bakmak oluyordu. Öyle zamanlarda da adamın evinde gezindiğini fark etmesi Sophie'nin suçu değildi. Üstelik onu bir süre izlediğinde de bunun tek sebebi can sıkıntısıydı. Adamın, evin içinde tişörtsüz halde ve sadece poposunun kıvrımları ve Tanrı'nın yardımıyla üzerinden düşmeyen, düğmeleri açık kot pantolonuyla gezme eğiliminin bir ilgisi yoktu.

“Ah, neyse ki buradasın,” dedi Xander, adamın İngiliz aksam Sophie'yi azıcık da olsa etkiledi. Bu yüzden suçlanamazdı ama. Yabancıların aksanlarını duyunca iç geçirmeyen bir tane bile Amerikalı kadın yoktu.

Sophie gülümsedi ve göğsüne kadar gelen cam vitrinin üzerinde kollarını kavuşturdu. “Pazar sabahı bu saatte başka nerede olacağım? Bir dakika,” dedi adamın elinde tuttuğu su şişesini fark ederek. “Suyunu doldurdun mu?”

“Ne?” Xander, şişenin elinde olduğunu bile unut-muşçasma eline baktı. “Ha, evet, doldurmuşum. Baksana...”

“Kendi suyunla,” diye lafını kesti Sophie şaşkın bir ifadeyle. Ters giden bir şeyler vardı. Xander oraya taşındığından beri her pazar sabahı Tatlı Köşesi’ne gelerek suyunu orada doldururdu; sokağın kendi tarafındaki suların “dağların tortusuyla pislik içinde” olduğunu,

Sophie’nin tarafınınsa temiz olduğunu iddia ederdi. Sophie bunun, koşudan önce oraya gidip flört etmek için bir bahane olduğunu bilirdi ve Xander’ın da onun bunu bildiğini bildiğinden emindi ama şakalaşmaları her zaman çok keyifli olduğundan bahanenin saçmalığına takılmazdı.

Xander iç geçirince Sophie adamın çenesinin seğirdiğini fark etti. “Evet, kendi suyumla ama konuşmamız için bana beş dakika vermen için bunu boşaltıp senin-kiyle doldurmam gerekiyorsa bunu da yaparım.”

Sophie kaşlarını çatı. Pekâlâ. Belki de Xander artık onunla flört etmek istemiyordu. Ona olan ilgisini kaybeden ilk erkek o değildi sonuçta. Ama eğer öyleyse, kendisiyle ne konuşacaktı? “Tabii ki konuşalım, ne oldu?” Xander tam yanıt vermek üzereyken içeriye sürekli müşterilerden ve büyükannesinin arkadaşlarından ikisi girdi. Sophie ona özür dileyen bir bakış attı, Xander da anlayışla başını eğip müşterilere yer açmak için kenara çekildi. Şimdi kadının tek yapması gereken şey, kendi uyuşturucu seçimini -şeker ve kafein- yüklenmek ve biraz ötede dikilen şeker suratıyla yapmadığı şu kaygı verici konuşmaya kafayı takmamaktı.

Bebek işiydi.

Yüce Tanrı yardımcısı olsun, Sophie Caldwell acayip seksi bir yaratıktı. Her zaman arkadan incecik görünen, uzun topuklular giyiyordu, adeta spor ayakkabı giymiş gibi rahatça etrafta dolanması Xander’ı hayrete düşürüyordu.

Sophie’nin uzun, dalgalı saçları, onu tanıdığından beri yeşilin -açık fıstık renginden adeta siyaha çalan yeşile kadar- pek çok tonuna bürünmüştü. İki hafta önce de o koyu çikolata rengi gözlerine mükemmel uyan mücevher rengi bir yeşile boyamıştı.

Dolgun altdudağının hemen altında gümüş bir top küpesi vardı, bir diğeri de üstdudağının o seksi kıvrımının üzerindeydi. Canlı renklerde cupcakeler ve şekerlemelerle süslü dövmeleri sağ kolunu omzundan bileğine kadar kaplıyordu. Görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını anlamak için kadının tenini yalama düşüncesi onu itiraf edeceğinden bile daha fena yaptı. Pürüzsüz tenine uyguladığı yoğun göz makyajı ve kıpkırmızı dudaklarıyla Xander’a klasik bir güzel olan Pamuk Prenses’in punk versiyonunu çağırıyordu.

Bugün giydiği siyah dantelden atlet, dar siyah pantolon ve kırmızı tabanlı, siyah topuklu ayakkabılarla da acayip görünüyordu. Xander genellikle onun, kıyafetlerinin altına ne giydiğini hayal etmemek için kendini zor tutardı. O görüntüler koşusunu utanç verici ve rahatsız bir hale sokardı. Ama işyerlerinin tepelerine çökme tehdidi altındayken aklı normal çalışıyordu. Yani çoğunlukla.

Bir an durup kadının gülüşünün ve müşterileriyle konuşurken sanki içeriden bir ışıkla aydınlanıyormuş gibi saçtığı ışığın keyfini çıkardı. Hiç tanımadığı bir his, bir esintiyle taşman duman halkası gibi kalbinin derinliklerine doldu. Belki bu, bağımsız bir işkadın olarak ona duyduğu saygıydı. Belki dükkânına gelen insanlara aileden biri gibi davranmasına duyduğu hayranlıktı. Ya da belki de tamamen bambaşka bir şeydi.

Sophie pek çok şekerli hamurşını -ya da Xander antrenman programı boyunca bunları ağzına sürmemesi gerektiğinden onun tabiriyle kriptonitleri- bir kutuya koyup gülerken ve veda ederek kadınları uğurladı. Sonunda dükkândan çıktıklarında Xan rahat bir nefes aldı.

Yakında burayı tahliye etmeleri hakkında Sophie’nin ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu. Onun buna razı olup olmadığını düşünerek bütün gece gözüne uyku girmemişti. Xander kadının, dükkâna ilk geldiği andaki havasına bakacak olursa onun bunu zerre umursamadığını söylerdi. Acaba durum buysa, satıştan alacağı para mı onu rahatlatıyordu acaba? Sonuçta Xander onu pek fazla tanımiyordu ama tanıdığı kadarıyla da Sophie’nin, büyükannesinin yıllar önce açtığı bu antika dükkân konusunda daha duygusal olacağını düşünmüştü.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. “Ofisinde konuşabilir miyiz?”

“Ben...”

Zil çalınca içeri el sallayıp selam vererek kiliseye gitmek için giyinmiş üç yaşlı hanımefendi ve bir beyefendi girdi. Sophie onlara sıcak bir karşılık verdikten sonra Xander’a döndü. “Şu an olmaz Xander, üzgünüm. Kristin dışarı çıkmak zorunda kaldı, o gelene dek yalnızım.” “Sorun değil,” dedi Xander, her ne kadar biraz daha bekleme fikrinden nefret etse de. “O zaman koşudan sonra uğrarım, olur mu?”

“Tabii, harika olur.”

“Süper, çok geç kalmam.” Xan su şişesini sıkıca tutarak dışarı çıkıp koşmaya başladı ve sonraki iki saat boyunca zihnini boşaltacak olan endorfini memnuniyetle kucakladı. Tatlı Köşesi’ne döndüğünde zihni tamamen boşalmış olacaktı ve hem kendisinin hem de Sophie’nin işyerini nasıl kurtaracağını rahatça düşünebilecekti.

Üçüncü Bölüm

Sophie sandalyesinin arkasını sıkıca kavradı ve kendini kaybetmemek için tüm gücünü harcadı. Masasının önünde duran sandalyesini böyle ölümüne kavrayarak ve kendini derin nefesler almaya zorlayarak kontrolde kalabiliyordu. Amcası yarım saat önce onu aramış, “bir haber vermek için” uğrayacağını söylemişti. Adam bu gayet sıradan bir ziyaretmiş gibi davranmıştı; muhtemelen Sophie’nin kendisini, en büyük mutfak bıçağıyla karşılaşmasından korkmuştu. Çünkü verdiği haberler hiç de iyi değildi. Hatta iynin tam tersiydi.

Sophie, büyükannesinin pastanesini kaybedecekti. “Bunu düşündüğüne bile inanamıyorum,” dedi dişlerini sıkarak. “Hem de lanet olasıca bir alışveriş merkezi için. Bu daha da beter. Büyükbabam pastaneyi satmayı asla istemezdi, bunu biliyorsun. Sen de bu evde büyüdün Richard. Tüm geçmişimiz burada.”

Richard omuz silkti, ekşi bir limonu emmişçesine büzdü dudaklarını. “Annem burayı pastaneye çevirdiğinden beri burası artık benim büyüdüğüm ev falan değil. Abi-min -babanın- büyüdüğü evi hiçbir şekilde hatırlatmıyor. Şimdi de bu kasabadaki sıradan binalardan biri yalnızca.” Sıradan mı? Amcasının sesinde öfke mi vardı? Büyükbabası öldükten sonra büyükannesinin, hayalinin peşinden gitmesine mi içerlemişti? Eğer öyleyse, amcasının negatif sıfatlarına bir de “dar görüşlü pislik” eklenebilirdi.

“Cüzdanını biraz daha doldurabilmek için pastaneyi mi satacaksın? Ne zaman gözün doycak?”

“Doymak diye bir şey yok, Sophie. Bunu senin anlamam beklemiyorum. Sen ve annen gibi tipler ellerinde-kiyle yetinirken, ben kendi durumumu geliştirme peşindeyim. Burayı bu firmaya satmak sen de dâhil herkese pek çok para kazandıracak.”

“Yani sana. Pastane teknik olarak hâlâ benim değil.” Ne zaman düşünse Sophie’nin kalbini sızlatan bir gerçektir bu. Pastanenin onun olması, büyükannesinden ona kalması planlanmıştı. Ama sonra büyükbabasına ileri derecede Alzheimer teşhisi kondu ve birkaç ay içinde de kadının zihin

sağlığı öylesine bozuldu ki kendi yetiştirdiği, tek torunu olan Sophie’yi neredeyse tanımaz hale geldi.

Yaşayan tek akrabaları olan Richard da büyükannesinin bütün mülklerinin vekaletini aldı; buna, büyükannesinin açtığı, Sophie ya otuz yaşına geldiğinde ya da evlendiğinde ona miras kalacak olan Tatlı Köşesi de dahildi. Sophie henüz yirmi yedi yaşında olduğundan ve evlenmek bir yana, kimseyle çıkma planları bile bulunmadığından hemen hemen sıçmış durumdaydı.

“Ben senin amcanım Sophie,” dedi adam, bir politikacının vaatleri kadar gerçekçi görünen bir şefkatle. “Sana piyasa değerinden çok daha fazlasını vereceğim. Mülkü satın almak isteyen bu firma en iyi fiyatı sunuyor. Baban burada olsaydı sana demirin tavında dövülmesi gerektiğini söylerdi.”

Sophie, babasından bahsedince irkildi. Bu da bel altı vuruşlardan biriydi ve amcası bunu gayet iyi biliyordu. Babası on beş yıl önce ölmüştü ama yine de bazen, sanki günler öncesiymiş gibi -canını yakıyordu. Çavuş Jer-ry Caldwell kardeşinin tam zıddıydı: Alçakgönüllü ve şefkatli biri, bir savaş kahramanıydı. Kalpsiz, gözünü para hırsı bürümüş kardeşi, kime ne zorluk çıkardığını umursamaksızın sadece imparatorluğunu büyütmekten başka bir amacı olmadan ellisine yaklaşırken, babası maalesef otuz ikinci yaş gününü bile görememişti. Bu da Sophie’nin, evrende gerçekten herhangi bir denge olup olmadığını sorgulamasına sebep olmuştu. “Yaşam adil değildir” deyişini perçinlediğine hiç şüphe yoktu.

“Sophie,” diye devam etti adam, “pastane can çekişiyor. Burası açıldığından bu yana, yirmi beş yıldır bu bölge çok büyüdü. Kent yaşamı ve Las Vegas’ın hızlı hayat tarzı civar banliyölere de sızıyor ve Rose Valley de bundan muaf değil. Üstüne üstlük insanlar, günlük tatlı ihtiyaçlarını Tatlı Köşesi’nin sunmadığı, daha sağlıklı yiyeceklerle değiştiriyor.”

Sophie adamın bu argümanına itiraz edecek bir şey diyemeden somurttu. Amcası haklıydı. Doğal ürünler satan marketlerin, eski bakkalların yerini alışım, fast-food zincirlerinin yerine organik kafelerin açılışını izlemişti; üstelik vadide artık adım başı bir spor salonuna rastlanıyordu. Sağlıklı bir yaşam tarzına karşı olduğu falan yoktu. Sadece bu durum işi için kötüydü.

Kazancı her yıl daha da düşmesine, mutfak aletlerini yenileyememesine ve daha iyi, daha verimli bir dükkân işletmek adına mutfağı elden geçirememesine rağmen burayı terk etme düşüncesine katlanamıyordu, burası hayatında daimi olan tek yerdı. Evi olan tek yer...

Ayrıca bloktaki diğer kiracılar ne olacaktı? Kırtasiye, kreş, hayır kurumu ve daha bir sürü dükkân. Çorba Evi adındaki küçük restoranın sahipleri Joe ve Joyce, ellilerin başından beri vadinin demirbaşlarıydı. Sonunda çocuklar için kendi dans stüdyosunu açmak için sahneleri bırakan Vegaslı gösteri kızı, eski balerin Audrey-Grace'in stüdyosu hemen köşeyi dönünceydi. Xander'ın spor salonu.

Xander.

Xander'ın kendisiyle konuşmak istediğı şey herhalde buydu. Sophie'nin de bu fikre onay verdiğini mi sanmıştı? Ya da belki de amcası üzerinde sözünün geçtiğini falan ummuştu. Sophie bunu düşününce yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu. Amcasının, fikrine değer verdiğı tek insan bir bakımevindeydi ve artık onun annesi olduğunu bile hatırlamıyordu. Adamın fikrini değiştirmek bir şekilde Sophie'ye kalıyordu, yoksa hepsi taşınmaya mecbur olacaktı. Ama Joe ve Joyce gibi bazıları muhtemelen bunu yapamayacaktı. O çift yetmiş-lerindeydi ve hâlâ restoranı işletiyorlardı -bu onlar için bir tutkuydu- ama Sophie, onların başka bir yerde yeniden başlayacak enerjiye sahip olduklarından şüpheliydi.

Richard kurnaz bir işadamıydı; muhtemelen hukuki birtakım laflar ederek avukatlarını onların üzerine salmakla tehdit edip insanlar teklifini kabul edene dek onların gözünü korkutmuştu. Şimdilik bu bir varsayımdı ama yine de Sophie işlerin böyle olduğuna bahse girebilirdi. Amcasının, kendi^ annesi hariç kimseye bir gram merhamet duymadığını düşünüyordu ve o bile adamın soğuk dış görünüşünün altında, oldukça derinlere gömülüydü. Bazı insanlar etraflarına duvarlar örerdı. Amcasıysa kendisini, aşılması imkânsız, yalçın kayalıklarla çevrili bir adanın en tepesine, elektrikli tellerden beş metrelik çitlerle çevirmiş gibiydi. Adamın sadece iş ilişkileri vardı. Nokta.

Çaktırmadan iç geçirerek adamın karşısındaki misafir sandalyesine oturdu. O anda bacaklarının kendisini taşıyacağına güvenmiyordu, kendi mekânının

kontrolünü elinde tutamamasından daha kötü bir şey varsa o da yere devrilmesi olurdu. Her ne kadar içini bir asit gibi yaksa da Richard'm içindeki insanlık kırıntısına dokunabilecekse, gururunu çiğneyip bunu yeniden düşünmesi için ona yal varmalıydı. *Çaresiz kalınca böyle şeyler olur Sophie...*

“Amca lütfen yapma. Büyükanneimin hayalini devam ettirmek için burasının benim olması planlanmıştı. Beni bunun için o eğitti, ben de deli gibi çalıştım.”¹ Sophie, yasal olarak içki içme yaşına bile gelmeden önce pastaneyi içeriden ve dışarıdan nasıl işleteceğini öğrenmişti; bu delicesine zamanını alsa da büyükannesine söz verdiği gibi işletme yönetimi lisans diplomasını alabilmek için hem gece derslerine hem de online derslere katılmıştı. “Son zamanlarda işlerin kötü gittiğini biliyorum ama bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım.”

Adam gözlerini devirerek “Çocukça davranıyorsun, bunu bir drama çevirme. Fiziki mekân dışında senden bir şey aldığım yok. İşyerini yepyeni bir mekânda, son teknoloji ekipmanla ve bir sürü de parayla birlikte yeniden açabileceksin. İki saniyeliğine şu nostalji saçmalıklarını bir yana bırakırsan bunun ne kadar mükemmel bir fırsat olduğunu göreceksin,” dedi.

Meselenin sadece pastane olmadığını nasıl göremezdi? “Boş ver gitsin. Umurunda olacağını düşünmem hataydı. Jasper'ı arayacağım.” Aile avukatları Jasper, melek gibi bir adamdı ve büyükannesinin en eski dostlarından biriydi. Ayrıca fon metnini seneler önce hazırlayan da oydu. “Seni durdurmanın bir yolu olmalı.”

Richard ayağa kalkarken “nasıl istersen” dercesine omuz silkti. “Jasper'la dilediğin kadar konuş ama fonu elinde tutmanın tek yolu meşru bir evlilikten geçiyor.” Richard eşyalarını topladıktan sonra yılanları andıran bir tebessümle ona baktı. Adamın tek eksiği, avının havaya sinen korkusunun tadını almak üzere uzattığı çatallı bir dildi. “Erkeklerle geçmişine bakınca ikimiz de bunun gerçekleşme ihtimalinin farkındayız.”

Sophie irkildi. Bu iğneleyici laf amacına ulaşarak kadının içini kanatmıştı. Kötü ayrılıklarının ardında kalbinde pek çok yara izi kalmıştı, eski nişanlısının bıraktığı o oyuk da bunlara dahildi.

Ama amcasının hakarete varan haddini bilmezliği yüzünden teni alev alev yandı ve Sophie, Richard'ın gitmesini ima edencesine ayağa kalkıp sandalyenin arkasına geçti. Adamın arkasından kapıyı biraz hızlı kapayıp o kemikli kıcına çarptırabilirse de oh ne alaydı.

Ji.

Xander başını, Sophie'nin ofisinin kapısının hemen dışındaki duvara dayayıp dişlerini sıktı. Amcasının bahsettiği bu satış konusunu konuşmak üzere koşusundan döndüğünde aşağılık herifin kadına bu haberi daha yeni verdiğini görmüştü. Kadın gidip diğer işletmeleri fikirlerinden vazgeçirmesin diye Richard muhtemelen önce herkesin teklifi imzalamasını beklemişti.

Xander kadının ofisine yaklaştığında Sophie'nin gergin ve perişan haldeki konuşması kapıdan sızarak onun durmasına sebep olmuştu.

“Amca lütfen yapma. Büyükanneimin hayalini devam ettirmek için burasının benim olması planlanmıştı. Beni bunun için o eğitti, ben de deli gibi çalıştım. Son zamanlarda işlerin kötü gittiğini biliyorum ama bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım.”

Konuşmayı dinlediği her saniye Xander'ın kasları daha da gerilmişti. Ardından Caldvvell, Sophie'ye hakaret edince Xander öfkeden gözü dönmüş bir halde yumruklarını sıktı. Sophie'nin, satışı durdurmasının tek yolu evlenmesiydi ve üçkâğıtçı pislik de bunun hiçbir zaman olmayacağına inandığını açık açık söylemişti.

Amma da saçmalıktı. Xan, o kadına bir sürü erkeğin yanıp tutuştuğuna bahse girebilirdi; ilişkilerinin sürmemesinin tek sebebi de adamların, kadının yakıcı ateşine ayak uyduramamaları olabilirdi.

Onlar birlikte olsa, böyle bir şey söz konusu olmazdı; en azından yatak odasında. Xander da onun alevine, alevle karşılık verirdi, sonunda etraflarındaki her şeyi yakıp kül ederlerdi. O kavurucu görüntüler yine tam aklını başından almak üzereydi ki amcasının acımasızca sözleri onu kendine getirmişti.

“... fonu elinde tutmanın tek yolu meşru bir evlilikten geçiyor. Erkeklerle geçmişine bakınca ikimiz de bunun olma ihtimalinin farkındayız.”

Lanet olasıca herif! Adamın, bir kadına -kendi yeğenine- böyle duyarsızca konuştuğunu duyunca küçüklüğünde babasının, annesini azarladığı ve küçük gördüğü o acı dolu anıları canlandı. Sürekli kendisini ilgilendirmeyen meselelere bulaşmasının da sebebi buydu. Bir kadına zorbalık edilmesine göz yumamıyordu.

Xan, mankafaya o sözleri yutturacaktı.

Sessizce ön kapıya doğru ilerledi, elini kaldırıp “gelişini” haber veren küçük zili çaldı. Arkasını dönünce kafası karışmış görünen Kristin’in muhtemelen kafayı yiyip yemediğini sormak istercesine ağzını açtığını gördü.

Parmağını dudaklarına götürüp onu anlamasını umduğu bir bakış attı. Kadın, meraklanmış bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

Xan sesinin Sophie’ye ve amcasına ulaşması için yüksek sesle konuştu. “Selam Kristin, her zamanki gibi harika görünüyorsun,” dedi koridora doğru ilerlerken. “Koşudan sonra sevgilimi bir göreyim dedim. Billy’ye selam söyle.” Sonra da ofise giden kısa mesafeyi almak için ilerledi.

Kapıyı çalmadan ya da izin istemeden girmeye her türlü hakkı varmış gibi kapıyı ardına kadar açınca Sophie’nin, muhtemelen aşağılık herifi odadan atmak için kapıya yaklaştığını gördü. Sophie’nin çikolata rengi gözleri şaşkınlıkla irileşmiş, kırmızı dudakları hafifçe aralanmıştı.

“İşte buradaymış aşkım.”

“Xander, ne...”

Kadın ancak bu kadar konuşabilirdi çünkü Xander geniş elleriyle onun yüzünü tutup öpmek üzere dudaklarını kadınınkilere yapıştırdı. Sevgilisini karşılarken gösterişsiz bir öpücük konduracak türden bir adam değildi, öpücükleri daha ziyade sahiplenme ifadesi gibiydi. Sorgusuz sualsiz ona ait olduğunu belirtircesine...

Gerçi dudakları Sophie'ninkilere değinceye dek böyle biri olduğundan haberi yoktu.

Benimsin. Her şeyinle benimsin.

Kendine engel olamayan Xan hiç düşünmeden dilini içeri sokup orayı kuşattı; yüce Tanrım, kadının dilinde, yasaklanması gereken bir biçimde diline masaj yapan metal bir top olduğunu unutmuştu.

Ama onun arzuyla yanmasına sebep olan şey bu değildi. Sophie'ydi. Tadı şeker gibiydi ve bir parça da kahve aroması vardı. Xander o acı içecekten nefret ederdi ve İngiliz kökenlerine sahip çıkarcasına çaya daha düşkündü ama günlük kafein ihtiyacını kadının o leziz dilinden emerek alacaksa bunu anında değiştirebilirdi.

Şansına Sophie de kendini birkaç saniyeliğine bu öpücüğe kaptırdı, daha sonra Xan onun sağduyusunu korumak istercesine gerildiğini hissetti. Bunu sonlandırmak-tan nefret etse de Sophie planını anlayana kadar durumu kontrol altında tutmalıydı, bu plan karşısında kadın ya ona uyum sağlayacak ya da kışına tekme basacaktı. Sonuç ne olursa olsun artık Xander'ın umurunda değildi. Kadını, yardımını kabul etmeye zorlayamazdı ama o öpücük -ona olan susuzluğunu dindirmenin yakınından bile geçmese de- her zaman hatırlayacağı bir şey olacaktı.

Geri çekilen Xander kadını gözleriyle hapsetti ve yaptığından pişmanlık duymayan, yaramaz bir tavırla sıırttı. "Daha birkaç saat olduğunun farkındayım ama seni düşünmeden edemiyorum bebeğim."

Ellerini kadının yanlarından aşağı kaydırıp kalçalarına yerleştirirken yüzünü onun boynuna yaklaştırıp kulağına, "Çaktırma Soph," diye fısıldadı, sonra da kadının kulak memesini biraz sertçe ısırınca Sophie'nin nefesi kesildi. Bunun sebebi şaşkınlık ya da acı olabilirdi ama amcası bunun arzudan kaynaklandığını sanacaktı. Aynen Xander'ın istediği gibi.

Dudaklarını yine Sophie'ninkilerde gezdirdikten sonra çaresizlikle homurdanarak geri çekildi. Bunun için pek de numara yapması gerekmemişti. "Şu an işyerinde olmasaydık seni..."

Adam, beceriklilikle boğazını temizledi. Uzun bile sürdü. Xan, adamın şerefsizin teki olmasının yanı sıra bir de sapık, ensest bir dikizci olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Xander sahte bir şaşkınlık ifadesiyle omzundan geriye baktıktan sonra tamamen arkasına döndü. Ancak Sophie'ye sahiplenici bir şekilde sarılmaktan geri durmadı, sol kolunu arkadan dolaştırıp kadının göğüs kafesinin altına koydu ve onu sıkıca kendine çekti.

“Hay aksi, yanında biri olduğunu fark etmemişim.” Kadına bakınca, yüzünde hissetmediği bir suçluluk ifadesi belirdi. “Gözüm senden başkasını görmüyor maalesef.” Sophie boğazını temizleyip amcasının utanç olarak değerlendirebileceği tereddütlü bir bakış attı. “Şey, amcam Richard Caldwell'i tanıyor sundur.”

Xander adamı selamlarcasına kafasını salladı ama sonra tekrar özür dilercesine Sophie'ye baktı. “Sanırım artık sırrımız ortaya çıktı, değil mi? Affedersin hayatım.” Sophie ona baktığında gözlerinde, Xander'ın ne yaptığını bilmesine ve bunun için iyi bir sebebi sahip olması gerektiğine dair bir uyarı vardı. Xander ikisinden de pek emin değildi.

“Sorun değil, olan oldu. Artık daha fazla sır olarak saklamanın anlamı yok,” dedi Sophie. Xander'ın konuşmayı idare etmesi için mükemmel bir belirsizlikte konuşmuştu.

“Neler oluyor James? Ne sırrı?” diye sordu Caldwell gözlerini şüpheyle kıсарak.

“Sophie ve ben birlikteyiz,” dedi kendine güvenli bir şekilde, “ve nişanlandık.”

Dördüncü Bölüm

Sophie bayılan bir tip değildi, yani sert zemine çarptığı için beyin travması geçirme olasılığı yoktu; birinin, kahvesine bir ilaç katmadığım da bildiğinden bu, son birkaç dakika yaşananların gerçek olduğu anlamına geliyordu.

Xander ofisine dalmıştı...

Xander, sevgilisiymiş gibi onu öpmüştü.

Xander aklını bütünüyle başından almış, Sophie sadece onun dudaklarını ve ellerini umursar olmuştu...

Xander nişanlandıklarını bildirmişti...

Bu. Da. Ne. Demek.

“Bu çok mantıksız,” dedi amcası tükürükler saçarak, sesinden şüphe okunuyordu. “Çıkıyor olsanız bundan haberim olurdu. Dün konuştuğumuzda bana söyledin.”

“Mümkün değil. Doğrusunu söylemek gerekirse bu iş seni hiç ilgilendirmiyor. Sadece yakın dostlarımız biliyor. Benim Soph’um özel hayatına çok düşkündür.”

Benim Soph’um. Xander’ın dudaklarından dökülen

bu iki kelime, midesinde genç kızlara özgü o kelebeklerin uçuşmasına sebep olmamalıydı. Ama olmaması gereken o kadar çok şey vardı ki Sophie bunları tek tek analiz etmenin gereksiz olduğuna karar verdi.

“Evet, sanırım öyle,” dedi Richard gergince. “Ne de olsa, o bir Caldvvell.”

Xander şeytani bir tebessüm takındı. “Yakında olmayacak.”

Yakında gerçekleşecek sahte evliliklerini düşününce Sophie’nin nefesi kesildi. Kendini böylesine savunmasız bir duruma soktuğu düşüncesiyle

endişe içinde öyle şiddetli sarsıldı ki Xander'ın bu titremeyi kemiklerinde hissettiğine emindi.

Richard omuz silkti. “Yeğenim için en çok istediğim şey bu olmasına rağmen onun nikâh masasına oturacağına pek fazla bel bağlamıyorum. Nişanlısı olarak eminim onun hazin ilişki geçmişinden haberin vardır.”

Yine şu *ilişki geçmişi*. Onun tepesini, babasının kardeşinden daha fazla attırabilen kimse yoktu. Sophie, ona ters bir laf etmek için ağzını açtıysa da Xander ondan önce davrandı.

Sophie'nin önüne geçip kaslı kollarını göğsünde kavuştururken Xander'ın tüm bedeni gerilmişti. Sophie, bir meydan okumayı gördüğü an tanırıdı; sahte nişanlısının şu anki duruşu da tam bunu yansıtıyordu.

“Elbette ki onun geçmişini biliyorum,” dedi Xan-der dişlerini sıkarak. “Seninle benim aramdaki fark ise benim kibar bir sohbette bunun lafını bile etmeyecek kadar beyefendi olmam. Kaldı ki bu ondan başka hiç kimseyi de ilgilendirmez.”

Aynen öyle. Sophie genellikle, saçma sapan maço davranışlarda bulunan adamlardan pek hoşlanmazdı. Hiçbir zaman yardıma muhtaç bir çıtkırıldım rolü takınmaz, kendini o zavallı kaltağı kuleye kapatan ejderhaya daha yakın hissederdi. Ama Xander'ın -koca gövdesi, başka hakaretleri fiziksel olarak engelleyebilecek şekilde Sophie' nin önüne geçmiş olsa da- kendisini savunması karşısında, alfa erkeklerinin takdirini kazandığını inkâr edemezdi.

Yo, hepsi değil. Hatta bazıları bile değil. Sophie, bu hareketi Xander'dan başkasında beğenebileceğinden ciddi anlamda şüphe etti. Adamın bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama Xander aşağılık biri gibi görünmeden işin içinden çıkmayı başarmıştı. *Bastır hayatım!*

“Haklısın Xander, tabii ki.” Richard, Xander'ın omzundan geriye doğru bakmaktaydı ki Sophie şaşkınlık sebebiyle içinde bulunduğu sersemlikten ayılıp amcasıyla yüzleşmek için Xander'ın yanına geçti. “Kaba davranışım için özür dilerim, Sophie. Lütfen, sizi ilk kutlayan olmama izin verin. Bunu kutlamak için ikinizi de yemeğe çıkarayım.”

“Gerek yok. Özrünü kabul ediyorum ama son zamanlarda çok yoğunuz...” Sophie, yardım etmesi için yalvaran gözlerle Xander’a baktı.

“Evet, öyle,” diye araya girdi Xander, sonra da sanki bir senaryoyu oynarcasına birbirlerinin cümlelerini tamamlayarak konuşmaya devam ettiler. “Programlarımız gerçekten deli gibi yoğun. Sophie sabah çok erken çalışmaya başlıyor...”

“Evet,” diye sözü devraldı Sophie. “Xander da çok geç saatlere kadar antrenman yapıyor...”

“Her boş vaktimiz olduğunda da,” dedi Xander kolunu yine onun eline dolayıp sıkıca kadını kendine çekerek, “onu birlikte geçirmek gibi bir kuralımız var.” Kafasını çevirip Sophie’yi gözlerindeki yakıcı vaatlerle adeta tutsak etti. “Sadece ikimiz. Hiç kimse olmadan.” Xander başparmağını, Sophie’nin bluzunun altına kaydırıp çıplak tenini okşayınca kadın iç çekmemek için kendini zor tuttu. Adamın, fena halde nasır tutmuş teninin yarattığı o enfes hisler, uzun zamandır kullanılmamaktan kış uykusuna yatmış bölgelerini uyandırdı.

Ah Tanrım, işte şimdi, Xander’la yalnız vakit geçirmenin nasıl olacağını düşünmeye başlamıştı. Cupcake-ler ve kötü musluk suları hakkında şakalaşan arkadaşlar olarak değil, çiftlere özgü aktivitelerde bulunan gerçek bir çift gibi...

“Anlıyorum,” dedi Richard. “Neyse, ben de çıkıyordum zaten.”

Adam çantasını toplayıp gitmek üzere masanın etrafından dolanırken Sophie bedenindeki gerginliğin bir kısmının yok olmaya başladığını hissetti. Bu gerginliğin büyük bir kısmı, şu tutkulu dövüşçünün dokunuşundan kendini kurtarana kadar geçmeyecekti ama şimdilik elinde olanla idare edecekti.

Amcası kapı girişinde durunca Sophie derin bir soluk alıp nefesini tuttu. Adam onlara dönerek bakışlarıyla Sophie’yi yerine mıhladı. “Nişanınız gerçek olsun ya da olmasın, bununla bir şeyi değiştirmeye çalışmamanı yürekten umuyorum çünkü hiçbir işe yaramayacak. Bu işi avukatlarla öyle hızlı halledeceğim ki başın dönecek. Öyle ya da böyle bu anlaşma olacak,

Sophie. Hayatını etkileyecek bir karar vermeden önce bunu aklında tut-san iyi olur.”

Sophie, Richard’ın odadan çıktığını ya da onun gidişini haber veren zilin ötüşünü duyduğunu hatırlayamadı. Bakışları karşısındaki .bir şeye dikili olmasına rağmen nereye baktığını kestiremiyordu. Kulakları çınlarken kalbi de tüm *pastanede yankılanacak denli* gümbürtüyle çarpıyordu. Ayrıca Xander onu hâlâ sıkıca tutuyor olmasa yere yıkılacağından adı gibi emindi.

11

Xander, Sophie’nin amcasının peşinden gidip adamı bir güzel pataklamak istiyordu. Bu yüzden hapse gireceğini bilmesine rağmen, Soph’un, onu bıraktığı anda yere yıkılacağından şüphelenmese bunu yine de yapardı.

Öfkesini, başka bir zamanda salıvermek üzere bastırarak kadının ne kadar hasar aldığını görmek ve bunu düzeltmek için neler yapabileceğine bakmak üzere onun karşısına geçti.

“Soph...” Kadın yanıt vermeyince Xander onun yüzünü elleri arasına alıp bu defa biraz daha yüksek sesle denedi. Sonunda kadının gözleri odaklandı ve gözlerindeki o boş ifade Xander’ı bir bıçak gibi kesti. “Gel bakalım. Bunu konuşmak ister misin?”

Xander onu izlerken Sophie’nin kızgınlığı geri geldi ve o sıcacık, çikolata rengi gözlerini tutuşturup vücudunun neredeyse öfkeyle titremesine sebep oldu. “Hiç konuşmak istemiyorum,” dedi. “Onun yerine amcamı bir kum torbası gibi kullanmak istiyorum. Başımı belaya sokmadan bunu yapmamın bir yolunu ayarlayamayacaksan, hâlâ bir işim varken onun başına dönsem iyi olur.” Xander, son derece sıkıntılı bu durum karşısında kadının böylesine güçlü durmasına hayran oldu, üstelik amcasını pataklama konusunda kendisiyle aynı düşünceleri paylaşması onu daha da harika biri yapıyordu. Ama kadının kendisinde uyandırdığı hisleri başka zaman düşünürdü. Şu anda, kadının aldığı bu yıkıcı darbenin ardından onu böyle hassas bir halde bırakma düşüncesiyle endişeleniyordu.

Sophie odadan çıkmak için harekete geçince Xander onu elinden yakalayıp döndürdü. Gerçi ne diyeceğini bilmiyordu. Bir kadını eve atmak için onu

kandırmak ya da dostlarıyla birbirlerini kızdırmak için atışmaları haricinde kelimelerle pek arası yoktu.

Sophie'nin yüz ifadesi yumuşadı ve Xander'ın yanağına bir öpücük kondurdu. “Yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler Xander.” Sonra da koridordan, dükkânın ön kısmına geçti.

Peki Xander'ın ne yapması gerekiyordu şimdi? Kendi işine mi bakmalıydı? Xan derin bir soluk verip tezgâhın orada bekleyen insanların olduğu ön tarafa doğru ilerlerken ellerini yüzünde gezdirdi. Sophie'nin iyi olduğundan emin olmak için arka tarafa yakın bir yerde durup kadını inceledi.

Kristin kasada siparişleri alıyor, cam kaplardan ürünleri çıkarıyordu, Sophie de tezgâhın arkasında özel kahve siparişlerini hazırlıyordu. Xander kadının her yaptığı hareketi göremiyordu ama seslere bakılacak olursa eşyalara gerektiğinden daha sert davrandığı barizdi. Şimdiden iki siparişi yanlış hazırlamış, bir fincanı taşımış, buhar yüzünden de üçüncü dereceden yanıkları olmasına ramak kalmıştı. Müşteriler *fısıllâşmaya* başladıklarında Kristin ortağıyla ikisine biraz müsaade etmelerini istemiş, sonra da Sophie'yi arka odaya götürmüştü.

Xander kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmaya devam ediyordu ama gerginliğini yatıştırabilmek için sürekli olarak ağırlığını parmak köklerine vererek kıvıldanıyordu. Hem kadının yanına gitmek istiyor hem de Sophie'nin artık onun “yardımını” istemediğini biliyordu. Tam kendini zorlayarak çok ihtiyaç duyduğu duşu almak üzere eve gitmek için çıkmak üzereydi ki arka tarafta bir şeyin yere düştüğünü ve Sophie'nin ısrarla, “Ben iyiyim,” diye bağırdığını duydu.

Amma da iyiydi. Xander ani bir kararla tezgâhın arkasından geçip iç tarafa girdi; Sophie, kısa adımlarla volta atıp duruyor, yumruklarını sıkıp sıkıp bırakıyordu.

Kristin ellerini beline koyarak arkadaşının yolunu kesti ve şaka yapmadığım belli eder bir ses tonuyla konuştu:

“İyi falan değilsin, bu şekilde de içeriye dönmüyorsun.”

“O zaman burada kalıp yarının siparişlerine başlarım,” dedi Sophie pembe önlüğünü çıkarıp lekeli beyaz önlüğü giymek üzereydi ki... Kristin bunu kadının ellerinden söküp aldı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Dikkatin o kadar dağınık ki fırından tepsileri çıplak elle falan almaya kalkarsın.”

Xander orada olduğunu belli etmek için abartıyla öksürdü.

Kristin ellerini havaya kaldırdı. “Tanrı’ya şükür hâlâ buradasın. O pislik amcası bu defa ne dedi bilmiyorum ama lütfen şuna bir şey yapar mısın? Ben de onun işini rahatça devam ettirebileyim. ”

“Hah!” Sophie dalga geçercesine homurdanmaya başlamıştı ki Xander, Kristin’in duymaması için onun sesini bastırarak konuştu. Henüz Sophie bile üzerinde ciddi şekilde düşünmemişken pastanenin yakında kapanacak olduğunu duymak kimsenin işine yaramazdı.

“Merak etme,” dedi Kristin’e. “Onunla ben ilgilenirim.”

Xander, Sophie’nin elini tutup onu arka kapıya doğru çekiştirdi. Kadın hemen itiraz edip söylenmeye başladı.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Bırak beni Xander. Şaka yapmıyorum!” Xander ağır, çelik kapıyı hızla açıp kızı dışarı çekti. “Hey! Sana şu kaba hareketleri kes dedim...”

Xander kapıyı arkalarından kapar kapamaz kızın ön kısmını kapının sıcak sertliğine bastırdı. Sıcak sertlik

demişken... Xan inlemesini bastırdı. Kadının ayağındaki topuklular sayesinde aleti tam onun poposuna denk geliyordu, Xander’ın aklından bir anlığına tüm iyi niyetleri uçup gitti. Konu Sophie olunca bütün niyetleri çok ama çok kötüydü.

“Xander...”

Kadının hızlı solukları, aslında Xander’a karşı o kadar da duyarsız olmadığını gösteriyordu. Bunu daha sonrası için aklının bir köşesine

kaydedip kadına seçeneklerini sundu.

“Biraz öfkeni atmak istiyorsun, değil mi? Bunu yapmanın iki yolunu biliyorum.” Elleri kadının yanlarından kaydırıp daracık beline koydu. Uzun parmakları, genç kadının kalça kemiklerini kavradı, parmak uçlarını da tenine bastırdı.

Sophie’nin soluğu kesildi.

Xander neredeyse kendini kaybedecekti.

Alçak sesle konuştu. “İlki, hiçbir kısıtlamanın olmadığı bir seks. Düşünmek yok. Hisler yok. Bağ yok. Sadece ateşli bir sevişme. Üstelik başka bir şey düşünmeyi bırak, adını bile hatırlamayınca kadar durmayacağıma söz veriyorum.”

Sophie kısa bir an için gözlerini kapayıp yutkundu. “İkinci olsun.”

Xan gülümsedi, dudakları, kadının narin kulağında gezindi. “Önce ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?” “Fark etmez. Seninle seks yapmayacağıma göre kafadan İkinciye seçmiş oluyorum. ”

Xander abartarak iç geçirip geriledi ve kadının kapıdan uzaklaşmasına izin verdi. “Pekâlâ, ne yapalım, denediğim için beni suçlayamazsın. Ama ikinci’için bu devasa blokun diğer tarafına yürümemiz gerekecek, o yüzden spor ayakkabı giymek falan isteyebilirsin.” “Spor ayakkabılarım olduğunu sanıyorsun ama yok. Çünkü ancak, kuduz hayvanlardan ya da seri katillerden kaçarken koştuğumu görebilirsin. Ayrıca aklında olsun, istesem - ki istemiyorum- bu bebeklerle rahatça beş kilometre yürüyebilirim.”

“Büyüleyici.” Hayatın büyük sırlarından birini düşü-nüyormuşçasına çenesini kaşıdı. “Nasıl anlardın?” “Neyi nasıl anlardım?”

“Seri katil olduklarını nasıl anlardın? Yani belki sen onların ilk kurbanısın, o zaman henüz teşebbüs etmiş sayılırlar. Gerçekten seri katil olmaları için en az üç kez birini öldürmüş olmaları gerekir.”

“Başına tam olarak kaç darbe aldın sen?”

“Eh, o değişir.”

Sophie gözlerini kısarak “Neye göre?” diye sordu. “Hangi başımı kastettiğine göre.”

Sophie onun koluna bir tane patlatıp yüz ifadesini korumaya çalıştı, bunun üzerine Xander daha da çok kahkahalara boğuldu. “Böyle bir şey diyeceğini biliyordum.” “Ne var ki?” dedi Xander masum bir ifadeyle. “Yerinde bir soruydu. Amerikalı kızlar gerçekten de şiddete eğilimli olabiliyor.” Xander kadının elinden tutup onu sokağa doğru götürürken Sophie de kendini koyuver

il

miş gülüyordu. “Açlıktan ölmüş sokak kedileri bile siz Amerikalılardan daha naziktir. Heyecanlandığınız anda hemen etrafa bir şeyler atıp durmaya başlıyorsunuz, tıpkı tüy yumaklarıyla oynayan kedicikler gibi yani.” “Hey,” dedi Sophie parmağını adamın göğüs kaslarına bastırarak. “O takıldığın vahşi sokak kedileriyle aynı kefeye koymaya kalkma beni. Ben pis sokak kedilerinden değilim.”

“Peki o zaman, kedi olsan hangi tür olurdun?” Kaldırıma çıktıklarında Xander, yanıtını düşünen kadını sol tarafa çekti. Sonunda Sophie, “Kara bir panter. Parlak tüylü ve güçlü, gece göğüne karışan bir panter,” dedi. Bir tebessümle dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Evet, kesinlikle siyah bir panter olurdum.”

Xander dönüp kadının karşısına geçti. Sophie onun göğsüne çarptı ama Xander, kadın geriye devrilmesin diye elini onun beline yerleştirdi. Sophie’nin koyu kahverengi gözlerine bakıp orada parıldayan arzunun tadını çıkardı. “Siyah panter sana mükemmel uyuyor. Gizemli ve egzotik. Güzel ve anlaşılması zor... tıpkı senin gibi.” “Aşırı derecede tehlikeli olduğunu da unutma,” dedi Sophie usulca.

“Ah ama işte, ben tehlikeye bayılırım. Ne kadar çok tırmıklayıp ısırırsan o kadar iyi.”

Sophie usulca ona yaklaşarak başını hafifçe geri yatırınca dudakları adammkilere yaklaştı. Xander, kadının o tatlı aromasının tadına bir daha bakmaya hazır halde heyecanlandı. Ama sonra aralarında bir solukluk boşluk kalmışken Sophie durdu. Ortasını gümüş bir topun süslediği şeker pembesi dilini çıkarıp kasıtlı bir şekilde Xander'ın dudaklarının arasını yaladı. Adamın testisleri gerildi ve kadını dairesine sürükleyip her ikisini de kendilerinden geçene dek becermekten başka bir şey düşünemez oldu.

Ama hareketsiz kalarak Sophie'nin altdudağından hızlıca bir ısırık almasına izin verirken aleti heyecanla sertleşti.

Sophie'nin o leziz dudakları, insana eziyet etmek için tasarlanmış şeytani bir gülümsemeye büründü. "Ne dilediğine dikkat et." Sonra da yürümeye koyulunca Xander, acayip bir ereksiyonla kaldırımın ortasında kalakaldı.

Tamamen cinsel tatminsizlik dolu bir şekilde inledi. En son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu. Rakibe bir puan. Aferin Soph, aferin.

Kadın bu raundu kazanmış olabiliridi ama henüz kutlama yapmak için erkendi. Xander'ın yeni gözdesi, yeşim rengi saçları olan ateşli bir kadındı ve Xander'a azıcık bile ilgi gösterse o vahşi orman kediciğini eğitmeyi seve seve kabul ederdi.

Vay canına, Sophie'yi evcilleştirme fikri bile onun işini bitirdi.

Düzenli bir ilişki yaşamayalı kelimenin tam anlamıyla yıllar olmuştu. Kız arkadaşlar dikkatini dağıtıyor, her zaman sunabileceğinden çok daha fazla zaman ve ilgi talep ediyorlardı. Amerika'ya geldiğinden beri ara sıra İlifkisiz seksle yetinir olmuştu ve o zamandan beri de bu başlıca kuralını çiğnemek için hiçbir istek duymamıştı. O ana dek.

Kesinlikle denemediğinden değildi ama Sophie Cal-dwell'i bir türlü aklından çıkaramıyordu. Yatağına kimi atarsa atsın, gördüğü şey o kadının yüzü, saldırdığı o kadının bedeni oluyordu. Kadınla birlikteyken odaklanmak için ekstra çaba göstermesine değeceğini düşünüydu.

şimdiyse bunu öğrenmeye her zamankinden daha kararlıydı.

Beşinci Bölüm

Sophie, sözüne sadık kalarak ayakkabı dediği o işkence aletleriyle spor salonuna doğru yürürken bir kez bile şikâyet etmedi. Xander az da olsa etkilenmiş ve nedense tahrik olmuştu. Ama zaten bu kadında onu tahrik etmeyen bir halt var mıydı ki?

Her ne kadar bedeninin o kadına duyduğu önlenemez arzunun farkında olsa da Sophie'nin tavrına da dikkat göstermişti. Yürüyüşleri eğlenceli ve oyunbaz başlamıştı; bunun bir sebebi kadının kafasını dağıtmak, bir sebebi de Xander'm libidosunu kontrol edememe-siydi. Ancak Sophie oldukça hızla düşünceli bir havaya büründü.

Xander, kadının düşüncelerinin amcasıyla yaptığı görüşmeye kaydığından şüphelendi ve buna izin verdi. İnsan, meseleleri sürekli görmezden gelemezdi. Onları atlatmak için üzerinde çalışması gerekirdi. İşte bu yüzden onu daha önce hiçbir kadına göstermediği bir yere götürdü; yalnızca ona ait olan, hayatın tüm pisliklerini kapının dışında bıraktığı ve en sevdiği şey olan karma dövüş sanatlarıyla kendini cezalandırırcasına çok çalıştığı tek yere, yani spor salonuna. Sophie'nin bir kum torbasına ihtiyacı varsa, onu bulacağı yer burasıydı.

“İşte geldik,” dedi Xander ve şortunun iç lastiğindeki gizli cepten, üzerinde iki anahtarın olduğu gümüş rengi bir halka çıkardı. “Benim uzaklardaki evim TLP2.” Sophie spor salonunun adını ve güneş gözlüğü takmış bir ananasın arkasındaki bir yoncaı gösteren büyük tabelaya baktı. “Bu logo, şey... İlginç olmuş. TLP2'nin açılımı nedir?”

Xander kafasını hafifçe sallayarak sırtıttı. “Şanslı Ananas iki numara/”

“Dalga geçme.”

Xander komik logoyu başıyla işaret ederek ekledi: “Ciddiyim. İki dostumun Oahu'daki spor salonunun ikinci şubesi burası. Adamlardan biri Boston'da yaşayan bir İrlandalı, diğeri de Hawaiiili ukalanın teki. Bu fırlama isim ve tasarımı kimin bulduğu ve TLP adında kimin ısrarcı olduğunu bilmen için sana bir tahmin hakkı veriyorum. ”

Sophie hafifçe güldü. “İlginç bir dostlukları olduğuna eminim.”

Xander onun için cam kapıyı açıp tuttu. “Eğlenceli olduğu kesin.”

“Yani arkadaşların Hawaii’de mi yaşıyor?”

* İngilizcesi “The Lucky Pineapple”dır. (y.n.)

Kapı arkalarından kapanınca alarm çalışmasın diye Xander kodu girdi. “Jackson ve karısı Vanessa çoğunlukla orada yaşıyor, Irish ve nişanlısı Kat de öyle. Jax ve V zamanlarının yarısını da bu tarafta geçiriyor. Bir de diğer dostumuz Reid var, o da karısı Lucie’yle birlikte burada yaşıyor. Bu mekânda bana koçluk yapıyor.” Sophie ona şaşkın gözlerle baktı. “Üç çift ha? Yani sen yedinci oluyorsun, öyle mi?”

Xander kahkahayla güldü. “Sanırım öyle. Hepsi de harika insanlar. Birbirini seven ve ilgilenen dostlardan bir aile gibiyiz. Onları tamsan severdin.”

“Eh, sana katlanıyorlarsa kötü insanlar olamazlar,” diye karşılık verdi Sophie zekice ve resepsiyon masasının yanından ilerledi.

Xander antrenman merkezine özgü pek çok farklı sese -homurtular ve bağırışlar, birbirine çarpan ağırlıklar, matlara ya da kum torbalarına toslayan vücutlar-alışıkta ama girişteki boyalı betonda ilerleyen yüksek topukların tıkırtısı onlardan biri değildi.

Xander büyülenmiş olduğu için Sophie’nin etrafta dolanma niyeti taşıdığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı ve neredeyse geç kalıyordu. Kadın siyah matlara ulaşmadan hemen önce Xander onu durdurup “Oraya topuklularla giremezsin. Ayakkabı yasak,” dedi.

Kadın hiç tereddüt etmeden dengesini korumak adına elini adamın göğsüne yerleştirdi ve kibrit kadar ince topuklularını teker teker çıkararak mor ayak tırnaklarını gözler önüne serdi. Adama afacan bir sırıtişla bakarak iki ayakkabısını da onun göğsüne bastırıp elini geri çekti, Xander onları tutabilir ya da yere düşmelerine izin verebilirdi. İçinden bir ses Xander’a, kadının bu kıymetli bebeklerini mahvettiği takdirde kışına sivri bir topuğun batacağını söyledi.

Ayakkabıları tezgâha koyarak kadının, farklı ekipmanlara ve cihazlara bakarak dolanmasını izledi.

Kirpiklerinin ardından cilveyle ona bakarak “Spor salonunda olmadığın zaman ya uyuyorsun ya da sevişiyorsun demektir, öyle değil mi?” dedi.

Xander arkasına yaslanıp bir ayağını duvara dayadı ve ellerini kafasının arkasında kavuşturdu. “Tabii ki değil, sen de biliyorsun.” Sophie şüpheyle kaşını kaldırıncı Xander gülümsedi. “Ayrıca uzun koşulara da çıkıyorum.” Kadın bu kocaman salonun diğer ucunda olmasına rağmen, bu yanıt karşısında o iri kahverengi gözlerini devirdiği aşikârdı. “Ne oldu ki?” dedi Xander kıkırdarak. “Doğru ama.”

Sophie dolanmaya devam ederken ağırlıkların üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Pekâlâ o zaman, bana bunun nedenini anlat. Dövüşçü olduğunu biliyorum ama peki bu ne demek? Haftanın altı ya da yedi günü, sabahtan akşama kadar burada ne yapıyorsun?”

Xander kollarını indirip göğsünde kavuşturdu ve Sophie, metal kirişlerin birinden sarkan kalın bir atlama ipine tutunurken onu inceledi. Uzun ucuna basarak gergin halata yaslandı ve yanıtını beklercesine adama baktı. Xander elinde olmaksızın Sophie’nin bunu genel olarak dövüşçüleri merak ettiğinden mi yoksa özellikle bu dövüşçüyü ve onun vaktini nasıl geçirdiğini öğrenmeyi istediğinden mi sorduğunu düşündü.

“Aralarda bir ya da iki saatlik molalarla blok saatler antrenman yapıyorum. Reid bunu her gün değiştiriyor ama genellikle birkaç saat kondisyon, bir-iki saat de ju-jitsu...”

“O nedir?”

“Brezilya jujitsusu, bir dövüş sanatıdır; bir dövüşçü rakibinin ya mata vurma ya da bayılma yoluyla teslim olmasını sağlamaya çalışarak mat üzerinde yerde onunla güreşir. BJJ ve güreş MMA’nın yer oyunlarıdır. Ayaktaki müsabakalarda elle ve ayakla vurmaları içeren farklı teknikler kullanılır. Onun antrenmanında ağır kum torbaları kullanılır, diğer dövüşçülerle boks yapılır, karşında biri varmış gibi boks yaparsın falan.

Bunları yapmadığım zamanlarda da özel ders veriyorum ya da evrak işleriyle ilgileniyorum.”

Sophie burnunu acayip sevimli bir şekilde kırıştırdı. “Hep çalışıyorsun, hiç eğlenmiyorsun galiba?”

Xander omuzlarını bastırarak kendini duvardan uzaklaştırdı ve ipte hafifçe sallanan Sophie’nin yanma gitti. Sophie Caldwell’in, hiç direnemediği bir çekim gücü vardı; gerçi, sonunda alev alev yanacağını bilse bile zaten buna direnmek falan da istemiyordu. İçinde bir ses buna fena halde degeceğini söylüyordu.

“Ah güzelim, işte burada yanıliyorsun.” Xan ipi epey yukarıdan tek eliyle kavrayıp kadının alanına girdi; geri mi çekileceğini, yoksa yerini mi koruyacağını görmek istiyordu. Aralarında neredeyse hiç boşluk kalmadığından ve kadının ayağında da artık topukluları olmadığından Sophie onunla göz göze gelmek için kafasını kaldırmak zorunda kaldı, bunu da öylesine sağlam bir özgüvenle yaptı ki Xander o güveni sarsmak istedi. “Nabzını arttıran ve vücudunu terle kaplayan o zorlu çalışma aynı zamanda en harika eğlence türü. ”

Xander meydan okurcasına kadına baktı; Sophie’nin, kelimelerindeki çifte anlamı sezdiğini gayet iyi biliyordu. Sözcüklerinden olmasa bile boğuk sesinden anlamış olmalıydı. Sophie ifadesini bozmamaya özen gösteriyor, bunu komik bulmamış ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. Ama boğazında atan kalbinin hızlı kanat çırpışları gerçeği ele veriyordu.

“Sanırım bu her durumda farklılık gösterir.” Sophie ipi bırakıp yan yatmış devasa traktör lastiğine doğru ilerledi. Tıpkı oyun bahçesinde, tüm yeni şeyleri deneyen bir çocuk gibi, lastiğin üzerine atlayıp kenarından yürümeye başladı. “Bu ne işe yarıyor?”

Kadın dairesel bir alkol testindeymiş gibi bir ayağını tam diğerinin önüne atarken onu izleyen Xander gülümsedi. “Bazen ona bir balyoz savuruyoruz. Bazen de kusana kadar onunla dönüp duruyoruz.”

Sophie bir fare gibi ciyaklayıp üzerinden atlayarak lastiğe, bir anda pençelerini çıkarmış gibi baktı. Xan güldü. “Genellikle böyle olursa onu

çöpe atıyoruz ya da ekipmanlarımızı her zaman sterilize ediyoruz.”

“Yok canım,” dedi Sophie alayla ve destek kirişlerine asılı ağır kum torbalarının yanından geçerken birini döndürdü, diğerini de salladı.

“İşte bütün zamanımı nerede geçirdiğimi biliyorsun artık. Ne düşünüyorsun?”

“Etkileyici,” dedi Sophie. “En azından öyle olduğunu varsayıyorum. Bana anlattıklarının dışında spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“O halde şanslı günündesin.”

Kadının yüzünden gölgeler geçti ve kendine hâkim olmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet şanslı günüm. Aşağılık amcam, benim için bu dünyadaki en anlamlı şeyi kaybedeceğimi haber verdi. Harika bir gün.”

“Özür dilerim Sophie, patavatsız bir laf ettim.” Sophie omuz silkti. “Öyle demek istemediğini biliyorum. Sadece sinirim bozuk.”

Xander ona doğru bir adım atıp kadının kollarını çözüp yanlara indirdi. “Bu yüzden hiç haksız değilsin. Tüm sinirini ondan çıkarmak istediğini biliyorum ama senin kadar harika birini parmaklıkların ardından görmek çok yazık olacağından sana buna en yakın şeyi öneriyorum.”

“Şu sallanan torbalardan birini mi?”

“Hayır,” dedi haylaz bir sırıtışla. “Kendimi.”

“Ciddi olamazsın.”

“Ölümüne ciddiymim. Hadi gel.” Xander ona göz kırptıktan sonra odanın diğer ucunda, farklı ekipmanların asılı olduğu tarafa ilerledi.

“Korkunç derecede buyurgansın, biliyorsun değil mi?” “Bunu birkaç kez duymuştum.” Xander duvarda asılı bir çift boks eldivenini aldı. “Ama şu anda öğretmen ben olduğuma göre istediğim kadar buyurgan davranabilirim. Günün birinde bana bir dolu insana şekerleme pişirmeyi

öğretirsen, o zaman da sen buyurgan olursun.” “Kontrolü bana bırakacağın tek durumun bu olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

Xander kadının sağ elini alıp karşısında tuttuğu eldivene sokması gerektiğini işaret etti. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani elinden gelse,” dedi Sophie diğer elini de eldivene sokarak, “kontrol her zaman sende olur. Buyurgan olmamak için biraz fazla kibirlisin.”

“Bu konuda haklısın.” Xander, kadının eldivenlerindeki bantları sıkıca yapıştırırken gülümsedi. “Bir hafta içinde birbirimizin boğazına yapıştırdık.”

Xander, yüzü kadminkinden sadece birkaç milim geride, “Birbirimizin boğazına yapışma fikri hoşuma gitti. Ama çok sert sıkmanı istiyorum,” dedi.

Sophie’nin yüzünün şekli değişti, sağ kolunu adamın omzuna atıp ona doğru yaklaşırken şeytani, baştan çıkaran bir kadına dönüştü. Xander’ın kafasının içinde bir yerlerde dönen kırmızı ışıkların olduğu alarmlar çınladı ama Sophie’nin, dişlerini altdudağında gezdirdiğini izlerken tamamen büyülenmişti.

Şehvetli sesiyle onu baştan çıkarırken eldivenli sol elini yavaşça adamın bedeninde aşağı kaydırды. “Ah, dilediğin kadar sert sıkabilirim bebeğim.” Xander’ın nabızı hızlanırken kadının eldiveni şortunun içine, sağ bacağına doğru kaydırдыğım hissetti. “Ama bir erkek beni sıkacak olursa...” -Xander, kadının eli aletine bir anda bastırınca inledi- “testislerinin kalıcı olarak vücuduna gömüleceğini bilse iyi olur. Bilmem anlatabildim mi?” diye sordu tatlı tatlı.

Lanet bir durumdu ama bu kadından hoşlanmıştı. Ona gülümseyip ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. “Hem de çok net.”

Tatmin olmuş görünen Sophie başıyla onayladı ve adamın testislerini bırakarak geriledi.

Xan iki tane, kare şeklinde boks yastığı alıp ellerinin arkalarına geçirdi ve dişleriyle bantları sıkıştırdı. Sekizgenin kafesin ortasına geçerek yastıkları birbirine vurdu ve bu gürültülü pat sesi kadının yerinden sıçramasına sebep oldu.

“Hadi Soph,” dedi göz kırparak. “Kaldır kışını.”

V

Sophie iş kıyafetleri ve beyaz boks eldivenleriyle, devasa bir kafesin içinde yalınayak dururken kendini gülünç hissediyordu. Azıcık bile atletik bir tip değildi ve daha önce bu onu hiç rahatsız etmemiş olsa da şu anda kendini Xander’ın karşısında utandırma fikrinden pek hoşlanmamıştı.

“Hadi bakalım,” dedi Xander, yastıkları birbirine birkaç kez vurup onun karşısına getirdi. “Birkaç yumruk savur. Bunların amcanın suratı olduğunu hayal et.”

Atletik olsun ya da olmasın, kendine meydan okumasına izin verecek değildi. Adamın sol eline bakan Sophie, yumruğunu mümkün olduğunca sıkı,-geri çekti ve... Pıt... Yastığa, kafasıyla bir ağacın gövdesine toslayan bir kaplumbağa gücüyle vurdu.

Kaşlarını çatarak bakışlarını kendi elinden onun eline çevirdi, sonra da Xander gülüşünü öksürükle başarısız bir şekilde saklamaya çalışınca ona baktı. Sophie bir kaşını kaldırıncı Xan boğazını temizledi. “Evet, anafi-kir bu,” dedi. “Şimdi biraz daha güç uygula.”

“İlginç kelime seçimi. Kızlara pek sık koçluk yapmıyorsun, değil mi?”

“Konuyu değiştirme. Tekrar dene. Yastıklara her vurduğunda biraz daha iyi olacaksın.”

Aman ne hoş, demek ki daha iyi olamadığında boksun antika bir kuralında başarısız olmuş sayılacaktı. Sophie dişlerini sıkıp elinden geldiğince sertçe tekrar vurdu. Pat. Hem bu ses hem de darbenin etkisi iyi hissettirdi. Xander haklıydı. Bir şeye vurmak istiyordu. Bir sürü şeye vurmak istiyordu.

“Güzel,” dedi Xander. “Sol pençesin.”

“O da neymiş?”

“Yani solaksın ya da en azında yumruk atarken solu daha rahat kullanıyorsun.”

“Solağım. Sol pençe ha? Bunu sevdim.”

“Pekâlâ, o zaman sana o pençeyi nasıl kullanacağını öğretilim. Ayaklarını kalça mesafesinde arala, sağ ayağın da ötekinin biraz önünde olsun. Güzel. Şimdi vurduğunda, sol kalçanı öne doğru itmeni ve dışa doğru değil yastığın içine doğru vurmanı istiyorum, anlaştık mı?”

Sophie başıyla onaylayıp ellerini kaldırdı. Kırmızı yastıkların arkasında amcasının yüzünü hayal ederek kafasının içinde Xander’ın talimatlarını tekrarlardı, kolunu geri çekti ve merkezinde biriken tüm yakıcı öfkeyle ateşlediği kolunu savurdu.

PAAT!

“Harikasın Soph, devam et.”

Devam etti. Xander haklıydı. Gerçekten de ihtiyacı olan şey buydu. İçinde hapis kalmış duygu selini salıvermesine yardım edecek bir şey. Xander ona farklı yumruk türlerini -direkt, kısa vuruş, kroşe, çapraz ve aparkat- öğrettikten sonra bunlara denk gelen rakamları söyleyerek çeşitli kombinasyonlar yaptırdı.

Sophie terlemeye başladığında gözeneklerinden o zehirli öfkenin boşaldığını hayal etti. Yumrukları güçlüy-dü ve yastıklarla buluştuğu her seferinde bir parça da olsa hayatının kontrolünü geri alıyormuş gibi hissetti.

O kafeste birbirlerinin etrafında ne kadar döndüklerine dair hiçbir fikri yoktu. Sadece Xander’ın sesine ve talimatlarına odaklandığı için zaman önemini yitirmişti. Sonra Xander yastıkları çıkarıp biraz daha yumruk atması için onu teşvik etti. Hem de kendisine.

“Ne?” Sophie, yorgunlukla ve damarlarında gezinen adrenalinle göğsü inip kalkarken ona baktı. “Sana vurmayacağım.”

“Yumrukların iyi güzelim ama gerçek bir dövüşü bırak, antrenman sırasında yediklerimle bile kıyaslanamaz.” “Sana vurmayacağım. Yastıkları giy.” “Sanmıyorum,” dedi Xan, ayaklarının ucunda yanlara sıçrayarak. “Hadi. Vur bana.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır, saçmalıyorsun.”

“Saçma olan şey senin yumrukların. Tıpkı lanet bir kız gibi vuruyorsun.”

Sophie’nin şaşkınlıkla soluğu kesildi, şok içinde ağzını bir saliseliğine araladıktan sonra kadınlık gururu devreye girdi ve savurduğu sol yumruk Xander’in çenesiyle buluştu. Adamın kafası yana savruldu; yüzünü çevirdiğinde alt dudağının köşesindeki kan bile yüzündeki o koca sırtışa engel olmamıştı.

Başparmağıyla patlayan yere dokunup göz kırparak kam emdi. Bu adam mazoşist olmalıydı. “İşte ben de bundan bahsediyordum. Nasıl hissettirdi?”

Xander onu merakla beklerken... Yüzünde bir gurur ifadesi mi vardı yoksa? Sophie bir an düşündü, sonra da dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Gerçekten de acayip güzeldi.”

“İşte benim kızım,” dedi Xander gözleri parlayarak. Adamın böyle rahat bir tavırla kendisi üzerinde hak iddia etmesi karşısında göğüs kafesinden cinsel organına doğru bir sıcaklık yayıldı. Bu aslında, feminist yanının tiksineceği bir laftı ama nedense bu yanı tuhaf bir biçimde sessizliğini korumuştı. Amma da şaşırtıcıydı.

“Pekâlâ,” diye teşvik etti Xander, “başka nelerin var bakalım?”

Sophie bir kez daha kendini antrenmana kaptırdı. Atkuyruğundan çıkan saçlar yüzüne ve boynuna yapışmıştı ve Sophie, sırtındaki terden ıslanan

yeri hissedebiliyordu. Ama dikkati görünümünde, kıyafetlerinde ya da neyse ki pastaneyi kaybetmesinde değildi. Dikkati tamamen Xander’a yönelmişti ve adamın, atması için teşvik ettiği yumrukları savurabilmek adına ona yaklaşmaya çalışıyordu.

Sonunda Sophie, kollarını kaldıramayacak kadar bitkin düştüğünde dövüşü bitirdiler. Xander kadının eldivenlerini çıkarırken onu övdü ve birer şişe su almaya giderken ona oturmasını söyledi.

Sophie mata oturup sırtını kafese yasladı ve gözlerini kapayıp nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Yoga ve meditas-yona düşkün biri olarak kondisyon alanında epey eksikti.

“Al bakalım.” Xander ona soğuk bir şişe su verip yanma oturdu.

Sophie şişeyi bundan daha hızlı açıp dudaklarına götüremezdi. En son ne zaman böyle çok susadığını hatırlamıyordu ve şişenin yarısını saniyeler içinde kafaya dikti.

“Hey, yavaş ol bakalım Rocky. Hepsini kafaya bir anda dikip boğulma.” Xander başparmağıyla, kadının dudaklarından çenesine doğru süzülen suyu sildi.

Aferin Sopb. Küçük bir çocuk gibi salyalarını akıtman da pek güzel oldu. Çabuk olup konuyu değiştirmeliydi.

“Dövüşçülerin bütün gün böyle şeyler yapmasına inanamıyorum. Aklınızdan zorunuz olmalı.”

Xander hafifçe güldü. “Bir tek kamptayken; yani bir dövüş hazırlanıyorken bütün gün çalışıyoruz. Daha genç olanlar o kadar bile çalışmıyor. Ama MMA standartlarına göre ben resmen bir dinazor olduğum için aynı sonuçları almak adına iki katı çalışmam ve kendimi sakatlamamak için iki katı dikkatli olmam gerekiyor.” “Peki bu iş için bu kadar yaşlıysan neden spora bu yaşta başladın ki?”

“Bu yaşta başlamadım, geri dönüyorum. Yarı profesyonel çevrelerde harika bir kariyerim vardı ve UFC beni yeni orta sıklet yapacaktı.”

“Orta ne?”

“Pardon,” dedi Xander sırtarak. “Orta sıklet, dövüşlerde en fazla seksen üç kilo olduğun anlamına geliyor. Şimdiyse hafif ağır sıklette yarışıyorum. O da en fazla doksan iki kilo demek.”

“Yani şişmanladın ve sıkletini artırmak zorunda kaldın, öyle mi?”

“Güzelim, vücudumda şişman sayılabilecek tek yer benim p...”

“Tamaaaaaam,” diye araya girdi Sophie kahkahalar atarak. “Bunu ben yaptım, kabul ediyorum. Hikâyene dönelim.”

Xander ona çarpık bir tebessümle baktı. “Mızıkçı seni. Her neyse, bir motosiklet kazası geçirip dizimi parçaladım. Doktorlar bir daha eskisi gibi olamayabileceği-ni ve dövüş formuma kavuşma şansımın daha da düşük olduğunu söylediler. İki ameliyat ve beş ömre yetecek kadar fizik tedavi geçirdim ama topallamadan yürüyene dek devam ettim. Yoğun bir antrenmana başladım, kaslarımı biraz toparladım ve en dipten yukarı tırmanmak için merdiven altı turnuvalara katıldım, şimdiyse buradayım. Bedenim kariyerimi sonlandırmadan önce önümde uzun yıllar olmayabilir ama o zamana kadar UFC şampiyonu olmaya kararlıyım.”

“Bu inanılmaz bir şey, Xander. En baştan başlama azmine sahip olmuşsun. Üstelik şans senden yana değilken. Gerçekten hayran kaldım.”

“Teşekkürler ama ben sadece amacıma ulaşmak için gerekeni yaptım. Herkes öyle yapıyor zaten. Bana özel bir şey değil yani,” dedi bakışlarını elindeki su şişesine indirerek ve...

Sophie bu sıcakta kırmızı karın nasıl olup da yağmadığını merak etti çünkü şu kendini beğenmiş Xander James kızarmıştı. Demek ki mucizeler hâlâ oluyordu.

Sophie adamın üstüne gitmemeye karar vererek onunla dalga geçmedi. “O halde anlaşılamayacağımız konusunda anlaşalım,” dedi ve kafasını tekrar tellere dayayıp gözlerini kapadı.

Sularını içerlerken rahatlatıcı bir sessizlik içinde oturdular; adrenalın ve endorfinin etkisi kaybolmaya başladığında Sophie bitkin düştüğünü hissetti. Birkaç dakika daha otursa muhtemelen uykuya daldardı ama Xan-der'ın, bakışlarını ona çevirdiğini... Ve öylece bakmaya devam ettiğini hissetti. İçgüdüleri ona boş vermesini söylüyordu, bilmek istemeyeceğin şeyi sormaman gerekirdi. Ama merakı söz konusu olduğunda Sophie adeta bir kedi gibiydi.

“Ne?” diye sordu kımıldamadan.

“Ne ne?”

“Baktığını hissedebiliyorum. Sanki bir şey söylemeye çalışıyor da susuyor gibisin. Ne oldu?”

Sophie adamın bunu inkâr etmesini ya da cinsel içerikli bir şaka falan yapmasını bekledi ama öyle olmadı.

“Cupcake işine nasıl başladın? Yani, fırının büyükannene ait olduğunu biliyorum ama onu devam ettirmeni ne sağladı?”

Sophie dizlerini göğsüne çekip kollarıyla sarmalarken o yıllara geri gitti. Çocukluğuna: dair sevgi dolu anıları vardı, lisedeki son yılından itibaren de büyükannesiyile çok güzel zamanlar geçirmişti. Bu ikisi dışında kalan dönemden nefret ediyordu. Mutlu bir yuvanın, keder ve yalnızlığa, sonunda da terk edilmişliğe dönüştüğü o yıllar...

Bu yüzden Sophie çocukluk yıllarına odaklandı.

“Büyükanmem fırında bir şeyler pişirmeye bayılırdı. Her zaman yeni tarifler denediğinden ve hatta kendi tariflerini uydurduğundan babam her akşam yemekten sonra yeni bir tatlı yediklerini anlatırdı. Ama en iyi bilinen tatlısı kek toplarıydı. Hamur tariflerini mükemmel hale getirir, yeni aromalar ve tatlar katardı, hatta zaman zaman yenilerini icat ederdi. Tam olduklarında da erimiş çikolatadan pudra şekerine, ezilmiş şeker dek bir sürü şeyle kaplardı.” Sophie iç geçirdi. “İnanılmazlardı. Herkes de öyle düşünürdü.”

“Böylece bir pastane mi açtı?”

“Hemen değil. İnsanlar ona her zaman bir dükkân açıp tatlılarını satmasını söylerdi. Sırf o topları satarak bile bir servet kazanabileceğini söylüyorlardı. Büyükbabam bile onu cesaretlendiriyor, büyükannemin gizli hayalinin bu olduğunu biliyordu. Ama büyükannem eski kafalıydı; bir eş ve anne olarak halinden memnundu. Sevdiği bir şeyi işe dönüştürerek onu mahvetmek gibi bir arzusu olmadığını söylerdi.”

“Fikrini ne değiştirdi?”

“Büyükbabam öldü,” dedi.

“Üzıldüm, Sophie.”

Sophie ona hafifçe gülerek anlayışı için teşekkür etti. “Ben daha iki yaşındaydım bu yüzden onu hatırlamıyorum ama büyükannem onun beni ne kadar şımarttığından hep bahsederdi. Babam ve Richard onların tek çocuklarıydı, ben de tek torunlarıydım. Her neyse işte, büyükbabam, kendisi öldükten sonra pastane açmayı deneyeceğine dair büyükanneme söz verdimiş. Böylece büyükannemin başka bahanesinin kalmayacağını, bunu yapmazsa geri dönüp ona musallat olacağını söylemiş.” İki birden kıkırdadı. “Sen ne zaman devreye girdin?” “Ergenlik dönemine kadar ilgilenmedim. On yedi yaşındayken yasalarla başım birkaç kez belaya girdi ve bir yargıç beni cezalandırıp bir ıslahevine göndermeye hazırды. Büyükannem bunun saatlerce toplum hizmetine çevrilmesini talep etti, böylece beni pastanede çalıştırabilecekti.”

“Yargıç, büyükannenin seni kurtarmaya çalıştığını düşünmedi mi? Neden gerçekten orada çalışacağına inansın ki?”

“Çünkü bu bir mahkeme emri olunca yasal olarak oraya gitme zorunluluğum var ve büyükannem de oraya gitmezsem valizimi kendi elleriyle toplayacağına dair yargıca söz verdi.”

“Sert bir kadınmış.”

“Kesinlikle sert olabiliyordu,” dedi Sophie.

“Sanırım gerisini tahmin edebiliyorum. Pastanede bitmek bilmez saatler boyu çalıştın ve muhtemelen deli gibi söylenmene rağmen de bu işi gizliden gizliye sevdin. E tabii, gayet zeki bir kadın olan büyükannen de bunu biliyordu ve sen farkına varmadan sana işin tüm sırlarını öğretti. Sonunda bir gün uyanıp onunla ne kadar iyi anlaştığınızı ve pastaneyi en az onun kadar sevdiğini fark ettin.”

Sophie ona bakarak adamın bir nevi medyum olup olmadığını merak etti. Ya da belki de casustu. *Tabii, çünkü senin hayatın da tehlikeler ve entrikalarla dolu ya.* Yaşam ona erken yaşta acı bir ders vermişti ve Sophie de ondan sonra başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamamak için elinden geleni yapmıştı. Ondan nefret ediyormuş gibi davransa da Tatlı Köşesi’nde çalışmaya içten içe bayılmıştı. Geriye dönüp baktığında büyükannesinin bunu daha başından bildiğini görebiliyordu.

Sophie kayıtsız bir şekilde omuz silkti. “Öyle bir şeyler. Sonra da Alzheimer yakasına yapışınca Golden Ages’e yerleşmek zorunda kaldı, böylece pastaneyi ben devraldım.”

“Seninle gurur duyuyor olmalı, Sophie.”

Sophie güçlükle yutkunarak kafasını başka tarafa çevirdi; gözleri, suçluluğun ve yenilginin ispatı olan yaşlarla dolmuştu. Büyükannesini hayal kırıklığına uğratmıştı. Tek tesellisi, kadının bunun bilincinde olmamasıydı. Ama her nasılsa bu yüzden Sophie çok daha kötü hissetti.

“Eh, bunun artık bir önemi yok,” dedi, kurtulamadığı sıcak yaşları koluyla yanağından silerek. Boks seansı yakıcı öfkesinden kurtulmasını sağlamış olabilirdi ama her bir hücrelerine çöreklenen o acı ve çaresizliği yok edememişti. “Yakında bir anıdan başka bir şey olmayacak.” “Parayı alıp başka bir yerde açamaz mısın?”

“Aynı şey olmaz. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama ben orada büyüdüm. Ordu mensubu birinin çocuğu olduğumdan küçükken o kadar çok taşındık ki hayatımda hiçbir şey sürekli değildi. Büyükannem hariç. Küçükken onu her ziyarete gittiğimizde bütün günü birlikte geçirirdik. Malzemeleri koymasına yardım eder, büyükbabamla ve babamla ilgili anlattığı hikâyeleri dinlerdim. Ön tarafta müşterilerine hizmet etmesine bile

yardım ederdim. Kasabaya geldiğimi öğrendiklerinde müdavimleri beni sekere boğardı. O müdavimler bugün hâlâ benim müşterilerim.”

Sonunda bakışlarını adaminkilerle buluşturdu; o sert dış görünümünün bozulup böylesine savunmasız olması artık umurunda değildi. “Orası büyükannemin mirası, hayalini gerçeğe dönüştürdüğü mekân. O.rası benim evim, Xander. Bunun tek sebebi dükkânın üzerinde yaşıyor olmam değil.”

“Biliyorum,” dedi ve ona bakarak oturmak için yan döndü. Elini kaldırıp kadının göğsüne, kalbinin olduğu yere hafifçe vurdu. “Orası kalbinin olduğu yer.”

Sophie başıyla onayladı; boğazındaki golf topu büyüklüğündeki düğümden dolayı hiçbir şey söyleyemedi. Xander kollarını açıp mavi gözleriyle onu avutmayı teklif etti. Sophie normalde buna dudak büküp sarılmaya veya ilgilenilmeye ihtiyacı olmadığını söylerdi. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Bu yüzden ona sokulup adamın sarılmasına hiç tereddütsüz izin verince buna kendisi de şaşırdı. Yüzünü adamın omzuna koydu, Xander da kollarını ona sıkıca dolayıp yanağını Sophie’nin başını tepesine dayadı. Sophie hıçkırıklara boğulmamayı ve hatta ağlamamayı başarmıştı ama yine de gözyaşlarının özgürce dökülmesine izin verdi. Dökülen yaşlar adamın tişörtünü ıslattı; Sophie, saldırıları sırasında bile azıcık terlemesine sebep olmuş ama onu bu kadar ıslatamamıştı.

Bu şekilde kestirilemeyecek kadar uzun bir süre oturdular, Sophie kıvrılarak onun kollarına sokulmuştu, Xander da ona sarılmış, bir eliyle kolunu okşuyordu. Adamın sağladığı rahatlık Sophie’ye nadiren hissettiği bir güvenlik duygusu vermiş, bu sayede gardım indirip gündüz düşlerine kendini kaptırırvermişti.

“Sophie?”

“Hımm?”

“Hadi evlenelim.”

Sophie gözlerini hızla açıp güldü. “Pardon, onca yorgunluktan kulaklarım zarar görmüş olmalı çünkü az önce duyduğum şeyi söylemiş olmana imkân yok.” “Evlenmemiz gerektiğini söyledim.”

Sophie hâlâ beynini saran bir şaşkınlıkla doğrulup ona döndü. “Pekâlâ, evet, yani yanlış duymamışım.” “Kulağa tamamen çılgınca geldiğini biliyorum ama düşündükçe daha mantıklı geliyor.” O yakışıklı yüzü neşeli bir şaşkınlık içindeydi; dudaklarında bir gülümseme varken, kaşları çatılmıştı. Bu saçmalık hakkında ne düşüneceğini kendisi bile bilmiyormuş gibiydi.

“Şu ‘mantıklı’ olan kısmı açıklamak için bir şema çizmen gerekecek. Daha beni tanımıyorsun bile Xander. ” “Pastaneyi kurtarmana engel olan şey yasal bir evlilikse o zaman biz de seni evlendiririz.” Bir elini yukarı kaldırıp parmaklarının tersiyle kadının yanağını okşadı. “Hadi ama Soph, sana yardım etmeme izin ver.”

Sophie siyah telden kafeste parmaklarını gezdirerek bu hissin onu bu anda tutmasını sağlamaya çalıştı. “Xander, dairemi boyamaya ya da arabamın yağını de-ğiştiremeye yardım etmenden söz etmiyoruz.”

“Yani?”

“Yani birinin yararına olacak diye gidip onunla ev-lenmezsin.”

Xan omuz silkti. “Evli kalalım demiyorum. Fonun

kontrolünü alınca ve amcanın anlaşması yatınca ayrılmış numarası yaparız ve gerçekten boşanırız. Kimseye bir zararı yok. Ayrıca,” diye devam ettirerek salondaki ekipmanlara bakarak, “tehdit altında olan sadece senin mekânın değil, bloktaki herkesin işyeri aynı durumda. Bu mekânla seninki gibi duygusal bir bağım olmasa da TLP2’yi taşımak benim için acayip büyük bir iş olacak ki buna hiç vaktim yok. Yani kendini daha iyi hissedeceksen bizim için kendini feda ediyormuşsun gibi düşünebilirsin.” Kaşlarını oynatarak oyunbaz bir tavırla kadına baktı. “Tıpkı köydeki herkes yaşayabilsin diye öfkeli bir volkana atılan güzel bir bakire gibi.”

Sophie kahkaha attı; sesi, gerilen sinirlerden dolayı biraz titremişti. “Aman Tanrım,” dedi bu fikri kafasında evirip çevirerek. Gerçekten de

uygulanabilir bir plana benziyordu. “Çok çılgınca...”

“İşe yarayabilir ama,” diye onun lafını tamamladı Xan-der, kurnaz bir gülümsemeyle. Bu, “sistemi kandırma” düşüncesine sahip birinin yüzünde beliren cinsten bir tebessümdü, gerçi zaten o sistem de onlara yamuk yapmaktaydı. “Hadi ama Soph. Altından kalkabiliriz. Güven bana.” Sophie’nin midesi düğümlendi. *Güven bana.* Xan-der edecek başka laf bulamamıştı. Sophie bunu en son, nişanlısının arkasından iş çevirerek topuklu giymiş her şeyi beceren, bencil pisliğin tekinden duymuştu. Jared’ı başka bir kadınla yakaladığı zamanı hatırlayınca midesine bir tuğla çökmüş gibi hissetti. Birlikte bir yaşam kurup bir gelecek planlayarak iki sene geçirdikten sonra -ve sonunda ötekiler gibi kendisini terk etmeyecek birini bulduğunu düşünmeye başlamışken- her şeyin tıpkı dalgalarla yıkılan kumdan bir kale gibi yerle bir olması iki dakikadan kısa sürmüştü.

Ne kadar canını yakarsa yaksın bu ihanet Sophie’yi gerçeklere döndürmüştü. Hayatında sadece iki türden insan vardı: Öyle ya da böyle kendisinden çalman, bir avuç dolusu “iyi insan” ve onu mahvettikten sonra arkalarına bakmadan kaçıp giden bir dolu “kötü insan”. Jared meselesi ona, insanların doğuştan bencil yaratıklar olduğunu hatırlatmıştı. Etrafta bunca kötülük varken herkesi iyilik perisi zannetmeyi bırakması gerekiyordu.

Beni bir kere kandırırsan sana yazıklar olsun, ama ikinci kez kandırırsan bana yazıklar olsun.

Spor salonu bir anda derecesi yükseltilmiş bir fırın gibi geldi. Boynundan boşalan ter göğüslerinin arasında toplandı. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Parmaklarını tellere geçirerek titreyen bacakları üzerinde doğruldu.

Xander ayağa kalktı. “Ne oldu?”

“Bir şey yok, iyiyim,” dedi Sophie biraz uzaklaşmak için geri bir adım atarak. Ama Xander da peşinden gelip ona doğru döndü, iri cüssesiyle ona adeta kaçmanın manasız olduğunu söylüyor gibiydi.

“Zırvalık. O güzel yüzün bembeyaz kesildi, bunun sebebini bilmek istiyorum.” Sophie bir kez daha inkâr etmek için ağzını açıtsa da Xander onu, dudaklarına bir parmak bastırarak susturdu. “Bunu konuşmak

istemezsen saygı duyarım ve seni zorlamam. Ama bariz halde bir şey olmuşken bana yalan söyleme.”

Güçlü elleriyle Sophie’nin yanındaki telleri kavradı. Sophie, gidecek bir yeri olmaksızın kapana kısılmıştı. Adamın bedeninden yayılan ısı onu sarıyordu ve bastı-ramadığı bir arzuyla onun farkına varmasına sebep oluyordu ama Sophie bunun zihninin derinliklerine gömdü, çünkü şu an dikkatini Xander’a duyduğu fiziksel çekime veremezdi. Onun niyetine güvenip güvenemeyeceğini bilmeliydi. Elbette ki o da spor salonunu kurtarmak istiyordu ama bundan fazlası olmalıydı. Sebep sırf bu olsaydı Sophie’nin bir randevulaşma sitesinde profil hazırlamasına ve kendine en uygun eşi bulmasına yardımcı olurdu.

Sophie gözlerini ona çevirip “Sabahleyin benimle konuşmak istediğini söylediğinde bunu mu diyecektin? O zaman da mı evlenme önerisinde bulunmayı planlıyordun?” dedi.

Xander kafasını iki yana salladı. “Seninle bu anlaşma hakkında konuşmak istedim. Buna nasıl baktığını öğrenmek, adama direnmek istersen ne yapabileceğimize karar vermek istemiştım ama evlilik hiç aklımdan geçmemişti, hayır.”

“O zaman neden?” diye sordu usulca. “Dükkânda neden öyle davrandın?”

Xander’m bakışları yumuşadı. “Çünkü o mankafanın sana hiç hoş olmayan laflar ettiğini duydum. Birinin seninle evlenmesi için deli olması gerektiğini ima etmesine çok sinirlendim. Ayrıca ya evlenecektin ya da *evlenecektin*, yoksa her şeyi kaybedeceğini duydum. Ben sadece...”

Xander derin bir soluk verip telleri hızlıca sarstı. “Herifin öyle kibirli kibirli konuşmasına dayanamadım. Ama senin sesini öyle yenilmiş duymak beni mahvetti.” Sophie’nin kalbindeki o çelik cendere, adamın sesindeki samimiyetle biraz gevşemeye başladı. Aşağılık amcasının karşısında onu kurtarmak için içeri dalıp nişanlandıklarını duyurmuştu, gerçi sonra bu biraz amacından sapmıştı ama olsun. Dövüşçü Xander James hakkında pek fazla şey bilmiyordu ama iyi niyetli, koca bir kalbi olduğuna inanıyordu.

Sophie derin bir nefes alarak ona baktı. “Yaptığın şey için minnettarım Xander. Hem ofisimde hem de burada. Ama bunun sorun olmayacağına emin misin?” “Yani emin olmak için takvimimi kontrol ederim ama yakında kimseyle evlenme planım olmadığına göre gayet özgür sayılırım.” Xander gülerken Sophie de şaka yollu onun göğsüne vurdu. “Ayrıca Vegas’tayız, yani en azından çok yakınız. Duyduğuma göre, buralarda doğaçlama ve hazırlıksız evlilikler yapmak çok popülermiş. E o zaman neden biz de bu eğlenceye katılmayalım?” Sophie dişiyle altdudağı çekip utançla gözlerini kıstı. “Banal, tipik bir Vegas nikâhında, korkunç bir Elvis taklidi tarafından evlendirilmenin çok harika olacağını düşünmüşümdür hep.”

“Bekle burada.” Xander kafesin kapısını açıp basamakları koşarak indi. Ana spor alanından çıkınca Sophie onu göremez oldu ama Xander’ın koşturarak salona girmesi ve keyifli bir gülümsemeyle kafese dönmesi birkaç dakika sürmemişti.

“Ne yapıyor...”

Xander parmağını kadının dudaklarına bastırarak onu susturdu. “Sus bakalım, sıra sende değil.” Sonra boğazını temizledi ve... Bir dizinin üzerine çöktü.

Beyni refleks olarak “çabuk kaç!” sinyali göndermeye başladı ama Xander yara bandından bozma, ilkel yüzüğü kaldırınca Sophie anında sakinleşti. Kontrolünü sağlamak için derin bir nefes alıp sol eline uzanan Xan-der’a gülümsedi.

Xander başarısız bir şekilde gülmemeye çalışarak “Sophie Caldwell, seni pastanendeki tezgâhın ardında, fit, dövmeli ve ağzına bir kek tıkarken gördüğüm ilk andan itibaren...” dedi.

“Kek topu.” Sophie kahkaha attı. Onu tamamen unutmuştu. En harika anlarından biri sayılmazdı.

“... seni yatağa nasıl atacağımı düşünerek aylar geçireceğimi biliyordum. Ve tüm dürüstlüğümlle eklemem gerekir ki testislerimi de senin ağzındayken hayal ettim.” Sophie onun omzuna vurup güldü. “Tamam, tamam. En azından şu durumdan biraz faydalanayım da belki gerçekten de donunu

falan görebilirim. Yani belki çamaşır sepetine ya da banyoda yere atarsan falan.” Xander kaşlarını çatı. “Ama çamaşır sepetini tercih ederim çünkü evimi temiz tutmayı severim. ”

Sophie en son ne zaman bu kadar çok güldüğünü hatırlayamıyordu ama bu durum adamı biraz olsun durdurmadı.

“Yani Sophie Caldwell, benimle Vegas’ın görüp görebileceği en banal Elvis nikâhıyla evlenmeyi ve miadımı doldurunca da kıcıma tekmeyi basarak beni boşamayı kabul edersen her daim ağrıyan testislere sahip en mutlu adam olurum.” Sonra da dramatik bir fısıltıyla ekledi: “Şimdi senin sıran.”

Sophie’nin gülmekten yanakları ağrıyordu. Adamın mizah anlayışı kesinlikle onun zevkine hitap ediyordu. *Acaba başka ne tür ahlaksız şeylerle zevkime hitap eder? Hey! Ağır ol kızım. Odaklan.*

Boğazını temizleyerek “Bu muhtemelen tarihteki en iyi evlilik teklifiydi,” dedi.

Xander bir kaşını kaldırdı. “Bu bir evet mi?”

“Evet,” dedi Sophie. “Kesinlikle evet.”

Altıncı Bölüm

1 Nisan

Toplantı odaları, insanı zihinsel açıdan rahatlatmak üzere tasarlanmış yerler değildi. Fiziki rahatlık kesindi. Uzun, kiraz ağacı masa pürüzsüz ve parlaktı. Poposunu sarmalayan deri sandalye adeta onun için tasarlanmış gibiydi; ağrıyan başını destekleyen bir yastığı ve mükemmel konumdaki ergonomik kollukları vardı.

Ama zihinsel rahatlık tamamen başka bir şeydi. Sophie ve Xander'ın içinde bulundukları odadaki hiçbir şey onları rahatlayıp yayılmaya teşvik etmiyordu. Steril ve resmi odanın duvarlarındaki soyut resimler, modern ve lüks bir hava yaratmaya çalışmış olsa da Sophie'yi daha çok germekten başka bir işe yaramıyordu. Köşedeki devasa kauçuk ağacı bile, alındığı günden beri tek yaprağını kıpırdatmaya cüret edememiş gibi görünüyordu.

Yani özetle, toplantı odaları gerçekten ama gerçekten berbat yerlerdi.

Dahası? 1 Nisan'dı. Evet.

Bir yargıcı, sahte evliliğinin bunun tam tersi olduğuna ikna etmek zorunda olduğu acil duruşmanın bugüne denk gelmesi ne kadar da uygundu. Bu işi atlattırsa dünyadaki en büyük 1 Nisan şakasını yapmış olacaktı. Gerçi kazdığı kuyuya kendisinin düşmeyeceğinden de pek emin değildi.

Sophie bir hafta içinde ebedi bekârlıktan ani bir evliliğe, kendi işinin sahibi olmaktan olası bir işsizliğe ve yasalara uyan bir vatandaş olmaktan evlilik sahteciliğine geçiş yapmıştı.

Hayatı tam bir çorbaydı.

Sol elindeki yüzüğü çevirip dururken tüm bedeni sanki bir darbe yemeye hazırlanmış gibi gergindi. Gereksiz evlilik yüzüklerine bir ton para harcamak istemediklerinden silikon olanları tercih etmişlerdi. Hem ucuzlardı hem de Xander'ın işi düşünüldüğünde elverişlilerdi. Xander kendisi için platin rengi, Sophie için de ince bir yeşim rengi yüzük seçmişti.

Sophie bunu sevmişti ve tüm bunlar bittikten sonra yüzüğü sağ elinde taşımaya karar vermişti bile. Her ne kadar bir gereklilik olsa da Xander'dan bir hediye idi ve kendisi ve hakkı olan bir şeyi elde etmek için çılgınca bir şey yaptığını ona hatırlatacak bir hatıraydı.

Yanında oturan Xander'a bir göz attı. Takım elbisesi içinde acayip seksiydi. Bir kafes dövüşçüsünün böyle pahalı bir şeyi ne sıklıkta giydiğini merak etti. Erkek modasında uzman sayılmazdı ama sıradan bir takım elbiseyle, adamın kaslı fiziğine mükemmel biçimde uyum sağlayan, özel dikim bir kıyafeti birbirinden ayırt edebilirdi. İnsanı baştan çıkaran bir yiyeceğe benziyordu.

Ama Sophie sadece onun hoş görünümüne değil, yaydığı kendine güven ve güce de hayrandı. Sanki çok a değilmişçesine bir yemek bekler gibi siyah deri sandalyesine yaslanmıştı.

“DT,” diye mırıldandı sessizce.

“Efendim?” Xander o çılgın güzellikteki gözlerini ona çevirince Sophie'nin dili tutuldu. Elbette ki gözlerini, Akdeniz'den çıkarılmış mücevherler gibi gösteren mavi bir gömlek giymişti. “Soph? Bir şey mi dedin?” “DT dedim.”

“Affedersin ama açılımını söylemen gerekecek. Bu kısaltmalara pek alışkın değilim.”

“ok da tın,” diye fısıldadı Sophie. “Hiç umurunda değilmiş gibi görünüyorsun. Sanki malum şeyi malum şey-leyemezsek, malum şey tehlikesinde değilmişiz gibisin.” Yakışıklı yüzünde uygunsuz bir tebessüm beliren Xander, Sophie'ye öylesine yaklaştı ki kadın çenesini bir santim kaldırırsa dudakları buluşacaktı. “Sophie, bu odada kamera olmadığını biliyorsun, değil mi? Bizi ne izliyorlar, ne de dinliyorlar.”

Hay aksi, kameralar akıma bile gelmemişti. Kucağındaki ellerini ovuşturarak odada gizlenmiş mini kameralara dair bir kanıt aradı. Maalesef hkmet, dadıları izlemek için kullanılan o oyuncak ayılı, dikkat çekici kameralardan kullanmıyordu. “Tabii, tabii. Onlar da aynen böyle düşünmeni istiyorlar.”

“O zaman onlara güzel bir kanıt sunsak iyi olur.” Sophie daha bakışlarını Xander’a çevirme fırsatı bile bulamadan o tek eliyle onun yüzünü avuçlayıp dudaklarından öptü.

Sophie’nin bedeni şaşkınlıkla gerildi ve refleks olarak geri çekilmek istediye de adamın uzun parmakları saçlarının arasına gömülmüştü ve kaçmasına engel olmak için kafasının arkasına bastırıyordu. Ama kısa bir süre içinde gerginliği onun yoğun dudakları altında eridi. Xander, onu defalarca öptü, adeta her seferinde kadının dudaklarının bir başka kısmına sahip oluyordu ama daha fazla zorlamadı.

Oysa Sophie daha fazlasını istiyordu.

Ceketinin yakasından tutarak onu kendine çekip dudaklarını araladı. Xander bu sessiz yakarışa karşılık verdi. Saçlarının arasına parmaklarını geçirip sıkıdığında Sophie’nin kafa derisi zevkle ürperdi, inleyerek dilini kadınınkıyla buluşturunca da bu titreşim ta vajinasına dek ulaştı.

Toplantı salonunun ağır kapısı açıldı. Birbirlerinden ayrılıp ebeveynleri tarafından yakalanmış iki ergen gibi hissederek ayağa fırladılar. Xander boğazını temizleyip ceketini ortaya doğru çekerken Sophie de kalem eteğini düzeltti. Xander’a doğru bir bakış atınca on sekiz saat kalıcı rujunun, sözünde durduğunu fark etti. Eve gidince Amazon’da ürüne beş yıldızlı bir yazı yazacaktı ve ömür boyu yetecek kadar stok yapacaktı.

“Eh,” dedi muhteşem, kızıl saçlı bir kadın olan Va-nessa Maris gülümseyerek, “yargıç görsel kanıt isterse bu konuda hiçbir sıkıntımız olmayacak.”

Xander’ın yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı ve masanın başına giderek Vanessa’yı karşıladı. “Selam Nessie,” dedi ona samimiyetle sarılarak. “Seni görmek çok güzel.”

“Seni de öyle, yakışıklı.”

Sophie, onların birbirlerine öyle sevgi sözcükleri söylemesi karşısında nasıl canının sıkılmadığını ve sahte kocasını ondan daha iyi tanıyan güzel bir

kadının ona sıkıca sarılması karşısında nasıl da sahiplenici hissetmediğini fark etti. Evet, hiçbir kıskançlık duymuyordu. *Ne kadar da olgun biri...*

Ah yok artık! Vanessa son olarak Xander'm dudaklarına bir öpücük kondurdu. Yani tam olarak dudaklarına olmayabilirdi. Biraz köşesi gibiydi. Ya da azıcıcılık yana. Her neyse, asıl mesele kadının, öyle kafasına göre her erkeği öpmesiydi.

Vanessa onlara gönüllü olarak yardım ettiğinden Sophie ağzından pişman olacağı bir şey kaçırmamak için dudaklarını içeri doğru kıvırdı. Kendini kaybetmediği için ekstra puan almıştı.

“Sizinle daha önceden buluşamadığım için özür dilerim. Bir müşterimle acil buluşmam gerekti ve uğramaya vaktim olmadı.”

“Lütfen, açıklamana gerek bile yok,” dedi Xander. “Yardımanın için minnettarız. Bu muhteşem varlığın Sophie olduğunu tahmin etmişsindir.”

Vanessa elini uzatıp kıkırdadı. “Evet, dilini onun boğazında görünce bir şeyler çakmıştım. Sonunda seninle tanıştığımıza sevindim, Sophie.”

Sophie dik durup omuzlarını geriye attı ve kadının elini sessiz bir güç ve güven gösterisiyle sağlamca sıktı. Sophie küçükken büyükannesinin söylediklerini hatırlıyordu. *Caldwell'ler taviz vermezler, balım. Daha başından insanlara seni ezemeyecelilerini gösterirsen, bir daha bunun için uğraşmana gerek kalmaz.*

“Memnun oldum Bayan Maris.” *Gerçekten çok zekisin Soph. Evli olduğunu hatırlatmakta fayda var.* “Xander sizden ve eşinizden övgüyle söz ediyor.” *Biri beni vursun, duramıyorum!*

Vanessa'nm yüzünde, bastırıldığı bir neşenin izlerini taşıyan koca bir gülümseme belirdi. “Lütfen Vanessa de. Bu kalın kafalıyla evlendiğine göre sen de aileden sayılırsın.”

Sophie kaşlarını çattı. “Aileden mi?”

Xander masada kendi taraflarına doğru ilerledi. “Kan bağıyla değil. Ama daha ziyade uyumsuzlardan oluşmuş bir çeteyiz. Aiden, hani sana Irish olarak bahsettiğim arkadaşım...”

“Kendisi kız kardeşimle evli ve önümüzdeki ay baba oluyor,” diye ekledi Vanessa, yüzü kurnaz bir avukattan heyecanlı bir teyze ifadesine bürünmüştü.

“Aramızda ailesiyle hâlâ iyi ilişkileri olan bir tek o var.” Xander, Sophie’nin yanına gelince üçü birden konforlu sandalyelere oturdular. “Bayan O’Brien harika bir kadın ve hepimizi kendi çocuğu gibi görüyor ama Boston’da yaşıyor.”

“Yani aile bizden ibaret: Reid ve Lucie, ben ve Jackson, Irish ve Kat ve son olarak da” deyip Xander’a gülümsedi, “yedincimiz.”

“Eh ama artık ben de tek başıma değilim Nessie. Artık ben ve...” -Xander bakışlarını Vanessa’dan Sophie’ye kaydırıp hafifçe kadının çenesinin altına vurdu- “Sophie varız.”

“Doğru,” dedi Vanessa. “Bir aile olarak birbirimize göz kulak olduğumuz için de size yardım etmemem söz konusu bile değil.”

“Ama bu...” Sophie yine bir casus olup olmadığını kontrol etmek için temkinle etrafa bakındıktan sonra önlem amacıyla sesini alçalttı. “Bu gerçek bile değil.” Xander onu temin edercesine bakarak parmaklarını onunkilere doladı. “Tüm dünyanın gözünde, biz aksini söyleyene dek bu gayet gerçek. Öyle değil mi?”

Sophie başıyla onaylayıp teşekkür edercesine onun elini sıktı. “Öyle.”

“Pekâlâ, mesele şöyle,” dedi Vanessa avukatlara özgü ciddi ses tonuyla. “Amcan, büyükannenin mülkünü satmaya kafayı fena takmış. Bu evlilikle dişini tırnağına takarak mücadele ederek fonu koruyup anlaşılmayı sürdürmeye uğraşacak.”

Sophie başıyla onayladı. “Onu tahmin ediyordum.” “Aramızda geçen hukuki konularla sizi sıkmayacağım ama işin özü, birbirinize âşık

olmadığınıza ve yasal

bir evlilik yapmadığınıza dair hiçbir kanıt olmadığını söyledim, o da bunu saçma buldu. Yasaları çiğnemekte hiç sakınca görmediğini söyledi ve bunu kanıtlamak için de gençlik yıllarından bahsetti.”

Kahretsin. Düşüncesiz davranışlarının günün birinde ona sıkıntı yaratacağını büyükannesi kaç defa söylemişti. “Gençlik sicilinin yetişkin olduğunda kapandığını sanıyordum.”

“Öyle zaten, bu yüzden bunun yargıcın kararını etkilemesini sadece umut edebiliyor. Normalde yargıçlar, biri onları böyle saçmalıklarla etkilemeye kalktığında çok sinirlenirler ama saygıdeğer Yargıç Johnson’la kim golf arkadaşımı bir tahmin edin? Üstelik bu yargıcın adı maalesef Dwayne de değil.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Xander sandalyesine yaslanarak. “Bitti yani. Öylece kaybettik.”

Vanessa abartarak incinmiş bir yüz ifadesi takındı. “Bana daha çok güvenmediğin için incindim doğrusu. Mahkemelerde bana Engerek denmesinin bir sebebi var benim minik İngiliz fıstığım. Senin yeteneğin dövüşmek ve hoş görünmek. Buralarda bir kafes göremiyorum, o yüzden de ikinci söylediğimi yapmaya odaklanırsan memnun olurum, tamam mı miniğim?”

Sophie kocaman gülümsedi ve memnuniyetle kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ah, onu sevdim.” Ve bu doğrudu, kadına pençelerini çıkarmadan önce ona otuz saniye tanıdığı için de memnundu. Xander’ın bakışlarını üzerinde hissedince ona döndü. “Ne var?” diye sordu masum bir ifadeyle.

Xander bakışlarını iki kadın arasında gezdirdikten sonra Sophie’ye baktı. “Sevmediğin zaman daha iyiydi sanırım.”

Çok olgun bir yetişkin olan Sophie, sahte sevgilisine dil çıkardıktan sonra dikkatini Vanessa’ya çevirdi. “Peki Yargıç Dwayne olmayan ‘Belalı’ Johnson ne karar verdi?” “Benim iddialarımı ve kanıt eksikliğini göz göre

göre inkâr edemedi ama belli ki dostunu da tamamen haksız bulmak istemedi.” Vanessa evrak çantasından bazı kâğıtlar çıkarıp onlara birer kopya verdi. “Buna göre, evliliğin fonu alabilmek için uydurulan bir düzenbazlık olmadığını kanıtlamak üzere altı ay sonra mahkeme tarafından tekrar değerlendirilmeniz gerekiyor.”

Sophie’nin ağzı bir karış açıldı. “Altı ay mı?” Amcasının binayı düşmanca ele geçirmesine engel olmak için bu çılgın evlilik planım bulduklarında Sophie bunun birkaç hafta ya da en fazla bir ay süreceğini sanmıştı. Ama pek çok Hollywood evliliği bile altı ay sürmüyordu.

Xander kuvvetli elleriyle, sakinleşmesine yardımcı olmak için Sophie’nin ensesine masaj yaptı. “Sakin ol güzelim. Sonuna odaklan. Bu sayede Caldwell’e gününü gösterip büyükannenin mirasını korumuş olacaksın.” “Haklısın.” Derin bir soluk veren Sophie, “Pekâlâ, o zaman bu kadar mı? Boşanmayı altı ay erteliyoruz, mahkeme bunu onaylıyor, sonra da kurtuluyoruz öyle mi?” dedi.

“Evet ve hayır,” dedi Vanessa. “Altı ay boyunca gerçek anlamda evli bir çift gibi yaşamamız gerekiyor. Yani aynı evde yaşamalı, etrafta birlikte gezinmelisiniz falan.”

Sophie, Vanessa “gerçek anlamda evli bir çift gibi” dedikten sonrasını duyduğuna emin değildi. Beyni o minik detayda takılı kalmış ve ilerleyememişti.* Görünüşe bakılırsa Xander’ın böyle bir sorunu yoktu.

“Bekâret kanının olduğu çarşafı da getirmemiz gerekecek mi? Yoksa kesinlikle emin olmak için birleşme anma kendileri mi şahitlik etmek isteyecekler?” Söyledikleri son derece saçma ve elbette ki şakaydı ama ses tonunda bir düşmanlık seziliyordu. Bundan bir gram bile hoşlanmamıştı.

Ondan bunu istemek çok fazlaydı. Onun bu işten kazancı Sophie’ye kıyasla azdı. Sıkıntılı olsa da spor salonunu başka yere taşıyabilirdi ve çok kısa sürede işe koyulmuş olurdu. Tüm kiracılara yüklü bir telafi bedeli ödenecekti. Onlar da başka yere taşınmayı ya da emekli olmayı seçebilirlerdi. O mekâna duygusal sebeplerle son derece bağlı olan bir tek kendisiydi. Adama bu kadar rahatsızlık veremezdi. Bu haksızlık olurdu.

“Xander, üzgünüm,” dedi Sophie ona dönerek. “Başından beri bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama hiç bu kadar raydan çıkacağım düşünmemiştim. Sen hiç merak etme, tamam mı? Ben iyi olurum.” Xander ona doğru eğilirken delici bakışlara sahip mavi gözlerini kıstı. “Kim merak ettiğimi söyledi ki? Hem ben iyi olurum da ne demek? Tabii ki iyi olacaksın. Ben de zaten senin iyi, amcanın da kötü olmasını sağlamak için buradayım. En azından pastane söz konusuyken.”

“Bunu sürdürme niyetinde olamazsın,” diye karşı çıktı Sophie.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bu... Öyle işte... Off. Bir düşünsene Xander. Daha birbirimizi tanımıyoruz bile. Parkta yürüyüşe çıkmışız gibi rahatça altı ay boyunca birlikte yaşayabileceğimizi mi düşünüyorsun?”

“Düşünüyorum Sophie. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Sen de bir an durup düşünsen beni sandığından daha iyi tanıdığını fark ederdin. Öğrenecek daha çok şeyimiz olmadığını söylemiyorum elbette ama tüm ilişkiler zaten böyle başlar. Yani yepyeni bir şeyin içine giriyor falan değiliz. Birlikte yaşamaya gelince, eh buna biraz alışmamız gerekebilir ama sonuçta ikimiz de yoğun insanlar olduğumuzdan sabah akşam birbirimizin tepesinde olacak değiliz.” Bir anda yüzünde bir gülümseme belirdi. “Gerçi, tepende olmamı istersen de bu konuda da sana seve seve yardımcı olurum.”

İki kadın birden ona adıyla seslenerek onu azarladı, bu da bu kaba adamın kahkaha atmasına sebep oldu. “İşte böyle,” dedi kadının çenesini parmağıyla tutarak. “Görmek istediğim Sophie bu işte. Ateşle ve coşkuyla dolu. Daha fazla yenilgiyi kabullendiğini belirten laflar duymak istemiyorum, ayrıca beni de her şeyden dışlamaya çalışıp durma. Fark etmemiş olabilirsin -eğer öyleyse söyle de bu yanlış hemen düzelteyim bu arada-ama ben koca bir oğlanım. Bir şeyi istemezsem bunu sana söyleyebilirim, öyle değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadı kadın.

Xander ona göz kırptıktan sonra arkadaşıyla konuştu.

“Bize yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsek az, Nessie.”

“Yakında bizi ziyarete gelerek teşekkür edebilirsin. Irish belli ki panik halinde bir baba moduna girmiş ama kontrolünü kaybettiğini kendisine ima eden biri olduğunda da burnundan soluyan bir Hulk’a dönüşüyor. Patlamadan önce onu biraz rahatlatabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Irish kendini bir volkana attı diye kız kardeşimi teselli etmem gerekirse de acayip sinirlenirim. ”

Xander kıs kıs gülüp dostunu arayacağına ve en kısa zamanda da ziyaretine gideceğine söz verdi. Sophie ve yeni kocası, altı aylık deneme sürecini kabul ettiklerine dair kâğıtları imzalarken bir süre sohbet ettiler. Sonra da vedalaşarak ayrıldılar. Vanessa havaalanına, Sophie ve Xander da kadının minik dairesine gitti. O geceki planları bir anda sokağın bir ucundan diğerine bir sürü şey taşımayı gerektirmişti. *Aman ne güzel.*

Xander rahatlamış bir homurtuyla yatak odasına kutuyu bıraktı. O ve Sophie bütün akşam boyunca Sophie’nin dairesindeki eşyalarını ve kıyafetlerini taşımışlardı. Xander’ın dairesi daha büyük olduğundan orada yaşamaya karar vermişlerdi ama Sophie’nin gardırobuyla birlikte evin metrekaresi ciddi oranda küçülmüştü.

Kadının, topuklu ayakkabıları bile onlarcaydı ve hepsine de ihtiyacı olacağını söylemişti. “Burada altı aydan söz ediyoruz. Yüz seksen üç gün,” demişti. “Sadece bazılarını getirirsem sonra onlar yıpranıp erkenden kullanılmaz hale gelirler. Hem diğer ayakkabılarım da onları artık sevmediğimi sanırlar. Nereden bakarsan bak onları hem suistimal hem de ihmal etmiş olurum.”

Bu açıklama karşısında Xander ona keçileri kaçırmış gibi baktı. Ama herkesin bir zaafı olduğunu kabul etti, kadının ki de belli ki pahalı ayakkabılardı.

“O zaman bu son kutuydu,” diye seslendi. “Resmi olarak James rezidansına taşınmış bulunuyorsun.” Sophie adamın gömme dolabının kapısında belirdi, bir süredir orada kıyafetlerini asıp düzenliyordu. Xan-der’in kıyafetlerinin çoğu spor için olduğundan düzgün takım elbiseleri neredeyse hiç yer kaplamıyordu. Şimdiyse dolabı mini bir Neiman Marcus mağazası gibiydi.

“James-Caldwell rezidansı demek istedin sanırım,” diyerek onu düzeltti kadın.

“Doğru, soyadımı almamıştın. Hakikaten neden almamıştın?” Nikâhları her ikisi için de biraz bulanıktı. Her ikisi de parça parça bir şeyler hatırlıyordu ama zil zurna sarhoş olduklarından gecenin anıları zihinlerinden akıp gitmişti. Resmi şahitleri olan Kristin ve Billy ise onlardan bile daha az şey hatırlıyordu.

Sophie omuz silkerek yatağa doğru ilerledi ve oturup bir tişörtü katlamaya koyuldu. “Muhtemelen altı ay sonra tekrar değiştireceğim için.”

“Eh, değiştirmek zorunda değilsin,” dedi Xander onun yanına oturarak. “Yani soyadımı kullanmandan rahatsız olmam.”

Sophie gülümseyince o yakut kırmızısı dudakları aralanarak parlak dişlerini gözler önüne serdi. “Çok tatlısın Xander ama ben Caldwell olmaktan memnunum.” “Ne yani, gerçekten evlenmiş olsaydık da soyadını değiştirmez miydin?” Sophie bir şey demedi ama en azından hafiften özür dilercesine bir ifade takındı. “Soph itiraf etmeliyim ki erkeklik gururum incindi.” “Bir kadının bekârlık soyadını kullanması artık olağandışı bir durum değil ki,” diye karşı çıktı Sophie. Ayağa kalkıp tekrar dolaba yürüdü. “Kristin de Billy’nin soyadını almadı.”

“Onu kim suçlayabilir ki?” Xander ayağa kalkıp onun peşinden gitti, sonra da kapıya yaslanıp kollarını ve ayak bileklerini kavuşturdu. “Adamın soyadı *Snodgrass*. Çok korkunç. Kimse böyle bir soyadına maruz bırakılmamalı. V. Henry zamanında çirkin bir soyadının gerçekten bir ceza yöntemi olduğunu biliyor musun?” “Bak sen,” dedi kadın abartılı bir tavırla ona uyum sağlayarak.

“Ah, kesinlikle. Snodgrass gibi komik soyadları işte oradan geliyor. Kralı kızdıracak olursan soyadını küçük düşürücü bir soyadıyla değiştiriyormuş. Bu da kibar bir toplumda insanların arkandan kıs kıs gülmesine sebep oluyormuş. Eh kapalı kapılar ardında kahkahalarını bastırmıyorlardır herhalde.”

Bu saçma hikâyeyi o ve abisi, kötü isimlere sahip kardeşlerin adlarını tartışırken uydurmuşlardı. “Eskiden Harry¹ ve Eaton isimli kardeşler tanırdım. Bugüne dek duyduğum en talihsiz isimlere sahip harika adamlardı. Soy isimlerini tahmin edebilir misin?”

Sophie başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok.” Xander, kadının kıs kıs güldüğünü duymuştu ama bu onu daha da teşvik etti. Sophie mutlu olduğunda etrafına ışık saçıyordu ve Xander onun yüzündeki bu ifadeyi korumak için her şeyi yapardı.

“Balszac.²”

Sophie yürekten bir kahkaha kopararak, “Hadi oradan, uyduruyorsun!” dedi.

Kadının neşesi bulaşıcıydı ve Xander da ona memnuniyetle eşlik etti. Bir elini kalbine götürerek “Tanrı şahidimdir ki uydurmuyorum. Üstelik durum Harry için çok daha kötüydü. Çünkü oğlan devasa bir tipti ve acayip iyi bir rugby oyuncusuydu,” dedi.

“Neden daha kötüydü ki?”

“Aslında normalde o kadar kötü değildi ama sınıfta iki tane daha Harry vardı, bu yüzden insanlar onları ayırmak için lakaplar kullanıyordu. Biri saçlarından ötürü Kızıl Harry, diğeri öfkeli yapısından dolayı Deli Harry’ydi. Son olarak bizimki de cüssesinden dolayı... Koca Harry’ydi.”

“Koca Harry Bal...” Sophie göğsünde yükselen kahkaha tufanını bastırmak için bir elini ağzına bastırdı ama o manalı, çikolata rengi gözleri hâlâ ışıltıyordu. Elini indirip burnunu kırıştırdı. “Aman Tanrım, herkesle tanışmak için adını sürekli tekrar ettiği sosyal durumları bir düşünsene.”

Xander yanındaki hayali birine işaret etti. “Baylar, sizlere yıldız rugby oyuncumuz Koca Harry Balszac’ı takdim ediyorum. Kardeşi şu yemek büfesinin oradaki genç adamdır. Evet, yüzünü o koca karideslere gömmüş olan arkadaş Eaton Balszac’tır.”

Sophie bir elini karnına koyup kafasını arkaya atarak uzunca bir süre kahkahalara boğuldu, bu sırada elindeki elbiseyi de düşürdü. “Haklısın,” dedi sonunda sakinleşip gözlerindeki yaşları silerek. “Bunun nasıl özel bir işkence türü olduğunu şimdi anlıyorum.”

“Gördün mü? Artık Billy’ye bir zamanlar harika bir soyadı olduğu kötü haberini verebilirsin.”

Xander ve Sophie elbiseyi almak için aynı anda eğilince kafalarını birbirine çarptılar.

“Hay...”

“Tanrım, Soph, pardon.” Doğruldular ve Xander kadının uzun kâkülünü kenara itip kafa attığı yeri inceledi. “İyi misin?”

“İyiyim.” Sophie temkinle buraya dokunarak irkildi. “Büyükannem her zaman dik başlı olduğumu söylerdi.” *Yalnız değilsin.* Gerçi onunki başka bir tür baştı ve her saniye daha da dikleşiyordu. Xander şortunu düzeltme ihtiyacını güçlkle zapt etti. Bedeninin bu kadına karşı böyle tepki vermesine artık şaşırmıyordu. Adeta yerçekimi kadar kaçınılmaz bir şeydi bu.

Parmaklarını kadının yüzünün yanında gezdirdi.

Mücevher rengi saçlarını başının tepesinde karışık halde toplamıştı, böylece açık renk boğazı gözler önündeydi. Xander bu boğazın, kirli sakalının bıraktığı kırmızı izlerle kaplı olduğunu hayal etti. Belki bir tane de hafif bir ısırık izi. Ya da iki tane. Ya da beş.

“Xander...” Sophie, sesi istediğinden daha heyecanlı çıkmış gibi boğazını temizledi. Ama Xander bundan çok hoşlanmıştı. *Nefes nefese ve arzulu.* Kendisi için. “Anlaşmamızın detaylarını konuşmak için şimdi iyi bir zaman olabilir.”

Xander onu incelerken gözlerini kıstı. “Detaylar mı?” “Evet, işte birbirimizden beklediğimiz şeyleri falan. Yani ev arkadaşları olarak.”

“Ev arkadaşları.” Xander bir adım geriledi. Sonra bir adım daha. *Tanrım, kadın arzudan kıvranıyormuş gibi onun içine düşmekten vazgeç.* Kollarını göğsünde kavuşturup “En iyisi sen benden ne beklediğini söyle, ben de bunu yapıp yapamayacağımı söyleyeyim,” dedi.

Sophie gergince dudaklarını yalayıp ağırlığım bir ayağından ötekine geçirdi. “Pekâlâ tamam. İlk olarak, her sabah beşte pastanede olabilmek için dörtte kalkıyorum, yani pek gece kuşu sayılmam. Genelde uyumak için onu geçirmem, sen de daha geç saatlere kadar oturuyorsun ama uykum hafif değildir, yani beni uyandırmaktan çekinmene gerek yok.”

“Benim ondan sonra ayakta olduğumu nereden biliyorsun?”

“Hı? Ha, şey bilmiyorum,” diyerek bir elini salladı.

“Pek fazla uykuya ihtiyaç duyan birine benzemediğin için öyle dedim.”

Dediği şey tam olarak bu değildi ama Xander şimdilik üstelememeye karar verdi. Kadının dili sürçmüş olabilirdi. İçgüdülerine göre birini sorgulamaktan hoş-lanmazdı. Bir şeyden dolayı suçlularsa kendi kendilerini asmaları için onlara yeterince ip vermeyi tercih ederdi. Eh suçlu değillerse de kimseyle gereksiz bir tartışma yaşamaya ya da birinin kalbini kırmaya gerek yoktu.

“Ayrıca,” diye devam etti kadın, “dikkatli olduğumuz takdirde kimse senin yanında değil de kanepede uyuduğumu bilemez, yani tabii amcamın, evine çevrilmiş bir teleskobu yoksa.”

“Oturma odasında ben uyuyacağım Sophie, sen yatak odasında kalacaksın.”

“Saçmalama. Zaten evinden ve bir sürü şeyden feragat ediyorsun. Seni altı ay boyunca odandan da atacak değilim. Unut bunu.”

“Hayır, sen unut. İster altı gün ister altı ay olsun, sen benim konuğumsun. Ayrıca sen bir kadınsın ve kadınların, kadınsı işleri için mahremiyete ihtiyaçları olur. Kanepe açılıp yatak olduğundan ben orada rahat ederim, üstelik mahremiyete falan da ihtiyacım yok.”

“Pekâlâ. Teşekkürler... ama ne zaman istersen odanı geri alabilirsin...”

“Sophie,” diyerek onu uyardı.

Sophie teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ, pekâlâ. Ama o zaman yatağı açmadan önce

kesinlikle perdeleri kapatmalısın tamam mı?”

Xander bir kaşım kaldırdı. “Sorun değil. Zaten geceleri her zaman kapatırım.” *Çoğunlukla. Muhtemelen. Pek sayılmaz.*

“Hayır kapatmıyorsun,” dedi Sophie.

Xander kadının, mutfakta ya da oturma odasında yaptığı her şeyi en ön sıradan izleyebildiğini ilk kez fark etti. Sophie’nin onu o minik, karanlık dairesinden izlediği düşüncesi onu tahrik etti. Aman ne şaşırtıcıydı. Ama kendisini başka bir kadınla görme düşüncesindense nefret etti. İnsanların, biriyle sevişirken onu izlemelerinden tahrik olmazdı. Ama bu canım da sıkılmazdı. Vücutuyla barışık, fit biri olarak kadın istemediği sürece kimsenin yaptığı şeyleri görmesini engellemeyi düşünmezdi. Neticede her horozun kendine has bir kümesi vardı.

Ama Sophie’nin dükkânın üstünde yaşadığını daha önce bilseydi, belirli gecelerde mahremiyetine daha çok özen gösterirdi. Hani her zaman çekici bulduğu tipte kadınlarla sevişerek onu aklından çıkarmaya çalıştığı gecelerde. Sesi kalınlaşıp gerçek bir adam olduğundan beri, açık tenli, koyu renk saçlı melek annesinin aksine, canlı Barbie bebeklere benzeyen bronz tenli, sarışın kadınların peşinden koşmuştu; dövmeli bir pin-up güzelini, yakut kırmızı dudaklarıyla yarısı yenmiş bir cupcake’e yumulurken görene dek. Sophie, Xander’ın beğendiği tüm kadınları mahvetmişti.

Artık hiçbirinden etkilenmiyordu. Her defasında Sophie’nin kollarının kendisine sarıldığını, Sophie’nin sıcaklığının içine gömüldüğünü, Sophie’nin zevk iniltilerini duyduğunu hayal ediyordu. Kadın onu kıvrım kıvrım kıv-randırıyor ama buna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

“Sophie Caldwell,” dedi sesini bir oktav alçaltarak, “sen beni mi gözetliyordun?”

Kadın omuzlarını dikleştirdi. “Hiç de bile. Hayır. Kesinlikle hayır.”

Xander kafasını yavaşça iki yana sallayarak cık cık yaptı. “Bence hanımefendi biraz fazla itiraz ediyor.” “Ah, hayır. Hiç de öyle bir şey yapmıyorum. Bay Çokbilmiş.”

Sophie, şımarık bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturarak ona baktı. Xander başka bir şey söylemedi, sadece kadının dökülmesini bekledi. Eninde sonunda pes edecekti. Arkasına yaslanıp zihinsel bir rekabete giremeyecek kadar ateşli biriydi. Sophie mücadeleye pençeleriyle girerdi.

Xander hayal kırıklığına uğramadı.

“Lanet olasıca perdelerini çekmemen benim suçum değil.” Kadın sinirlenmişti, gerçi Xander bunun sebebinin ne olduğunu çözemedi. Acaba Xander onu, kendisini gözetlemekle suçladığı için mi yoksa perdelerini doğru düzgün kullanmadığı için mi kızmıştı? “Perdelerini çekmezsen geceleri evinin akvaryum gibi ortada olduğunu duymadın mı hiç?”

“Duyduğumu söyleyemeyeceğim.”

“Ama öyle işte. Ayrıca aklıma gelmişken söyleyeyim: Kadın arkadaşların için de başka bir yer bulmalısın. Onları artık buraya getiremeyeceksin belli ki.”

“Belli ki,” diye tekrarladı Xander. Şimdi kadının neden kendi bölgesini koruyan bir kurt gibi öfkeden kudurduğunu anlayabiliyordu ve bu yüzden onu biraz olsun suçlamıyordu. Xan ona o kadar yaklaştı ki bedenleri neredeyse birbirine değiyordu. “Korkma karıcığım, senin arkandan iş falan çevirmeyeceğim.”

Bu onu şaşırtmışa benziyordu. “Xander gerçekten evli değiliz. Senden cinsel bir oruca girmeni falan istemiyorum.”

Xander yine uzanıp parmak uçlarıyla onun yanağını ve dudaklarını okşadı. Sophie sağa sola bakınırken Xan-der onun kendini güçlükle zapt ettiğini görebiliyordu. “Cinsel oruçtan bahseden kim?”

“Ben...”

Kadının kafasından geçen şüphelerin dudaklarından dökülmesini önlemek için dudaklarını onunkilere bastırdı. Aslında, insanların arasında sergilemek zorunda oldukları sahte ilişkinin dışında onunla herhangi bir ilişki kurmadan önce asıl Xander’ın iki,    ve hatta dört defa düşünmesi gerekirdi.

Ama kendini Sophie’den alamıyordu ve bunun seksle bir ilgisi yoktu. Kiminle, ne zaman isterse yatabilirdi.

Ama *onu* istiyordu.

Sophie gevşemeye başladı, Xan tişörtünü kavrarken bedeni onunkine uyum sağlıyordu. Xander bir eliyle onu ensesinden tutmuş, diğer eliyle de ince pijamasının üzerinden o tatlı poposunu avu lamıştı.

Daha önce de cinsel açıdan uyumlu hissettiği kadınlar olmuştu ama bu ondan çok daha fazlasıydı. Bu, herkesin bahsettiği kimyaydı işte. Öyle olmalıydı çünkü işin içine karıştıracaağı şeylere bağlı olarak her an infilak edebilirlermiş gibi hissediyordu.

Sophie ellerini göğsüne koyup onu itti. Bu onu uzaklaştırabilecek kadar güçlü değildi ama Xander direnmeden uzaklaştı. “Lanet olsun, beni alev alev yakıyorsun kadın,” dedi sakinleşmek için birkaç nefes alarak. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” “Gerçekten mi? Çünkü beni  p ş nden bunun acayip harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibi g z k yordun.”

Sophie meselenin gerçekliğinden uzaklaşmak istercesine avcunu alnına bastırıp gözlerini sıkıca yumdu. “Biliyorum ve özür dilerim.”

“Aramızdaki kıvılcımlara kendini kaptırdığın için özür dilenecek bir şey yok Soph. Özellikle de içinde bulunduğumuz durum düşünülünce. ”

Kollarıyla kendine sarılan Sophie gözlerini açıp pişmanlığa benzeyen bir ifadeyle ona baktı. “Ben de bundan bahsediyorum,” dedi. “Bu... Bu durum çok sıra dışı. Buna kalkıştığımıza bile inanmak zor. Bu duvarların dışındayken zaten bir çift gibi davranmak zorundayız ve buna bir de fiziksel bir ilişki eklersek istemesek bile bu her şeyi daha da karmaşık hale getirecek. Bunun sadece fiziksel boyutta kalacağına karar versek bile böyle olacak.” Xander -yine- gerileyerek öpüşükleri sırada aklının nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Birkaç dakika önce aptalca hislerinin ve sızlayan aletinin dizginleri eline almasına izin vermişti, bu da onu ancak şu anda hiç ihtiyacı olmadığı tek bir şeye götürürdü: ister rahat ister ciddi olsun, bir ilişkiye. Neyse ki Sophie’nin akli başındaydı ve bunu söyleyebilecek kadar güçlüydü.

Bir süngerin, içindeki tüm sıcak hisleri emerek hapsettiğini hayal etti, sonra da bunu kafasındaki çöp kutusuna attı.

“Peki, tamam,” dedi. “Zaten benim de yaklaşan dövüşüme odaklanmam gerek. Yedi-yirmi dört istekli bir partnerimin olduğunu bilirim benim için de zor olur. Antrenmandan daha çok sevişmeyi düşünmeye başlarım.”
“Gerçekten mi?”

“Bilmem,” dedi omuz silkerek. “Daha önceden antrenman döneminde hiç ciddi bir ilişkim olmasına izin vermemiştim. Kaybetmekten nefret ederim, bu yüzden de işimi şansa bırakmam.”

“Ya.” Sophie üşümüş gibi ellerini çıplak kollarında gezdirdi ama Xander dairenin ısısının gayet yerinde olduğunu biliyordu. “İş etiğine ve adanmışlığına gerçekten saygı duyuyorum, Xander. İnsana... İlham veriyor.” İşte bu bir kızdan duymaya alıştığı bir iltifat değildi. Genellikle aldığı iltifatlar vücuduyla, mavi gözleriyle ya da gücüyle ilgili olurdu. Yüzlerce kez duyduğu ve ne zaman duysa gözlerini devirmemek için kendini zor tuttuğu şeylerdi. Ayrıca yıllar önce İngiltere’deyken kızlarla çıkarken iş etiği ve adanmışlığı kız arkadaşlarının hiç de takdir ettiği bir şey değildi. Antrenmana o kadar çok zaman harcamasından nefret ederlerdi ve sonunda da ondan daha çok ilgi beklerlerdi.

Sophie’nin bunu bir karakter kusuru olarak görmediğini fark etti. Ama sonuçta gerçek bir ilişkide değillerdi. Belki de böyle olsa onun da daha

önceki kadınlar gibi hissetmesi an meselesi olacaktı.

Yine de bu düşünceler, çok arzuladığı ama el süreme-diği bir kadınla aynı küçücük çatı altında altı ay yaşayacağı gerçeğinin yarattığı acıyı azaltmıyordu. Sırf bunu düşününce bile testisleri ağrıyordu.

“Ama temkini elden bırakıp benimle yatağa atlayacak kadar ilham almıyorsun, öyle değil mi?”

Sophie güçlükle yutkunup kafasını iki yana salladı. “O zaman soğuk duşlara alışsam iyi olur.”

“Dediğim gibi dikkatli olduğun sürece hâlâ başka kadınlarla görüşebilirsin.”

“Evet, tabii,” dedi Xander gergince. Ama bunu söylerken bile yalan olduğunu biliyordu. Sophie’yi elde etse de etmese de Xan başka kadınların peşine düşmeyecekti ve bunun sebebine dair hiçbir fikri yoktu. Hem kendisine dokunamayacağını açıkça belirten hem de canı kimi isterse onunla sevişmesine izin veren bir kadın için bir keşişe dönmek hiç mantıklı değildi. Kafayı tamamen yemiş olma ihtimali oldukça yüksekti. Tek bildiği şey, Sophie’den başkasıyla yatma fikrinin hiç çekici gelmediği ve onu başka biriyle düşünmenin de kendisini fena halde tedirgin ettiğiydi. İçindeki hisleri en kibar şekilde ancak böyle ifade edebiliyordu.

Uyumaya kalkışmadan önce enerjisini harcamalıydı yoksa gözünü bile kırpamazdı.

“Ben biraz koşup geleceğim,” dedi. “Sen rahatça yerleş.”

Sophie, bir şey söylemek ister gibi baktıysa da fikrini değiştirip sadece başını salladı. Xander arkasını dönüp odadan çıkarken kendini, fena halde pişmanlık duyacağı bir durum içine sokup sokmadığını düşündü.

İngilizce’de okunuşu “ball sack” terimine benzemektedir ve anlamı “hayalar”dır. (y.n.)

Yedinci Bölüm

175 gün kala

Saat sabahın ikisiydi ve bir gram uykusu yoktu. Sophie devasa yatakta sırtüstü dönüp bulanık kanatlar halinde dönen tavan vantilatörüne baktı. Kendi minik stüdyo dairesinde değil de burada olmak hâlâ tuhaf geliyordu ama artık istese de oraya geri dönemezdi. Kristin o daireyi, altı ay için kiraya verme önerisinde bulunmuştu. Hem mahkemeye iyi görünürdü hem de bu sırada cebine ekstra para girmiş olurdu. Bu yüzden de artık, kendi evinde huzur bulmasına engel olan bir işgalcisi (kiracısı) vardı.

Bir haftadır Xander’la birlikte yaşıyordu ama her şey güllük gülistanlık gitmiyordu. Xan adet öncesi sendro-mu falan yaşıyor gibiydi çünkü hem çok huysuz hem de mesafeliydi. Sophie elinden geldiğince kibar ve iyi davranıyordu, sonuçta tüm bu zahmetlere katlanan kişinin

Xander olduğunu unutmuş değildi ama koca bir altı ay böyle geçerse Sophie onun suratına tokat şaplatmadan durabileceğini sanmıyordu.

İç geçirerek örtüyü üzerinden atıp yataktan kalktı. Belki de büyükannesinin süt hilesi en azından kalan iki saatlik uykusunu almasına yardımcı olurdu. Gerçi bu çare gerçek olmaktan ziyade psikolojikti ama Sophie şu noktada herhangi bir şeyi denemeye hazırdı.

Yalınayak yatak odasından çıkarken gözlerini ovuşturdu ve buna hemen pişman oldu. Sanki gözkapakları-nın altı kumlarla doluydu da kaşıyınca bu kumlar kornealarını çizmişti. Cam acayip yanmıştı, *of*. Gözlerini kırpıştırıp kısarak koridorda ilerledi ve oturma odasına geçti, sonra da kanepede uyuyan Xander’ı uyandırmamak için parmak uçlarında mutfığa girdi.

Bir bardak süt almak kolaydı ama ılık süt içmek için her düğmeye bastığında bipleyip duran mikrodalgayı kullanması gerekecekti. Hakikaten, ne anlamı vardı ki? İnsanın düğmeye bastığını anlaması için miydi? Akıllı telefonlardaki ve diğer akıllı şeylerdeki gibi sessize alma özelliği neden yoktu? Belki de bipler, odanın öteki ucundan duyulacak kadar yüksek çıkmazlardı. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir buçuk dakika sonra hiç sorunsuz sütünü ısıtmıştı. Fincanı dikkatli bir şekilde çıkarıp arzu ettiğinden biraz daha sertçe mikrodalga'nın kapağını kapattı. Korkuyla irkilerek hareketsiz kaldı ve bekledi... Bekledi... Sonra da rahat bir nefes aldı.

“Onun bir işe yaramadığını biliyorsun, değil mi?” “Aman Tanrım!” Sophie'nin, kolları da dahil tüm bedeni titreyince, süt tişörtünün üstüne döküldü. “Kahretsin. Uyuduğumu sanıyordum. Ayrıca işe yaramadığını biliyorum ama bana hatırlattığı çocukluk anıları işe yarıyor. Uyandırdığım için özür dilerim. ”

Sesi, istememesine rağmen biraz kızgın çıkmıştı ama epey sıcak sütle sıırıslam olmuş bir tişörtün onun üzerinde böyle bir etkisi oluyordu.

“Sen uyandırmadın,” dedi Xander ciddi bir sesle. “Sen de uyku konusunda benim kadar şanssızsın ha? Belki de yediğimiz bir şey dokunmuştur.”

“Yemeği ben pişirdiğime göre bundan fazlasıyla şüpheliyim.”

Mımm yemek. Sırf düşününce bile ağzı sulanıyordu. Sophie tatlılar oyununu yönetiyor olabilirdi ama Xan-der kesinlikle mutfakta bir kraldı. Sophie sağlıklı beslenmenin, besleyici gıdaların lezzetli olmalarını sağlamak olduğunu öğrenmişti ve adam bu işte acayip iyiydi.

“Biliyorum, şaka yaptım.” Xan yanıt vermediğindeyse kendi kendine mırıldandı: “Belli ki kötü bir şakaymış.” Sophie artık neredeyse tamamen boşalmış olan kupayı tezgâha bırakıp odaya bir göz attı. Dairede pek ışık yoktu ama gözleri karanlığa alışmış olduğundan Xander'ın kanepede, ellerini yastığın altına sokmuş vaziyette yattığını seçebiliyordu. Kafasını çevirmeye bile zahmet etmediğinden ona bakmıyordu ve bu Sophie'nin canını yaktı.

Kafasını iki yana salladı. Önemi yoktu. Xan konuşmak istemiyorsa konuşmazlardı. Sessiz kalmakla ilgili bir problemi yoktu. Kızgın bir İngilizle uğraşmaktan bin kat daha iyiydi.

Tişörtüne dökülen süt, klimalı odada soğumuştı, bu yüzden de göğüs uçları dikleşerek üzerine yapışan kumaşı ittiriyordu. Sophie sadece başparmağı ve

işaret parmağını kullanarak temkinli bir şekilde ıslak tişörtü çekti ama bu da hiçbir işe yaramadı. Tişörtü bıraktığı anda yarattığı hava boşluğu birkaç saniye içinde yok oldu ve tişört tekrar göğüslerine yapıştı.

Aman ne harika. Kâğıt havlu rulosunu aldı, diz çöktü ve yerdeki sütü silmeye koyuldu. Aslında Xander'ın onunla göz temasına girmemesi iyi olmuştu. Şu an son ihtiyaç duyacağı şey...

“Al.”

Bu defa Sophie sadece irkilerek iç çekti ve kalbi delicesine atmaya başladı. Ayağa kalkarak şöyle dedi: “Kahretsin Xander, ödümü patlat...” Sophie adamın, birkaç santim ötedeki çıplak gövdesini görünce söyleyeceklerini unuttu. Onu böyle tişörtsüz olarak sadece sokağın karşısındaki dairesinden görmüştü. Adamın yarı çıplak vaziyetteyken nasıl görüldüğüne dair bir fikri olduğunu düşünüyordu ama çok fena yanılmıştı. Çok ama çok fena.

Xander James'in vücudundaki şekiller enfesti. Boynunun yanıyla yuvarlak omuzlan arasındaki şişkin kaslara ne dendiğini hatırlayamıyordu ama Xander'da onlardan da vardı. Ucunda, kadının ağzını sulandıran minik, dairesel göğüs uçlarının bulunduğu, üç boyutlu bir kareyi andıran göğüs kasları ve altılı karın kasları öylesine belirgindi ki Sophie'ye bir lego blokunun üst kısmını hatırlattı. Adamın üst bedeni ters bir üçgene benziyor, gri boxer şortunun içinde gözden kaybolan obliklerinin o belirgin V şekliyle vurgulanıyordu; Sophie bu üçgenin ucundaki o leziz şeyi ancak hayal edebiliyordu.

Ve her geçen saniye de daha büyüyor gibiydi.

“Lanet olsun Sophie, al şu tişörtü artık.”

Sophie, uzanamayacağı bir yerdeki çiğ bir et parçasına bakan bir köpek gibi ağzı sulanırken adamın ona vermeye çalıştığı şeyi fark ederek gözlerini kırıştırdı. Üzerinden çıkardığı tişörtüne ihtiyacı olmadığını söylemek üzereydi ki adamın attığı bakışla pes edip eski, gri tişörtü aldı.

“Teşekkürler,” dedi.

Xan yanıt olarak homurdanarak yatağına döndü ve yüzünü yana çevirip ona mahremiyet sağlamak için başka tarafa baktı. Sophie iğrenç ıslak tişörtü, ıslak yerlerin saçlarına dokunmamasına özen göstererek üzerinden çıkardıktan sonra lavaboya attı. Hızlıca bir mutfak havlusunu ıslatıp sütün döküldüğü yerleri sildi, sonra da Xander'ın tişörtünü üzerine geçirdi.

Aman Tanrım. Ayılıp bayılan o çıtkırıldım kızlardan olsa, kendini yerden toplamak zorunda kalırdı.

Yumuşak pamukluda hâlâ adamın vücudunun sıcaklığı vardı ve Sophie'yi kurutucudan yeni çıkmış en sevdiği battaniye gibi rahatlattı. Gizlice kafasını yana çevirip tişörtün yakasını burnuna kaldırdı. Daha önce sadece kokuyla hiç tahrik olmamıştı ve Xan onun, tişörtünü bir kazı ve kokla kartı gibi kullanarak uyarıldığını bilse Sophie çok utanırdı. 1

Sophie her şeyin temizlendiğinden emin olduktan sonra süte bulanmış tişörtünü ve el havlusunu aldı. “O halde ben gidiyorum,” dedi dairenin arka kısmındaki yatak odasına doğru yönelirken. “İyi geceler.”

“O şeyi çamaşır sepetine değil doğruca çamaşır makinesinin içine koy.” Sophie zaten bunu planlıyordu ama cevap verme zahmetine girmede. Ama sonra adamın yine homurdandığını işitti. “Zaten o lanet olası çamaşır sepetini de kullandığın yok ya, neyse.”

Bunu duyunca Sophie bir anda durdu. *Derin bir nefes al Sopb. Uyku uyuyamıyor, sen davetsiz bir misafirsin ve o da huysuz veledin teki. Boş ver gitsin.* Kendi tavsiyesine uymak için elinden geleni yaparak sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra koridorda, çamaşır makinesiyle kurutucunun olduğu dolaba doğru ilerledi. Her ne kadar iyi başlasa da önden açılan çamaşır makinesinin kapağını gerekenden biraz daha hızlı kapadığını fark etti.

Başlarım böyle işe. Altı ay boyunca o huysuz yüzünden diken üstünde gezemem. Bununla birlikte hızla topukları üzerinde döndü, geldiği yoldan geri gidip kollarını kavuşturarak adamın ilkel yatağının yanında durdu.

“Seni kızdıracak bir şey mi yaptım James?” diye sordu. “Çünkü buraya taşındığım gecedan beri patisine diken batmış bir ayı gibisin.”

Xander ofladı. “Hayır, değilim.”

“Evet, öylesin.” Beş yaşındalar mıydı acaba? “Ee, sorun nedir?”

“Hiçbir sorun yok Sophie. Ben sadece... Çünkü sen...” Xander doğru kelimeleri bulmaya (ya da belki de aklın-dakileri söylememeye) çalışırken, sesindeki gerginlik çenesindeki kasların seğirmesine neden oluyordu. Sonunda kalkıp sırtını kanepeye yasladı ve o da kollarını göğsünde kavuşturdu. Sophie her şeyine bahse girerdi ki Xan bu hareketle kendisinden bin kat daha seksi görünüyordu. “Belki de kendi arkasını toplamayan biriyle yaşadığım için zorlanıyorumdur, bunu hiç düşündün mü?”

“Belki mi? Sorunun tu olup olmadığını bana mı soruyorsun? Mesele buysa o zaman ‘hayır’ yanıtını vereceğim. Son cevabım budur.”

“Nedenmiş o?”

Sophie en abartılı “e yani” ses tonunu kullandı. “Çünkü ben dağınık biri değilim de ondan.”

“Gerçekten mi? Sana on defa ıslak havlularını evin dört bir yanında bırakmamayı söyledim. Bir askıya asmanın ya da çamaşır sepetine atmanın nesi zor acaba?” Sophie irkildi. Pekâlâ, belki sabah duşlarından sonra havlusunun icabına bakmayı unutmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Ama dürüst olmak gerekirse vücudunu ve saçlarını kurutmayı bitirdiğinde saat dört buçuk oluyordu ve aklı çoktan kıyafet seçeneklerine ve pastanenin bitmek bilmeyen alışveriş listesine kayıyordu. Ayrıca yanılıyor olabilirdi ama hatırladığı kadarıyla Xander bunu sadece iki kez söylemişti. Ya da en fazla üç.

“Üzgünüm. O sırada neredeysem havluyu oraya atmamayı hatırlamak için daha çok dikkat edeceğime söz veriyorum. Ama bunun, bu kadar kızmam gerektirecek bir mesele olduğunu düşünmüyorum.

“Hayır,” dedi adam. “Değil. Ama bir de kıyafetlerini kurutucuda unutuyorsun, ben de kendi kıyafetlerimi koymak için onları çıkarmak zorunda kalıyorum. Ayrıca makyaj ve saç malzemelerini senin için

boşalttığım çekmecelere ve dolaplara koymak yerine tezgâhların üzerinde bırakıyorsun. Her gece güneş batır batmaz bana perdeleri çekmemi söylemeni de unutmayalım. Lanet olasıca perdeleri çekmeyi ben de biliyorum!”

Lanet olsun, çok sinirliyken neden bu kadar seksi görünüyordu ki? Xander’ın yaptığı her hareket tutkuyla dolup taşıyordu. Adamın içindeki bu ateş düşünülünce onunla aynı yatağa girmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmemek zordu. Ama bu daha sonrasının konusuydu. Çok daha sonrasının.

Ya da hiçbir zaman böyle bir şey olmayacak çünkü onunla yatmayacaksın, unuttun mu?

Ah tabii ya. Azgın, aptal libido.

Meydan okurcasına kaşlarını kaldırıp “Bu kadar mı? Başka bir şey olmadığına emin misin?” diye sordu.

Xander sesini normal desibellere indirip kötücül bir ses tonuyla konuştu: “Bulaşık makinesini düzgün yerleştirmiyorsun.”

Sophie’nin ağzı bir karış açıldı. “Şaka yapıyor olmalısın. ”

Xan kayıtsızca omuz silkti. “Yo.”

Pekâlâ. Kısasa kısas mı istiyordu? Hiç sorun değildi. “Belki de senin bir şeyleri yapış biçiminin anormal olduğunu düşündün mü hiç? İngilizlerin çocuklarını aşırı düzgün yetiştirmelerinden mi ileri geliyor, bilmiyorum ama sana birkaç tüyo vereyim. Erkekler üç günde bir elektrikli süpürge açmazlar -hatta muhtemelen üç ayda bir bile açmazlar- ya da bir doktorun bekleme odasındaki gibi, sehpaye dergileri dizmezler. Hem ayrıca diş macununun kapağını kim kapatır ki? Belki de biri tepeni attırmış gibi etrafta dolanacağına biraz gevşemeyi deneyebilirsin.”

Xander kaşlarını çatı.

Sophie alaycı bir şekilde dudak büktü. “Ah pardon. Yine Amerika’ya özgü, anlamadığın bir deyiş mi bu da? Dur sana tercüme edeyim, çünkü İngiliz

deyimleri ve argosuna biraz çalıştım. Herhalde şöyle diyebiliriz: Biri seni küplere bindirmiş gibi dolanıp duruyorsun.”

“Gerçekten çok tatlısın ve çok olgunsun Sophie.” Xander örtüyü üzerinden atıp yataktan kalktı. Onun yanından hızla geçip buzdolabından bir bira çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” Sophie kahvaltı masasına doğru gidip Xander’ın biranın kapağını çevirerek açışım, şişeyi dudaklarına dayayışını ve bir dikişte hepsini içişini izledi. “Dövüşe hazırlanırken içki içmediğini söylemiştin. İki ay kalmadı mı maça?”

Xander şişeyi geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra ellerini kahvaltı masasına dayayıp ona dik dik baktı.

Masanın öteki tarafındaki tüm o biçimli kaslar ve kendisine yönelmiş olan öfkeli yoğunluk sebebiyle Sophie sırtında bir ürperti hissetti. Xander bakışlarıyla onu baştan aşağı inceledi, Sophie’nin üzerindeki bol tişört kadının tüm kıvrımlarını gizliyordu ama Xander sanki X ışını görüşüne sahipmiş gibi bakıyordu, sonra da kadınla göz göze geldi. “Son zamanlarda kendime uymayan bir sürü şey yapıyorum zaten. Bir tane daha olsa ne çıkar?” Sophie, kızgınlığı artmış bir halde geri çekildi. “Benimle yatamadığın için mi huysuz olduğunu söylüyorsun yani?”

“Ne?” diye itiraz etti biraz hızlıca. “Bu da nereden çıktı?”

“Ah, hadi ama. Canın ne zaman istese biriyle yatmaya alışkınsın ama şimdi ben sana engel oluyorum. Sana kadınları eve getirmediğin sürece ne istersen yapmanı söyledim.”

Xander kahvaltı masasının etrafından dolaştı, kadına yaklaşıp ellerini tezgâha dayayarak onu kolları arasına hapsetti. Gözlerini kıstı ve uyarırcasma sesini alçalttı. “Huysuzlaşmadan bir hafta seks yapmadan duramayacağımı mı düşünüyorsun gerçekten?”

Sophie omuz silkti, Xander bu kadar yakınında olduğu ve onu böyle sarmaladığı için kendinden emin havası çabucak sönüvermişti. “Erkeklerin sekse ihtiyacı var,” dedi. “Bunu düşünmüyormuşsun gibi davranma.”

“Hiçbir şekilde davranmıyorum. Tıpkı gezegendeki tüm diğer erkekler gibi delikanlılığımdan beri her gün seks düşünüyorum. Ama bu sıklıkta seks yapacağım anlamına gelmiyor.”

Sophie dalga geçerek mırıldandı: “Daha önce de duymuştum.” Jared’ın ihanetini hatırlayınca, bunca zamandan sonra bile hâlâ kalbinde kalan acı yeniden canlandı ve Sophie bu yüzden kendinden nefret etti.

“Ne demek o?”

Sophie başını yere eğip çıplak ayaklarına odaklandı. “Hiçbir şey.”

Kahretsin. Acısını gizlemek normalde kolaydı. Bu rockçı tarzının, içindeki pin-up kızım kucaklamak dışında da bir amacı vardı, bu aynı zamanda onun zırhıydı. Makyajı, dövmeleri, piercingleri, eski dönem kıyafetlerin modern versiyonları ve o kıymetli topukluları... Tüm bunlar sayesinde dünyanın görmesini istediği bir portre çiziyordu: güç, bağımsızlık ve sert bir diş portresini.

Ama o anda -neredeyse üzerinde hiçbir şey yokken, yüzü makyajdan arınmış, saçları dağınık bir topuzla toplanmışken- Sophie kendini çıplak ve olağandışı bir şekilde savunmasız hissetti. Birinin onu bu şekilde görmesi çok nadirdi ve bunun için çok iyi bir sebebi vardı.

Xander, parmağını kadının çenesine koyup kaldırdı. Sırlarını anlamaya çalışırken adamın bakışları yumuşamıştı. Sesi yumuşak ama buyurgandı. “Ne dediğini söyle tatlım.”

“Bir erkeğin penisiyle hareket etmediğini iddia edişini daha önce de duyduğumu söyledim. Ama işin aslı, kan güneye doğru hücum ettiği an beynin çalışması için yukarıda pek bir şey kalmıyor.”

“Adı neydi?”

Sophie onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmak, kimsenin, kalbinde böylesine bir iz bırakacak güce sahip olmadığını iddia etmek istedi. Ama adamın bakışlarındaki yoğunluk ondan dürüstlük talep ediyor ve kendine güvenmesini istiyordu. “Jared,” dedi Sophie sadece.

“Peki bu Jared sana ne yaptı?”

“Uzun lafın kisası; ona âşık oldum, nişanlandık, amcamın şirketinde işe girip yükseldi, sonra da minnettarlığını, sekreterini becererek gösterdi.” Gözyaşları görüşünü bulandırdı ama Sophie onların düşmesine izin vermeyerek güvenle çenesini kaldırdı. “Onun deyişleriyle bu *zayıflık anından* dolayı onu affettim. Ama bir ay sonra onu amcamın sekreteriyle yakaladım. Ondan sonra da simitçi kızla.”

Xander söverken gövdesindeki tüm kaslar kasıldı.

“Ama üç haktan fazlasını vermemeye inandığımdan sonuncudan sonra kışına tekmeyi bastım. Hem o sonuncu küçük düşürücü bir hareketti. Yani simitçi kız da ne demek oluyor?” diye ekledi kuru bir sesle, uçarı bir havada bunları söylemeye çalıştıysa da başarılı olamamıştı. “Ne zamandan beri gurme kek topları yerine simit tercih edilir oldu? Haksız mıyım?”

“Soph...”

Kahretsin, adamın gözlerindeki acımayla baş edemezdi. Yatağına dönüp orada kalması gerekirdi. “Yapma,” dedi hızla. “Bana öyle bakma. Birinin beni teselli etmesine ya da daha da kötüsü benim için üzülmesine ihtiyacı olan zavallı, çaresiz bir kadın değilim. Kendisini aldatan bir pislikle nişanını bozan ilk kadın değilim ve kesinlikle sonuncu da olmayacağım. En azından erkekler bacakları arasında o aptal çubukları taşıdıkları müddetçe.”

Xander bunun üzerine bir kaşını kaldırdı, Sophie’nin, aletini bu şekilde kötüleyen bir şekilde tanımlamasını keyifli bulduğuna hiç şüphe yoktu. Ama Sophie ne gülme ne de bu muhabbeti yapma havasındaydı. En azından az önce dökülmekle tehdit eden o aptal gözyaşları öfkesi sayesinde çekip gitmişti. Bu fırsatı değerlendiren Sophie adamdan uzaklaşıp yatak odasına doğru ilerlemeye koyuldu.

“Sophie bekle.” Xander güçlü eliyle onun beline sarılıp çekince Sophie yine başladığı yere, adamın güçlü kollarının arasına geri döndü. “Canının yanmasını anlıyorum tatlım ama tek bir pislik yüzünden tüm erkeklerin aldattığını varsayamazsın.”

Sophie keyifsiz bir şekilde güldü. “Ah, beni aldatan tek erkek o değildi. Sadece sonuncuydu ve de itiraf etmek gerekirse beni en çok onun yaptığı etkilemişti. Ama bir önemi yok çünkü varlığını geçerli kılması için bir erkeğe ihtiyacım yok. ”

Xander o kadar usulca yaklaşmıştı ki Sophie onunla göz göze gelebilmek için kafasını kaldırmak zorunda kalıncaya dek adamın hareket ettiğini bile fark etmemişti. Adamın ılık teni ve erkeksi kokusu Sophie’yi içeriden ısıtmaya başlarken Xander bir eliyle onun yanağını avuçladı. “Elbette ki yok. Sen güçlü ve güzel bir kadınsın, hiç şüphesiz ki dikkate alınması gereken bir gücün var. Bunu fark etmeyen erkeğin aldığı nefese yazık.”

Sophie buna ne karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu. Arkadaşları ve büyükannesi de kendindeyken ona benzer şeyler söylerdi ama bunu daha önce bir erkekten duymamıştı. Sophie güçlkle yutkunarak sessiz kaldı.

“Tüm erkekler senin beraber oldukların gibi değil Sophie,” dedi usulca. “Sadık kalabilecek hatta buna memnun olabilecek bir sürü erkek var.”

“Yoksa Bay Dövüşçü Playboy, kendinin de onlardan biri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu, sesinde şüphe okunuyordu.

“Ne yıllardır bir ilişki yaşadım ne de bunu arzuladım. Ama doğru kadın için...” Xander bakışlarını Sophie’nin dudaklarına indirdi, başparmağım’ da yanağında, dudağının kenarında hafifçe gezdirdi. “Gözümü kırpmadan diğerlerinden vazgeçerdim. ”

Adamın dokunduğu yerde oluşan ürpertiler midesinde kelebekler uçmasına sebep oldu. Xander dilinin ucuyla dudaklarını ıslatıp kadını kendine çekti, her geçen saniye daha da sıklaşan* nefesleri birbirine karışmaya başlamıştı. Daha önce bir erkeği bu kadar öpmek istediğini hatırlayamıyordu. Göğüs kafesinde büyüyen ateşi bastırmak için adamın dudaklarını kendi dudakları üzerinde hissetme arzusuyla yanıyordu.

“Xander,” diye fısıldadı, o kadar usulca konuşmuştu ki yüksek sesle söylediğinden bile emin olamadı.

“Sophie,” diye fısıldadı Xander da dudaklarını ona yaklaştırarak.

Apartmandan gelen kahkahalar ve sarhoş bağırışlar bu mükemmel anı bozarak Sophie'yi gerçekliğe geri döndürdü. Birkaç fiyakalı laf etti ve Vegas'ın bildiği tüm günahlardan daha seksi olduğu için neredeyse sahte kocasını öptüğü gerçekliğe geri döndü. Sophie onun evini, rutinini, yaşamını istila ettiği için tüm hafta boyunca sahte kocasının suratını astığı gerçekliğe. Sophie'nin buna, yani her şeye bir son vermesi gerekiyordu. Evlilik heyecanına, yaşama düzenine. Öpüşmeye... Kesinlikle öpüşmeye son vermeliydi.

Ama Sophie daha bir şey söylemeye ya da yapmaya fırsat bulamadan geriye doğru büyük bir adım atıp boğazını temizledi. "En iyisi git uyu sen. Birkaç saate uyanman gerekecek."

"Evet, tamam," diye odaya yöneldi Sophie, ama bunu yapmadan önce söylemesi gereken daha bir sürü şey vardı.

Xander'ın en büyük hatası geniş bir kalbinin ve bariz bir kahraman kompleksinin olmasıydı. Birine -üstelik pek tanımadığı birine- yardım edebilecekse hiç düşünmüyordu bile. O iyi bir adamdı ve Sophie çaresizlik yüzünden onun bu cömertliğinden faydalanmıştı.

İşin aslı, Tatlı Köşesi'ni kurtarmak konusunda ne kadar çaresiz olduğunun bir önemi yoktu. Xander, çok az tanıdığı biri için yaşamını yeniden düzenlemekle uğraşmak zorunda değildi. Bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Kendi antrenmanına ve yaklaşan maçına odaklanma-lıydı. Kariyeri buna bağlıydı ve Sophie onun için işleri zorlaştırıyordu. Yani daha bir hafta geçmişti 'ama Xan şimdiden gecenin bir yarısı kafasına biraları diken huysuz ve uykusuz adamın teki olmuştu. Tüm bunlar Sophie'nin suçuydu.

Vahşi bir duygu seli -suçluluk, üzüntü, kızgınlık, öfke, çaresizlik- içine dolunca boğazı düğümlendi ve o bastırmayı başardığı istenmeyen gözyaşları yine gözlerini yaktı. Sophie tepkisini gizlemek için önünde kavuşturduğu ellerine baktı. Bir şeyler söylemeyi becerene dek bir süre geçmesi gerekti, konuşmaya başlayınca da artık geri dönüş yoktu.

"Xander, ben... ben gerçekten üzgünüm." Sophie gözlerini sıkıca yumup kendinden nefret edercesine başını iki yana salladı. "Bunun bu kadar ileri

gitmesine izin verdiğime inanamıyorum. Seni asla kendi sorunlarıma bulaştırmamalıydım. Bunların hiçbirisini hak etmiyorsun ama ben mahkemeye yasal bir evlilik yaptığımı göstermek adına kendi bencilliğim yüzünden sağduyumu yitirdim. Senden böyle faydalanmamın hiçbir özrü yok.”

Xander ellerini yüzünde birkaç defa gezdirdikten sonra saçlarının arasından geçirdi ve saçları yabani püsküller gibi dikildi. “Soph, Tanrı aşkına sen benden faydalanmadın. Ofisine dalıp evlenmeyi öneren kişi bendim. Tüm bunları unuttun mu yoksa?”

“Önemli değil.” Gözyaşlarının yanaklarından döküldüğünü hissetti ve bundan nefret etti. Büyükannesi gibi sağlam bir tavırla özür dileyemediği için kendinden nefret etti. “Buna devam edemeyiz. Yarın mahkemeyi arayıp her şeyi itiraf edeceğim. Evliliği iptal ettirip eşyalarımı taşıyacağım.”

“O zor biraz.”

“Xander...”

“Hayır Sophie, dinleme sırası sende. Tüm bu meseleyi ben başlattım ve davranışlarımla aksine bunu yaptığım için pişman değilim.”

“Alınma ama geçtiğimiz hafta senin pişman olmamış halinse, normal ev arkadaşları gibi birkaç ay içinde birbirimizin sinirine dokunmaya başlayınca neye dönüőeceđini bilmek istemiyorum.”

Xander elini saçları arasından geçirdi ve sertçe çektiirdikten sonra bıraktı. “Bütün hafta boyunca pisliğin teki gibi davrandığımı biliyorum ama bunun evlilikten ya da buraya taşınmandan pişman olmamla bir ilgisi yok. Bu...” Derin bir soluk vererek devam etti. “Uzun zamandır bir ev arkadaşım olmadı ve bu değişime uyum sağlamakta zorlandım. İnan ki hepsi bu. Benim kötü davranmamı gerektirecek hiçbir şey yapmadın. Ben haddimi aştım ve gerçekten özür dilerim. Beni affedebilir misin?” Sophie adamın değişime ayak uydurması konusunda ona empati duysa da asıl meselenin bu olduğuna dair bir şüphe doldurdu içini. “Tabii ki edebilirim ama yine de bunlara bir son vermem gerektiğini düşünüyorum,” diye karşı çıktı. “Bu sana haksızlık.”

“Yok artık,” dedi. “Asıl haksızlık, kendi bencil çıkarları yüzünden amcanın senden o evi alması. Ne onun ne de bir başkasının senin durumundan faydalanıp büyükannenle birlikte kurduğunuz hayali yıkmasına izin vereceğim. Ben bu işi sonuna dek götüreceğim Soph, sen de ‘onurlu’ davranıp beni kurtarma işinden vazgeçsen iyi olur. Anlaştık mı?”

Sophie gözleri yaşlı bir şekilde gülümseyip başım salladı. “Tamam, anlaştık.”

“Güzel. Hadi şimdi yatağına dön yoksa seni sırtıma atıp ben götürmek zorunda kalırım.”

Neşeli atışmalarının geri gelmesine sevinen Sophie şeytani bir gülümsemeye abartılı bir yorumda bulundu. “Hiç durma. Ama savurduğum ayaklarımın denk geldiği yerin pek hoşuna gitmeyeceğini garanti ederim.” Xander güldü. “Öyle olsun.”

Dudaklarını Sophie’nin alnına kısa bir an bastırınca kadın nefesini tuttu.

“Gidip biraz uyu karıcığım. Sonra görüşürüz.”

“Reid bugüne kadarki en iyi formunda olduğunu söylüyor. Ben de bunları duymak istiyorum işte Xan. Buna devam edersen büyük oynamaya geri dönme şansın çok daha yüksek olur. Bir sonraki yarı profesyonel maçın için daha küçük sponsorlardan bazıları üzerinde çalışıyorum ama UFC müsabakalarına dönersen onlar yeterli olmaz.”

Xander ofisindeki sandalyesinde arkasına yaslanıp kronometresini parmakları arasında önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi. Gergindi ama direktörüyle konuşurken kum torbalarıyla çalışmadığından kronometreyle idare ediyordu. “Önümüzdeki dövüşü kazanırsam sence ikna olurlar mı?”

Andy Farmers, yüksek sesle bir soluk verdi. “Kestirmek zor dostum. Senin ne kadar muhteşem bir formda olduğunu ben biliyorum ama onlar spor salonunda, senin yanında değiller ve her gün nasıl kışını yırttığını, her

zamankinden çok daha formda olduğunu görmüyorlar. Kâğıt üzerinde daha sahaya bile çıkamadan kariyerini sonlandırabilecek bir sakatlıktan dönen eski bir dövüşçüsün. Birkaç profesyonel dövüş kazanmadan önce sana para yatırmaları bir risk.”

Xander burnunun üzerindeki kemiği sıkıp iç geçirmemek için kendini tuttu, çünkü dünyayı fethetmeye hazır ve kendinden emin olmadığına dair Andy’yi şüpheyeye düşürebilirdi. “Pekâlâ dostum, aradığın için sağ ol. Beni haberdar et.”

“Ederim. Endişelenme, yarışlardan durmadan birileri çekiliyor. Sen dövüş formunda kal ki o boşluğu her an doldurabilir ol. Ama Xan,” dedi Andy uyarıcı bir ses tonuyla, “sadece tek bir şansın var. Fırsat geldiğinde hazır olmazsan ikinci kez aramazlar. Dışarıda genç ve dövüş aç bir sürü adam var. Sen odaklanarak her zamanki gibi delicesine antrenman yapmaya devam edersen amacımıza ulaşırız.”

Xander telefonu kapattıktan sonra sessiz ofisinden çıkıp çalışmasını bitirmek için ağırlık alanına döndü. Adamların çaldığı heavy metal şarkılarına ve hoparlörlerden haykıran çıgıklara ağırlıkların, devasa spor salonunda yankılanan takırtıları eşlik ediyordu. Göğüs presi bankına sırtüstü uzanırken temsilcisinin telefonu kapatırken söyledikleri kulağında çınladı.

Sen odaklanarak her zamanki gibi delicesine antrenman yapmaya devam edersen amacımıza ulaşırız.

Xander gerçekten bunu yapıyor muydu? Artık o kadar emin değildi. Günün ilk altı saatinde Reid’le birlikte yaptığı antrenmanda canını dişine taktığı doğrudu, müşterilerle ilgilendikten sonra da akşam için ikinci bir antrenman yapması gerekiyordu.

Ama sırf geçen hafta, eve Sophie’nin yanma dönebilmek için o ikinci antrenmanı üç kez atlamıştı.

Xander kızgınlıkla soluklanıp barı, üstteki rafa yerleştirdi ve oturdu. Yerde duran su şişesini ve havlusunu alıp şişeyi kafasına dikti, sonra da yüzündeki ve göğsündeki terleri sildi. Reid’in o gün etrafta olmaması denk gelmişti yoksa dikkat dağınıklığından dolayı Xan’ın canına okurdu. Xander o kadar

düşüncelere gömülü bir haldeydi ki insanların onun dikkatini çekmesi için birkaç kez seslenmeleri gerekiyordu. Neyse ki ağırlık antrenmanı günü olduğundan kafasına o kadar ihtiyacı yoktu.

Ya da daha doğrusu kafasının başka yerde olması antrenmanı o kadar etkilemiyordu.

Dün gece Sophie'yle yaşadıklarını düşünmeden edemiyordu. Kadın neredeyse onu terk ediyordu ve Xander sırf bunu düşününce bile hissettiği panik yüzünden meseleyi ölümüne analiz etmeye koyulmuştu. Bunu yapmadığı zamanlarda da o minik fıstığın, muhteşem poposunun kıvrımında biten, varla yok arası daracık şortu ve kendi tişörtü içinde nasıl görüldüğünü hayal ediyordu.

Xander kafasının içinde Sophie'yi hayal etmeye devam ederken iniltisini bastırdı, bornozunu aldı ve zıplamaya başladı. Kadının askılı bluzunun göğüslerine yapıştığını, göğüs uçlarının o ıslak kumaşa nasıl da dikleştiğini görünce neredeyse kafayı yiyecekti. Tişörtünü ona vermek bir zorunluluk olmuştu. Sophie hemen kuru ve bol bir şeyler giymediği takdirde işler kötüleşebilirdi. Ya da kişinin bakış açısına göre oldukça iyiye de gidebilirdi.

Xander tişörtü kadının üzerinden sıyrıp tenindeki her bir süt damlasını yalamak istemişti. Göğüslerinin kıvrımındaki, gergin göğüs uçlarının ucundaki sütleri yalayıp bunları şiddetle emmek, onu bağırtana ve her ikisini de çıldırtan o susuzluğu gidermesi için yalvarta-na kadar dişlemek istemişti. Kadının, onu tatmin etmesi için yalvarmasını arzulamaktansa ona sinir olup uzak durmak daha güvenli gelmişti.

Nesi vardı böyle? Kadınlara karşı her zaman hoş davranırdı. Oysaki hiç olgun olmamış, arkadaşları anlayıp onunla dalga geçmesinler diye hoşlandığı kızın saçını çeken bir çocuk gibi davranmış, bu sırada da onu üzmüştü. Temiz bir dayağı hak ediyordu.

Xander, kadına sunduğu o aptalca bahaneyi düşününce yüzünü buruşturdu. Neyi nereye attığı belli olmayan dostu Irish'le yaşadktan sonra işlerin kendi bildiği düzende olmasından hoşlansa da Xan'in sorunu, kadının da onunla aynı alışkanlığa sahip olmaması değildi.

Aslında onu en yakındaki duvara yapıştırma isteğiydi. Ama bunu yapmamaya karar vermişlerdi ve bunu ne kadar çok istese de, testisleri acıyla sızlasa da kuralları bozan kişi kendisi olmayacaktı. Neredeyse buna uymakta bile zorlanacaktı. Bir saniye daha geçse kadının dudaklarını ele geçiriverecekti, tıpkı onun, uyanık olduğu her an Xander’ın düşüncelerini ele geçirdiği gibi.

Kadının, platonik ilişki isteğine saygı duymak istiyordu ve bunu da yapmazsa ne olsundu. Tüm erkeklerin aletleriyle düşünmediklerini ona gösterecekti. Eski nişanlısından bahsederken koyu kahverengi gözlerinde beliren acıyı düşününce bile kum torbasını on iki set boyunca yumruklamak geliyordu içinden. Xan birinin, Sophie gibi harika bir kadını bilinçli olarak nasıl üzebildiğini anlaya-mıyordu. Kadın ona ait bile olmamasına rağmen Xan-der’ın hiç tahmin edemediği bir şekilde içine işlemiştii.

“Selam Xan,” dedi abartılı sevimlilikteki bir kadın sesi.

Xander arkasını dönünce TLP2’nin birkaç kadın üyesinden birinin kendine doğru geldiğini gördü; kadının kalçaları daracık spor şortu içinde sağa sola sallanıyor, sahte göğüsleri de küçücük spor sutyeni içine zor sığıyordu. Tami, ucunda ödül varmış gibi dövüşçülerle yatmasıyla meşhurdu ve bunu saklama gereği duymuyordu. Sarışındı, acayip formdaydı ve birkaç kez pes etmek istediye de Xander işle eğlenceyi asla birbirine karıştırmazdı. Maalesef reddedişleri kadını daha da çok kamçılammıştı.

Xander iç geçirmemek için kendini tutup ona dostça gülümsedi. “Selam Tami, nasılsın?”

Kadın Angelina Jolie dudaklarını, muhtemelen her istediğini elde etmesini sağlayan bir ifadeyle büktü. “Bu akşam bana gelersen çok daha iyi olurum.” Büktüğü dudakları sırnaşık bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir adım daha yaklaşp uzun tırnağıyla adamın göğsünü okşayan kadın adeta yaramazlık ve zevk vaatleriyle haykırıyordu. “Kafesin dışında banq şu teslim ettirme hamlelerini göstermen için ölüp bitiyorum.”

Uzun bacaklı kadınla matlarda yuvarlanma düşüncesi bile penisini hareketlendirmedii. Xander kadının elini tutup uzaklaştırdı. “Sana üyelerle takılmadığımı daha önce söylemiştim.”

Kadın derin bir soluk vererek ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Pekâlâ, öyle olsun. Buraya gelmek hoşuma gidiyor ama senin o enfes İngiliz kıcın için kendime başka bir spor salonu bulacağım. Sekizde görüşüyor muyuz?” Kadın kararlıydı, en azından hakkını vermeliydi. Xan-der gülümseyerek bunları ilk defa yüksek sesle söyleyerek kadının dikkatini sol elindeki yüzüğe çekti. “Üzgünüm Tami ama ben artık evli bir adamım. Kalbim -ve hamlelerim- yalnızca karıma ait.” Kadının ağzı şaşkınlıkla açılınca Xander gülmemek için kendini zor tuttu. “Darılmaca yok ama tamam mı? Şimdi müsaade edersen ant-renmamma geri döneceğim. İyi çalışmalar.”

Xan salonun diğerk tarafına gidip ellerini sardı. Çalışmasının kalanım tamamlarken, işi bittiğinde evinde bulacağı o muhteşem kadını düşündü. Bugünden itibaren birlikte her zaman olduğu gibi eğlenceli ve hoşça vakit geçirmelerini sağlayacaktı. Sahte karısıyla samimi, içten bir ilişki yaşama görevinde olan sahte bir kocaydı ve bunun için sabırsızlanıyordu.

Sekizinci Bölüm

150 gün kala

Pazar kilisesi grubunun son bölümü de gideli yarım saat olmuştu. Bu, pek de hoşlarına gitmeyen bir şekilde Ölü Bölge diye adlandırdıkları bir zaman dilimiydi. Müşterilerinin çoğu yaşlılardan oluştuğu için onlar evlerine gidince etrafta pek müşteri kalmadığından pastane yaklaşık bir saat içinde kapanırdı.

Pazar günleri, sohbet edip olan biten hakkında gevezelik etmek için Sophie ve Kristin'in "randevu" günleriydi. Sevdikleri kahveleri alıp ön taraftaki küçük, yuvarlak masalardan birine yöneldiler, Sophie önce durup üzümlü bir lolipop arakladı.

"Aaaaaaahh, evet," dedi Kristin otururken iç geçirerek. "Billy bu gece kesinlikle sırtımı ovacak. Sanırım bu sabah un çuvalını kaldırırken hamstringimi zorladım."

Sophie lolipopun kâğıdını açıp şekeri ağzına koydu. "Hamstring, üst bacağının arkasındaki kastır."

"Öyle mi?" Kristin saçlarını topuz halinde tutan süslü çubukları çekip çıkardı ve kafasını sallayınca saçları sarıdan pembeye dönüşen bir şelale gibi özgürce omuzlarına aktı. "Artık adı her neyse, Bay Sihirli Parmaklar işte orayı ovacak."

"İlişkine imrendiğim nadir anlardan biri bu işte. Ara sıra benim de sırtımı ovacak bir Bay Sihirli Eller'imın olmasını isterdim."

"Bildiğim kadarıyla beş aylığına bunlardan birine erişimin mevcut."

"Sana söyledim ya, öyle bir şey yok aramızda. İşe bir de seksi bulaştırırsak durumun daha da karışacağına karar verdik." Sophie bir eliyle lolipodu çıkarıp diğeriyle kahve fincanını kaldırdı. Büyük bir yudum aldıktan sonra lolipopunu ağzına geri soktu. "Tıpkı üniversiteli oda arkadaşları gibiyiz. İyi anlaşıyoruz ve birlikte takılmaktan hoşlanıyoruz ama bunun ötesine

geçmeye gerek yok.” Kristin mükemmel biçimli kaşlarını çattı ve üst dudağının bir yanı kıvrıldı. Şaşkın mı ya da bezmiş mi olduğuna karar verememiş gibi görünüyordu. “Birincisi bu berbat bir benzetme çünkü üniversite tarihindeki tüm erkek-kız oda arkadaşlıkları en azından bir kere yatmayla son bulmuştur. Ve B şıkkı...”

“İkincisi.”

“Ne?”

“B şıkkı diyemezsin. Birincisi diye başladığın için İkincisi diye devam etmen gerekir.”

“Soph, suratına bir tane patlattırma şimdi.”

“Tamam, özür dilerim, B şıkkı neydi?”

“İkincisi de,” -Sophie gözlerini devirdi- “o azgın ve seksi İngilizle bir ay boyunca aynı evde yaşayıp nasıl delicesine sevişmezsin? İkinizin arasındaki cinsel gerilim öylesine hissedilebilir boyutta ki Xander gider gitmez, lanet keklerin üzerine boşalmamak için *el telephono* aracılığıyla biraz rahatlamak için Billy’yi aramak zorunda kalıyorum.”

Sophie’nin gözleri irileşti. “Aman Tanrım KP. Son zamanlarda Billy’yi bu yüzden mi daha sık arıyordun?” son birkaç haftayı düşününce arkadaşının arka taraftaki ofisten her döndüğünde yüzünde sağlıklı bir pembelik olduğunu fark etti. “Öğk. Ofiste mi yani?”

“Konuyu değiştirme,” dedi Kristin, suçlayıcı bir şekilde parmağını Sophie’ye uzatarak. “Neden durumundan faydalanmıyorsun? Onun bunu tercih etmediği belli. O çocuk seni bir orman kedisi gibi becermek istiyor.” Pembeleşen yanaklardan bahsetmişken... Kristin’in metafor seçimi Sophie’ye Xander’ın onu TLP2’ye götürdüğü gün söylediklerini hatırlattı. Ve artık ısınan tek yer yanakları değildi. Boğazını temizleyerek pantolonundaki bir iplik parçasını çekiyormuş gibi yaptı ve bedeninin fena halde sakinleşmesini umdu.

Xander’la yaşamak, bahsettiği kadar kolay olmamıştı. Şartlardan dolayı ev arkadaşı gibi yaşadıkları doğrudu. Ama birlikte geçirdikleri zamanın dostane ve kolay hiçbir yanı yoktu. Elbette ki gülüp eğleniyorlardı, zaten Xander’la bunun aksi düşünülemezdi. O çok eğlenceli, enerjik ve etkileyiciydi.

Sophie çaktırmadan içini çekti.

Ve düşündü, harika bir aşçıydı, çok tatlıydı, kaslı ve çok ateşliydi.

Kristin haklıydı. Ne yaparlarsa yapsınlar ya da ne konuşurlarsa konuşsunlar bunun altında hep bir cinsel gerilim vardı. Şimdiye dek Xander bir şey başlatmak üzere aleni bir şekilde herhangi bir harekette bulunmamıştı ki bu çok hoştu... Belki biraz da hayal kırıklığı uyandırmıştı. Ama genel olarak hoştu.

Yalancı.

Kapa çeneni.

Sophie kendini toparlayıp arkadaşının gözlerinin içine bakıp lolipopunu çıkardı. “İçinde bulunduğumuz çılgın durumu daha da karıştırmak istemiyorum. Seks işleri değiştirir. Yatmaya başlarsak sonra istemediğimiz halde birbirimize karşı hisler duymaya başlarız, sonra da her şey bittiğinde birimiz ya da ikimiz birden incinir.”

“Peki ya yattıktan sonra birbirinize hisler beslerseniz ve boşandıktan sonra gerçekten çıkmaya karar verirsiniz?”

Her ikisi de bir an durup birbirine baktıktan sonra kahkaha attılar.

“Normal toplumun beklediği şeylerin zıddını yapmayı sen bana bırak.”

“Hey,” dedi Kristin kızarak, “senin normal olmamana bayılıyorum ben tatlım, o yüzden bu sanki kötü bir şeymiş gibi konuşma sakın. Ayrıca da ben söylediklerimde ciddiydim Soph. Yatmadan birbirinizin etrafında dolanmaya beş ay daha katlanabileceğinizi gerçekten düşünüyor olamazsın. Sonunda, pil takmadan artık heyecan duyamayan bir vajinan olacak ve

Xander’ın da sağ kolu ve eli aşırı derecede kaslandığı için kullanılmaz hale gelecek, bu da onun MMA kariyerine mal olacak. ” Sophie hayretle gözlerini açarak dostuna baktı. “Fazla dramatik olmadı mı?”

Dram Kraliçesi arkasına yaslanıp kolunu sandalyesinin arkasına atarken yüzünde küstah bir ifade vardı. “Ödleşin teki olmaktansa dramatik olmayı tercih ederim.” “Pardon? Sen kimin tarafmdasm acaba?”

“Senin Soph. Geçmişini unutup bütün erkeklerin Jared gibi olduklarını düşünmeyi bırakmalısın. Çünkü öyle değil.”

Sophie’nin bedeni, eski nişanlısının adını duyunca otomatik olarak gerildi. Kristin uzanıp Sophie’nin elini tuttu. Arkadaşı duygusal felsefe işine pek bulaşmazdı ama bulaştığında da kadının, bilgece birtakım laflar etmek gibi sinir bozucu bir eğilimi vardı.

Kapının üzerindeki zil çalınca içeri orta yaşlı bir adam girdi. Sophie iç geçirerek lolipopunu çıkardı ve kahve bardağının plastik kapağına koydu. En azından bu sohbetten kurtulacaktı.

“Ben bakarım,” dedi Kristin ve tezgâha yöneldi. Ama kurtuluşu pek uzun sürmedi, Kristin adamın siparişini aldı, kahvesini koydu ve adam daha oyalanmak isterken onu kapıya doğru yönlendirdi. Sophie homurdandı. Gizemli, ayak direyen adam müdavimlerden değildi. Gerçi adam da o ısıltılı müşteri hizmetlerinin peşinde gibi görünmüyordu. Kristin adama, Sophie’nin o sabah çırttığı özel, dört kat çikolatalı toplardan bile satmaya çalışmadı.

“Xander diğer pislikler gibi değil,” dedi arkadaşı yerine oturup kaldığı yerden devam ederek. “Bu adam Richard’m seninle konuşma biçimine katlanamadığı için senin ofisine dalıp nişanlın gibi davrandı. Ayrıca büyükannenin mirasını koruyabilmen için seninle gerçekten evlendiğini de unutma. ‘Aman ne yazık’ deyip kendi işine bakabilirdi ama onun yerine hiç akla gelmeyecek bir şey yaptı.”

Sophie burun kemiğine masaj yaptı. “Jared gibi yalancı bir yılan olmadığını biliyorum ama süttten çıkmış ak kaşık da değil sonuçta. Adamın bu konularda fazlasıyla tecrübesi var, ayrıca kadınların ona hâlâ mesaj attığını

da biliyorum. İki tanesi davetsiz çıkıp gelmeyi bile uygun görmüş.” Sophie dudak büktü. “Kim kimin evine bu şekilde gider ki? Kapıyı açtığım için bile şanslı sayılırlar.” Kristin’in kaşları kalktı. “İkisi birden mi gelmişti?” Sophie gözlerini devirerek, “Hayır, ayrı zamanlarda geldiler,” dedi.

“Yani adamın sağlıklı bir libidosu var. Adamı bekâr bir erkek gibi davrandığı için yargılayıp ilişki içinde de böyle davranacağını varsayamazsm. Bu kadınlar arayıp geldiklerinde ne yapıyor peki?”

Sophie dudağını ısırıldı. “Ben yokken ne yapıyor bilmiyorum ama ben varken aramaları reddedip numaraları engelliyor. Gelen iki ziyaretçi de yanıma gelip kolunu bana doladı ve onlara gayet mutlu bir evlilik yaptığını, hayatlarında başarılar dilediğini söyleyip kapıyı kapattı.”

Kristin tekrar sandalyesine otururken peçetesini alıp kendisini yelledi. “Sophie bu adamla yatmaya başlamazsan senden ayrılıp pastaneyi bırakacağım.”

“Ha ha.”

“Dalga geçmiyorum. Bu senin iyiliğin için küçük kız. O adam masallardaki tek boynuzlu atlar gibi ve sen de bunu biliyorsun. Onu o kocaman güzel boynuzundan yakalamazsan başkası kapacak. Yakala onu Soph. Yakala ve sıkıca tut çünkü sana acayip bir yolculuk yaşatacağını garanti ediyorum. Hem kim bilir,” dedi şeytani bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek, “belki de beş ay içinde hepimizin hatırlayacağı bir düğün organize ediyor oluruz.” Sophie başka bir müşterinin geldiğini belirten kapı zili çalınca ayağa kalktı. “İşte şimdi saçmalamaya başladın. Bu bir daha asla olmayacak.”

Lolipopunu tekrar ağzına sokup tezgâhın ardındaki yerini almak üzere dönmüştü ki kaslardan sert bir duvara tosladı. Bakışlarını kaldırınca kalbi hopladı. Xan-der’m yüzünde büyük bir tebessüm vardı. “Neymiş o bir daha asla olmayacak şey?”

Sophie çaresiz bir şekilde cikledi, biri beyninin duraklama tuşraına basmış gibiydi çünkü akıma söyleyecek mantıklı tek bir şey gelmiyordu.

Kristin arkasından gelip omuzlarım hızlıca sıktı. “Ah zavallı Sophie’nin hiç eğlenmediğinden bahsediyorduk. Varsa yoksa iş.”

“Ne?” Sophie, Kristin’e sorgulayıcı bir bakış attı.

“Hayır, biz...”

“Onu ben de fark ettim,” dedi Xander. “Hatta buraya da benimle biraz eğlenmek için öğleden sonra işten çıkmanı istemek için uğradım.

“Eğlenmek mi?” Lanet olsun, neden sesi cikleyen bir fareninki gibi çıkıyordu? Sophie boğazını temizledi. “Eğlence anlayışlarımızın benzediğini sanmıyorum.”

“Eminim benziyordur.” Xander onu davet edercesine elini uzattı. “Ne dersin? Biraz maceraya var mısın Soph?” Bunun ardından, “Yoksa çok mu korkarsın?” lafı gelmedi ama adamın gözlerindeki ışıltı ve dudaklarındaki sırıtış bunu onun yerine söylüyordu.

Belki de KP haklıydı. Kendini bırakıp aralarında neler olacağını görmeliydi. Hazır elindeyken Xander’ın keyfini sürmek hoş olabilirdi. Tanrı biliyordu ya bir daha böyle harika bir yaratığı asla bulamazdı. Adamın yaptığı her şey -büyük bir özgüvenle hareket edişi, tek bir bakışıyla Sophie’yi yerine mıhlayışı, tek bir saniyeliğine ona yaklaşıncı Sophie’nin ıslanmasını sağlayışı- adeta cinsel zevk vaatleri haykırıyordu. Ayrıca Xander’ın da onu hâlâ istediğine hiç şüphe yoktu.

Keyfine bak.

Elini Xander’ınkinin üzerine koyup “Bence de tam ihtiyacım olan şey biraz macera,” dedi.

Sophie onunla gelmeyi kabul edince Xander daha mutlu olamazdı; üstelik ona nereye gideceklerini söyle-

meyi de reddetmişti. Sophie, kafasından bir şeyler geçiriyormuş gibi uzunca bir süre tereddüt etmişti. Sonunda kararını verip incecik elini kendisinin çok daha büyük eline koyunca Xander onu kucaklayıp havada döndürmek istediye de sakinliğini -güç bela- koruyabilmişti. Aralarında bir şeylerin şekil değiştirdiğini hissediyordu ama bunun ne olduğunu tam olarak çözemiyordu.

“Vay canına! ” Sophie karnavalı ilk fark ettiğinde koltuğunda öne eğilip elleriyle torpidoya tutundu. “Cinco de Mayo karnavalı!”

Xander bir kaşını kaldırarak ona baktı. “Evet. Reid bahsetti. Lucie’yle birlikte dün gitmişler. Sen daha önce gittin mi?”

“Çocukken -muhtemelen dokuz, on yaşlarındayken-bir kez gitmiştim, sonra da lise ikinci sınıftan pastanede çalışmaya başlayıncaya kadar pek çok kez gittim. İşten sonra da artık hiç boş vaktim kalmadı.”

“Harika,” dedi Xander park yerine yanaşırken. “O zaman tüm o aptal oyunları kazanıp bana devasa bir oyuncak ayı almanı bekliyorum.”

“Bak sana ne diyeceğim.” Sophie koltuğunda dönerek haylazlık ve bir dolu eğlence vaatlerinde bulunan bir gülümseme takındı. “Her ikimiz de oynayalım ve kim daha çok oyun kazanırsa ya da şu bahsi geçen devasa oyuncak ayıyı elde ederse o şampiyonumuz olsun.” Xander düşünceli bir şekilde çenesini okşayıp kadının gizli niyetini anlamaya çalıştı. “Peki tam olarak ne kazanmış olacak?”

Sophie masum bir ifade takınıp gözlerini hızlıca kırıştırdı. “Mücadeleyi kazandığım bilmek yetmez mi?” “Tarafların her biri bir şeyi riske atınca yarışmak daha keyifli. İşler heyecanlanır, kalp çarpması artar. Kazanırsam ödüllendirileceğimi bilmek hoşuma gider. Ve Sophie...” aralarındaki konsola ön kolunu dayayan Xander kadının alanına girecek denli yaklaştı. Çok ileri gitmediyse de onu diken üstünde tutmaya yetecek kadar. İşte Sophie’nin bu halinden hoşlanıyordu. “Ben her zaman kazanırım.”

Kadın kendinden emin bakışlara sahip gözlerinin üzerindeki mükemmel biçimli kaşlarını kaldırarak azıcık bile endişelenmediğini ima etti. Xander, cam istediğinde kadının hislerini saklamada çok başarılı olduğunu itiraf etmeliydi. Zaten Xander, birlikte geçirdikleri her an kadının her bir mimiğini inceliyordu. Alışkanlıklarını, tepkilerini, güçlü ve zayıf yanlarını öğrenmek için rakibinin maçlarını izlemekten pek farklı sayılmazdı bu. Sophie de görüldüğü kadar özgüvenli değildi.

Kadın kendinden emin olduğunu göstermeye çalışarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu müsabakada bir avantajım olduğunu düşünürsek kendinden biraz fazla emin olduğunu söyleyebiliriz.”

“O halde işleri daha ilginç kılmak için ucuna bir şeyler eklememizde bir sakınca yok. ”

“Pekâlâ, tamam. İlginçlik mi istiyorsun? O halde ucundaki şeyi sonuna kadar gizli tutalım.” Ayaklarının dibindeki çantasına uzanıp içini karıştırdıktan sonra iki kalem ve küçük bir not defteri çıkardı. “Her ikimiz de kazanırsak ne istediğimizi yazacağız. Sonra da bunları katlayıp ceplerimizde saklayacağız. Sonra da kaybeden kazananın notunu okuyup ödülü açıklayacak.”

“Limit nedir?”

Kadın omuz silkti. “Sağduyunu kullan. Bu dostane bir yarış, kupa mücadelesi değil. Basit olması için şöyle diyelim: Hem dairemizde hem spor salonunda hem de pastanede yapabileceğimiz bir şey olsun.”

Xander gözlerini kısıtı. Kadının sınırlarının nerede olduğunu bilmek istiyordu. “Zorlu geçen bir antrenmandan sonra tam bir vücut masajı istersem?” Sophie’nin sırtı, biri omurgasına metal bir çubuk yerleştirmiş gibi dikleşti. Karar vermeye çalışıyordu. Xander, onu olumlu karara doğru çekmeliydi. “Gerçi söylediğin üzere pek kazanma şansım yok ama yine de merak ettim.”

Sophie bir parça kâğıt koparıp bir kalemle birlikte ona uzattı. “Olur.”

Kafasını eğip kalemi defterin üzerine koydu. Xan-der onun yazmaya başlamasını bekledikten sonra, “Ya bana yemek pişirmeni istesem?” diye sordu.

Sophie kafasını kaldırıp kıkırdadı. “Cenazen olur,” dedi bakışlarını kâğıda çevirerek.

“Ama üzerinde sadece külotun ve önlüğünle.” Altdudağım sertçe ısırınca duyduğu acı gülme isteğini bastırdı. Sophie’nin kafasını kaldırıp adamın meydan okuyan bakışlarıyla buluşması en az on saniye sürdü.

Aldığı sık nefesler ve hızlanan nabızı, kadının uyarıldığının göstergesiydi. Aynı zamanda yine o bilindik hareketi yaparak boğaz çukurunu farkında olmadan okşadı, bunun üzerine Xander bakışlarını kadının gözlerinden ayırmamak, köprücük kemiğinde gezinen parmaklarına çevirmemek için büyük bir çaba harcadı.

“Bence dereyi görmeden paçaları sıvıyorsun, Bay James ama keyfine bak. Kaybetmeyeceğim için dilediğini yazmakta özgürsün.”

Son birkaç aydır hayal ettiği her şey bir anda gözlerinin önünde belirdi. Xander penisine baskı yapan fermuarının verdiği rahatsızlığı görmezden gelerek biraz daha eğilip kadının kulağına yaklaştı. “Dikkat et Sophie. Söz konusu sen olunca istediğim çok fazla şey var. Yemek pişirme fantezimdekinden bile daha az şey giymek zorunda kalabilirsin.” Geri çekilirken burnunu onun yanağına sürterek kadının, ağzını sulandıran ve testislerini sızlatan o tatlı kokusunu içine çekti.

Sophie bütün gün, Xander onu etkilemiyormuş gibi davranabilirdi ama arzuyla büyüyen gözbebeklerini ya da tişörtüne bastıran, sertleşmiş göğüs uçlarını gizleye-miyordu. Kadının vücudunun tepkisi yüzünden zaten azıcık olan kontrolü paramparça oldu. “Hâlâ dilediğimi yazmakta özgür müyüm?”

“Bence benim ne yazdığımınla daha çok ilgilenmelisin.” İşaret parmağıyla Xander’ın göğsüne bastırıp itti, o da yerine oturup ona biraz alan tanıdı. “Bir sürü çamaşırım var ve bunları yıkamaya hiç niyetim yok.” Xander sonunda zor zapt ettiği kurnaz gülümsemesini takındı. “Oyun başlasın o zaman.”

Sonraki üç saat boyunca hem bir şeyler oynadılar hem de bir şeylere bindiler. Sophie maceraya epey düşküncü; adamı dönen, takla atan, hızla inen ve düşüveren her lanet olasıca alete doğru çekiştirip durmuştu. Xander'ın da yükseklikle arası pek iyi olmadığından, yanındaki vahşi çocuk neşeyle kollarını havaya kaldırıp haykırış dolu kahkahalar atarken bu beceriksizce inşa edilmiş aletlere sıkı sıkı tutunuyordu. Muhtemelen bir hafta boyunca içinde yemek tutamayacak olmasına rağmen, onu böyle görmek her şeye değdi.

Zipper, Ahtapot, Kamikaze (*Bu isimleri kim koyuyor Tanrı aşkına?*) ve birkaç tanesine daha bindikten sonra Xander karnavallardaki bu aletlerin şeytan eğlencesi olduğuna karar verdi. O ve Sophie havada asılıyken bir alet bozuldu. Sophie bacaklarını sallayarak ona güven verici bir gülümsemeyle baktı. Hijyenleri sorgu götürür iki adam -Sophie bunlara “Karnavalcılar” diyordu- devasa bir İngiliz anahtarıyla makineye vurmaya başladıklarında Xander yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti.

Sophie'nin yüzündeki tebessüm soldu ve kaşları çatıldı. “Kötü mü hissediyorsun? Biraz solgun görünüyorsun.”

Xander kendine toparlanması gerektiğini telkin ederek ellerini yüzünden geçirip derin bir nefes aldıktan sonra yanıt verdi. “Tabii, neden iyi olmayayım ki? Anca cıvatarlarla tutturulmuş metal parçalardan oluşan ve testislerimdeki kıllardan bile fazla elektrik teline sahip; ilkokulu bile bitirmemiş, yeterince para kazanmadıklarından bizim ölüp ölmememizi bile umursayacak adamlar tarafından her yıl tekrar kurulan devasa bir ölüm tuzağındayız altı üstü.” Aletin metal akşamı boyunca titreşerek koltuğuna dek ulaşan darbeler tekrar başlayınca Xander dişlerini sıktı ve yüzünü ekşitmemek için kendini zor tuttu. “Evet, gayet iyiyim.”

Sophie'nin şaşkınlıkla soluğu kesildi. “Aman Tanrım, başından beri... Yükseklikten korkuyorsun, değil mi?” Gerçekten bir şey sorduğu yoktu, meseleyi anlamıştı. “Ayyy, bebeğim.”

“Bebeğim, öyle mi?” Kadın bunu gerçek bir samimiyetle ve sanki daha önce bin kez tekrarlamış gibi bir ifadeyle söyledi. “Bunu senin ağzından duymak hoşuma gitti.”

Kadının yanakları hafiften pembeleşti ve ağzından kaçan bu laftan dolayı utanmış gibi başını eğdi. Ama bu sadece kısacık bir an sürdükten sonra yeniden sert kız maskesini takındı. “Hemen heyecanlanma. Ben herkese ‘bebeğim’ derim.” Sophie, adamın önlerindeki demir çubuğu sımsıkı kavrayan elinin üzerine nazikçe elini koydu. Böylece Xander’ın gerginliğini azaltmasına çok yardımcı oldu. Ama maalesef hâlâ azalmasına gereken epey gerginlik vardı. “Yüksekten korktuğunu neden söylemedin?”

“Yükseklikten korkmuyorum.” *Beş yaşındaki huysuz çocuklar gibisin dostum.* “Sadece yüksekliği sevmiyorum o kadar. Bu tamamen farklı bir şey.”

“Ah, anlıyorum,” dedi kadın başıyla onaylayarak ve muhtemelen gülmesine engel olmak için dudaklarını ısırdı. Kahretsin, bu harikaydı. Bu kadını tahrik etmesine

yardımcı olabilecek en son şey ona bir zayıflığını göstermesiydi. Onun tıpkı kendisi gibi güçlü ve becerikli birine ihtiyacı vardı. Ve kesinlikle de böyle bir adamı hak ediyordu. Zaten ondan aşağısını parmağında çevirirdi. Xander, oyunların ve abur cuburların oradan ayrılmamaları için daha çok çaba göstermiş olmalıydı ama duruma bu kadar aşırı tepki göstereceğini tahmin edememişti. Ve zaten lanet olasıca alet bozulana dek de fena gitmemişti.

TAK! TAK! TAK!

Xander hızla kafasını çevirip elinde İngiliz anahtarı olan adamın hemen altında durduğu yere doğru eğildi. “Hey! Bunun işe yaramadığı belli değil mi dostum? Belki de gidip ne halt ettiğini bilen birilerini getirsen daha iyi olacak!”

Adam orta parmağını gösterip testislerini tutarak karşılık verdi. *Aman ne klas.* Öfkesi, gergin enerjisinin bir kısmını midesinden uzaklaştırdığı için Xander tam o serseriye küfre girişmek üzereydi ki Sophie’nin ısrarla kendisine seslendiğini duydu.

“Xander.”

“Ne oldu Soph?”

Bunu, aşağıdaki pisliğı duyduğı kızgınlıkla söylemişti. Tam kadından özür dileyip bunu açıklamak üzereydi ama belli ki Sophie’nin buna ihtiyacı yoktu çünkü Xan-der kafasını çevirir çevirmez kadın onun suratını tutup adeta onun sahibiymiş gibi öpmeye başladı.

şoktan çıkması sadece bir milisaniye sürdü. Bu muhteşem dudakları öpmek için haftalardır hazır ve nazırdı, bu fırsatın elinden kaçmasına izin vermesi için cehenneme kar yağması gerekirdi.

Xander inleyerek sağ elini kadının gür, yeşim rengi saçlarının içine daldırarak kendine bastırdı ve sol eliyle de kalçasını kendine doğru çekti. Xander, üstdudağının kenarını yalayınca kadın daha fazla provokasyona gerek dudaklarını araladı. Sophie’si ezik, küçük bir fare değildi. Xander’ın dilini içeri sokup dansı yönetmesini beklemedi. Onun azgın dili, ipeksi bir sıcaklıkla Xan-der’ mkiyle çarpıştı.

Aman Tanrım, bu kadar güzel bir tada sahip, bu kadar mükemmel hissettiren, bu kadar yumuşak, güçlü ve acayip muhteşemlikte bir kadın olabilir miydi? Asla olamazdı. En azından Xander’ın tanıştıkları böyle değildi. Sophie Caldwell o kadınların tozunu öylesine attırmıştı ki yeni bir puanlama sistemi gerekecekti. On üzerinden yapılan puanlama sistemi komik kalıyordu.

Kadın dudağını ısırınca tam testislerine dek ulaşan keskin bir karıncalanma hissetti. Xander ellerini kadının boynuna, köprücük kemiğine kaydırđı, sağ göğsünü avuçladı...

TAK!

Metalik bir iniltinin ardından gelen sarsıntı öpüşmelerini sonlandırdı. Xander, birkaç saniye içinde ölümlerine doğru uçup uçmayacaklarını anlamak için aşağıya bir göz attı. Alet milim milim ilerlemeye başladı, sonra da normal hızına ulaştı. İnsanlar alkışlayıp tezahürat ederken Xander kontrollü bir nefes verip bir daha ayaklarının yerden uzaklaşmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Artık takım arkadaşlarının, kemikleri kırılmış cesedini yerden kazımayacaklarını bildiği için dikkatini tekrar Sophie'ye çevirdi ama kadın ona gülümseyerek elini göğsünden uzaklaştırıp tekrar önlerindeki demir çubuğa koydu.

“Buradan inince gidip yiyecek ve içecek bir şeyler alalım. Canım fena halde mavi ahududulu pamuk şeker ve taze sıkılmış limonata istiyor.”

Tutkulu bir öpüşmeden sıradan bir sohbete kaşla göz arasında bir geçiş. Acaba Xander bir şey mi kaçıırıyordu?

Bay Tamirci, somurtmuş bir ifadeyle onların koltuklarının demirini çözdü. Xander da ona ters ters bakarak ayağa kalktı. Karnavala, adamın kendisinden fena hale iri olduğunu görünce başını eğip bir sonraki koltuğa yöneldi.

“Gel bakalım He-Man. İskeletor'u korkudan titrettiğine göre yiyecek stantlarına gidebiliriz.” Sophie parmaklarını onunkilere geçirip onu platformdan çekerek uzaklaştırdı. “She-Ra'nın -yani bu ben oluyorum- tatlı zaafını yatıştırması gerekiyor, senin için de beni şımartma şansı.”

Xander, kadını bin bir biçimde şımarttığı görüntüler zihnine dolunca inlemesini güçlkle bastırdı; bunların hiçbirinin kadıninkiyle bir ilgisi yoktu, Xander kendi tatlı zaafını yatıştırmanın peşindeydi. Kadının kendisini sürüklemesine izin vererek bedeninin tepkilerini susturdu ve o güzel kafasının içinden geçenleri anlamak için Sophie'yi incelemeye odaklandı. Ama bazen de durumu kabullenip ne olduğunu sormak daha iyiydi. -“Soph.” Kadın gözlerinde bir soru işaretiyle baktı. “Yukarıda olan şey neydi?”

Kadın sırtıp omuz silkti. “Dikkatinin dağılması gerekiyor gibiydi.”

Dikkatinin dağılması mı? *Ah, tabii ya*, yükseklik korkusu -yani aşırı antipatisi- yüzünden. “Vay canına,” dedi. İstese de gülümsemesini gizleyemiyor, kahkahasını bastıramıyordu. Tam o bir sağ kroşe beklerken kadın ona soldan darbeyi indirmişti. Sophie'si tamamıyla tahmin edilemez bir kadındı ve bu yüzden de ona bayılıyordu. “Hadi gidip sana pamuk

şekerle limonata alalım. Ondan sonra da bu lanet beraberliği bozmak için halka atma standına gidiyoruz.”

“Şu karnaval aletlerinden mümkün olduğunca uzaklaşmaya can atıyorsun galiba?” diye şakalaştı kadın, yiyecek tezgâhında sıraya girerlerken.

Xander kâğıda ne yazdığını düşündü. Onun adeta arka cebinde alev alev yandığını hissedebiliyordu; birleştikleri anda kadının vücudunun kendisininkini damgalayacağı şiddette yakıyordu bedenini. “Kesinlikle hayır.” Xander, kadın kendisine bakana kadar bekledikten sonra birbirine dolanmış ellerini kaldırdı ve kadının bileğine araladığı dudaklarıyla bir öpücük kondurdu. “Zaferimi ve de ödülümü kazanmaya can atıyorum.”

Sophie plastik torbadan bir parça daha mavi şeker öbeği koparıp ağzına attı. İncelmiş şeker diline değince eridi, tatlı aroma duyularını harekete geçirdi.

Karnavalın dış kesiminde bir gölgeliğin altında buldukları piknik masasının karşısından boğuk bir homurtu geldi. “İlkokulu bitiren kızların o şeyi halk arasında yemeleri yasaklanmalı.”

“Nedenmiş o?” Sophie dudaklarını kapayarak parmağındaki yapışkan kristalleri emdikten sonra başparmağını da yaladı.

Xander gözlerini kıstı. “Neden olduğunu gayet iyi biliyorsun seni hain kadın.”

Sophie masum bir ifadeyle omuz silkti. Pamuk şeker yemek, sahte kocası tarafından azıcık seksi bulunuyorsa bunun suçlusu o olamazdı. Neticede bu şeker böyle yeniyordu. Yani çoğunlukla.

Xander gülümseyerek kafasını iki yana salladı, sonra da su şişesini dudaklarına götürdü. O, buz gibi suyu içerken adeta zaman yavaşladı, âdemelması her bir yudumda belirginleşiyordu.

Suyu tamamen bitirince şişeyi ezip kapağını kapattı ve masanın üzerine koydu. Sonra da ikinci şişeyi açıp koca bir yudum daha alıp tekrar kapağını kapattı. Sophie sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

“İlki susuzluğumu gidermek içindi. Bu da sadece keyfini çıkarmak ve vücudumda yeterince su olmasını sağlamak için.” Sophie’nin pipetle içtiği taze sıkılmış limonatasını başıyla işaret etti. “O şey sadece şekerden

oluşuyor ve bittiğinde daha çok susamış olacaksın.” Sophie birkaç yudum daha aldıktan sonra dramatik bir şekilde zevkle inledi. “Ah ama tadı harika.”

Xander ön kollarını masaya dayayıp birkaç santim daha ona doğru eğildi. Aslında normal standartlara göre bu mesafe hiçbir şeydi ama yine de söz konusu Xander olunca sanki onun alanına girmiş gibi hissediyordu ve bu da sırtında bir ürpertiye yol açtı.

O tutkulu bariton sesi aralarındaki havayı adeta titretti. “Elbette ki tadı harika. Bir şey ne kadar günahkârsa tadı da o kadar iyi olur.”

Sophie artık limonatadan bahsetmediklerini biliyordu ve adamın, onun tadına bakması fikri sadece dudaklarının değil, aynı zamanda... *Ah Tanrım.*

Boğazını temizleyerek daha güvenli bir konuya geçiş yaparken bir yandan da tırnağıyla limonatanın kapağını çizerek, plastikte beyaz izler bırakıyordu. “Çok eğlenceli bir gündü Xander. Getirdiğin için teşekkürler. Burayı gelmeyeli çok olmuştu.”

“Bana büyükannenle ilgili bir şey anlat.” Limonatanın plastik bardağı soğuktan buğulanmıştı, Sophie iki eliyle birden bardağı sardı. Xander masada uzanarak avuçlarını onun ellerinin üzerine koydu, Sophie de bakışlarını indirip adamın başparmaklarının ellerini minik minik okşayışını izledi, adamın nasırlı elleri hafiften pütürlü bir his bırakıyordu.

Sophie’nin yüzüne nostaljik bir tebessüm yayıldı.

“Bana büyükbabamla ikisi hakkında hikâyeler anlatmasını severdim. İkisi birbirine tamamen zıt karakterlerdi ama birbirlerini mantığa aykırı bir tutkuyla seviyorlardı.” Xander da gülümsedi. “En sevdiğin hikâye hangisi?” “Kesinlikle tanışmalarının hikâyesi.”

“Anlatsana.”

“O sırada büyükannem Güney Carolina, Columbia’ca yaşıyormuş. Orası da yakındaki Fort Jackson’dan dolayı askerlerle dolu olurmuş. Büyükannem ve arkadaşları ‘üniformalı haylazlar’a tutulmayacak kadar akıllıymış ve dışarı çıktıkları zamanlarda ısrarla kendilerine yanaşmaya çalışanları komik’ duruma düşürmek adeta onların eğlencesiymiş.” Sophie, büyükannesinin, o günleri hatırladığında gözlerinin ıslıl ıslıl olduğunu düşünürken Xan-der da onunla birlikte güldü. “Bir cumartesi gecesi büyükannem kız arkadaşlarıyla birlikte bölgenin barlarından birinde otururken büyükbabam asker arkadaşlarıyla birlikte içeri girmiş. Büyükannem, gözleri buluştuğu anda büyükbabamın bir anda kalakaldığını anlatırdı.”

İç geçirdi. “Her ikisi de gözlerini birbirinden ayıra-mamış. Büyükannem bunu, onları o anda birbirine bağlayan bir dış güce benzetirdi. Büyükbabamın kendisine yaklaşıp onu dansa davet edişini izlemiş. O da ‘Müzik çalmıyor ki,’ demiş. Sonra büyükbabam başını hafifçe eğerek gülümsemiş ve şöyle demiş: ‘Kulaklarımın duyduğu bir müzik olmayabilir ama kalbim onu gayet net duyuyor. Ya seninki?’ Büyükannem o anda ona âşık olduğunu anlatırdı. Hiç müzik olmaksızın herkesin ortasında dans etmişler ve gerisi hikâye olmuş.”

“Vay canına,” dedi Xander bariz bir saygı ifadesiyle. “Bu harika bir hikâye Soph. Neden en çok bunu sevdiğini anlayabiliyorum. Ondan dinlemek eminim bambaşkadır.”

Sophie başıyla onayladı. “Bambaşkaydı,” dedi, aynı anda hem ona hak vermiş hem de geçmiş zaman kullanarak onu düzeltmişti. Büyükannesi yıllardır bu hikâyeyi anlatmıyordu. Hatırlamaması bile olasıydı. Sophie’nin kalbi sıkıştı, göğsü öyle bir daraldı ki nefes almak zorlaştı.

Xander banktan kalktı ve piknik masasının etrafından dolanıp onu ayağa kaldırdı. Kadının yüzünü avuç-layıp dudaklarını onunkilere değdirdi. Öpücüğü cinsel içerikli olmaktan ziyade hassas ve yoğun, en temel seviyede bir anlayış ve şefkat göstergesi gibiydi. O, sadece bir öpücükle, sözcüklere dökmeden bir şeyler ifade etmeyi başarmıştı.

Anlıyorum. Yaşamının bu kısmını benimle paylaştığın için teşekkür ediyorum. Ben senin yanındayım.

Sophie kollarını adamın boynuna doladı. Xander ona “günlük ve rahat” olmasını söylediğinde siyah Converse ayakkabılarını giydiğinden vücutlarının birbirine uyması için gereken topuklardan mahrumdu. Ama bunun için endişelenmesi gerekmedi çünkü daha derin bir öpücük için dudaklarını aralayıp adamı yüreklendirdiği anda Xander kollarını onun beline dolayıp ayak parmaklarının ucuna doğru kaldırdı, böylece üst bacaklarının birleşme noktası adamın aletinin çıkıntısına denk geldi.

“Kahretsin, bunu bana nasıl yapıyorsun?” dedi hırıltılı bir sesle, kadının boynuna doğru öpüp ısırarak iniyordu.

Sophie kafasını arkaya attı ve Xan kalçalarını onunkine bastırınca iniltisini güçlükle bastırdı. “Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Hadi oradan seni şımarık kız.”

Xander poposuna bir şaplak atınca, o incecik şortu onu hiçbir şekilde korumadı. Sophie beklenmedik bir şekilde canı yanınca soluksuz kaldı ve Xander da onu sert bedeninden uzaklaştırarak yere bıraktı. Görünüşe bakılırsa her geçen saniye daha çok sertleşiyordu.

“Hadi gel.” Xander kadının elini tutup karnavala gidenlerin tarafına doğru çekti. “Şimdilik berabereyiz. Bunu bozmak için bir oyun daha oynayacağız. Sonra da ben kazanınca ödülümün keyfine bakabilmem için eve döneceğiz.”

“Hah! Çok beklersin. Ama merak etme, gereksiz yere uzatıp seni utandırmayacağım. Yenilgin çabuk olacak ve arabaya binene kadar da böhörlenmeyeceğime söz veriyorum.”

Dokuzuncu Bölüm

Xander anahtarlarını mutfak tezgâhına attı. “Hâlâ hile yaptığını düşünüyorum.”

“Tüm kafes dövüşçüleri böyle mızıkçı mı?” Sophie onun ardından daireye girip kapıyı kapattı. “Yoksa sadece İngiliz olanlar mı böyle?”

“Haksız bir avantaja sahiptin,” diye homurdandı. “Bana iki maç avans verilmeliydi.”

“Bovling kurallarını işe katacaksak ben de golfu dahil ederim.” Sophie küçük, kare kâğıdı şortunun cebinden çıkarıp baş ve orta parmağı arasında tuttu. “Halka atma oyununda bir hak daha almam gerekiyordu. Hani yanlışlıkla bana çarpıp halkayı düşürmeme sebep olduğun seferde.”

Xander da kot pantolonunun arka cebine uzanıp kendi katlı kâğıdını çıkardı. “O benim suçum değildi. Bana çarpan kütük herif yüzünden oldu.”

“Muhtemelen benim oyunumu mahvettiğin için sana kaba davranmıştır.”

“Kaba falan değildi,” dedi gözlerini devirerek. “Kütük gibiydi. Yani sarhoştı.”

Sophie elini uzattı ve Xander da kadının ödülünün yazılı olduğu kâğıdı aldı. “O zaman neden sarhoş demiyorsun? Tanrım, siz İngilizler İngilizceyi katlediyorsunuz.” Kadın o sırada kahkahayla gülmüyor olsa Xander böyle bir yorumda bulunduğu için onu dizine yatırıp bir güzel pataklardı. “Dile Amerikanca değil de İngilizce dendiğinin farkında mısın ? ”

Gözlerini devirme sırası Sophie’deydi. “Aynı şey. Şunu açacak mısın, açmayacak mısın?”

Evet, Sophie haklıydı. Mücadele etme fikri tamamen eğlence için olsa da Xander, sadece böbürlenme ve egosunu tatmin etmek için istememişti kazanmayı. Kendi kağıdında yazan şeyi istiyordu. Hem de fena halde. Ama

eninde sonunda ona ulaşacaktı. Karnavaldaki öpüşmelerinden sonra bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordu.

“Açacağım,” dedi sonra da kendisininkini uzattı. “Sen önce benimkini okuduktan sonra.”

Sophie’nin bakışları beyaz kâğıda kilitlendi. Dudaklarını yaladı ve Xander göz ucuyla kadının tırnaklarıyla başparmağını dürtüklemeye başladığını gördü. Sophie gergindi. Kıl payı kurtulduğu şey düşünüldüğünde haksız sayılmazdı. Bugün fiziksel ilişkilerinde bir dönüm noktası olsa da -ve Xander, öpüşmeyi onun başlatmasına daha çok mutlu olamazdı- ikisinin de aynı şeyleri istediğine dair yanlış bir kanıya kapılmış değildi.

Sophie gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Neden şeninkini okumamı istiyorsun?”

Xander omuz silkerek kayıtsız göründü. “Beni ne konuda yendiğini bilmen hakkınmış gibi geliyor.”

Gayet cesur bir kadın olarak Sophie omuzlarını dikleştirip katlı kâğıdı açtı. Xander kadının gözlerinin irileşmesini izledi ve soluğunun kesilişini duydu. Şeytani sırtısına engel olamıyordu.

“Oku.”

“Okudum zaten.”

“Yüksek sesle.” Kadına, hiçbir tartışma kabul etmeyen bir bakış attı ve kollarını da göğsünde kavuşturarak bunu destekledi. “Bunu söylediğini duymak istiyorum. Eylem olmayacaksa bari dudaklarının bu sözleri söylediğini izleme tatminini yaşat bana.”

“Ama...”

“Sophie.” Xander kendisine engel olamayarak keskin bir komut verircesine adını söylemişti. Bu kadın sayesinde tüm lanet olasıca gün boyunca yakasını bırakmayan ereksiyondan dolayı kontrolü ele alma ihtiyacı duyuyordu ve şimdi de kendini ondan azar işitmeye hazırlıyordu.

Sophie bakışlarını kırışık kâğıda indirince sanki adamın göğsüne bir tekme savurup onu yere devirmiş gibi oldu.

Sophie komutuna boyun eğmişti.

İradesi güçlü, hiçbir şeye pabuç bırakmayan, sivri dilli bir feminist olan Sophie. Tüm o gözü pek ve yürekli tavırlarının ardında acaba teslimiyetçi biri mi gizleniyordu? Bu ihtimal yüzünden neredeyse çömez bir delikanlı gibi pantolonuna boşalacaktı.

Sophie boğazını temizledikten sonra adamın dediğini yaptı. “Şöyle diyor: ‘Seni yatağıma atacağım, çırlıçıplak soyacağım, sonra da her şekilde en az üç kez boşalmanı sağlayacağım ve böylece adım dudaklarından eksilmeyecek.’ İşte,” dedi kadın küstah bir tavırla. “Mutlu musun şimdi?”

“Mutluyum, teşekkürler.” Xander’ın dudakları bir tebessümle çarpıldı. “Tabii ki yarışı kazansam daha mutlu olurum ama yapacak bir şey yok.”

“Yapacak bir şey yok,” diye tekrarladı Soph. “Ve de ben kazandım.”

“Sen kazandın,” dedi Xan kabullenmiş bir şekilde başını sallayarak. “Bakalım çamaşırlarını mı yıkayacağım yoksa o kıymetli ayakkabıcıklarımı mı parlatacağım?” Xander kollarını çözerek kadının kâğıdını kaldırdı.

“Aslında benim kazandığımı kabul etmen bile beni yeterince memnun etti, yani bu saçma iddiayı unutabiliriz. Buna mecbur değilsin.”

Xan başta kadının olgunluk ettiğini, onu korkunç bir görevden kurtarmaya çalıştığını falan sandı. Ta ki kâğıdı onun elinden kapmaya çalışıncaya dek. Xander’ın keskin içgüdüleri sayesinde ani hareketlere engel olabilmesi ve reflekslerinin kadının -sarhoşken bile— iki katı hızlı olması Sophie için talihsiz bir durumdu. Bir eliyle Sophie’nin bileğinden tutup diğeriyle de notu uzaklaştırdı. Kadın artık amacını belli etmişti.

Sophie, onun kâğıdı açmasını istemiyordu.

“Çok tatlısın ama bir erkek asla sözünden dönmez. Bugüne kadar olmadı, bundan sonra da olmayacak,” diyerek kâğıdı açmaya koyuldu.

“Kahretsin, aklıma ne geldi? Şeyde... ofisimde... şeyi unuttum, şey yapmam... kapatmam lazım onu...”

Xander kafasını kaldırıp kadının kapıya doğru ilerleyişini izledi. “Dur Sophie. Bir adım daha atma.”

Sophie donakaldı, bir eli kapı kolundaydı, diğerini de duvara dayamıştı. Kâğıda yazdığı şey yüzünden kaçmak istiyordu. Yani yazdığı şeyden ya pişmandı ya da gerilmişti.

Xander kâğıdı açtı ve sol elle karaladığı üç kelimeyi okudu. Ağzı, çöl havası gibi kurudu, nabızı, teninin hemen altında hızla attı. Ama kendini kaptıramazdı. Hemen değil.

Tam Sophie’nin arkasına geçinceye dek ilerleyip ellerini onun omuzlarına yerleştirdi ve onu kendisine doğru çevirip kapıya bastırdı. Sophie’nin gözleri kapalıydı ve Xander bu sayede onun güzelliğine hayran hayran bakmanın tadını çıkardı.

“İki sorum olacak Sophie ve senden dürüstçe yanıt vermeni istiyorum.” Xander onun doğru söyleyip söylemediğini anlayabilmek için kadının gözlerini görebilmeyi isterdi ama karanlıktan cesarete bulma ihtiyacına engel olmayacaktı. “Bunu yazdığın zaman, benim yazdığım gibi bir şeyi yazma ihtimalim olduğunu biliyor muydun?”

Sophie altdudağını dişleriyle çekiştirip durdu, ta ki dudağı şişene ve kızarana dek. Bu her ne kadar seksi görünse de ısırma işini Xander yapmak isterdi ve ayrıca beklediği yanıt da bu değildi. “Evet mi hayır mı Sophie?” Sophie gözlerini açmadan titrek bir şekilde soluk verdi. “Evet.”

Xander ağır ağır soluk aldı ve ona dokunmamak için yumruklarını sıktı. Bir yanıt daha vermesi gerekiyordu. Asıl merak ettiği de bu yanıtı. “Peki istediğim şeyi okuduktan sonra tereddüdün var mı?”

Neyse ki kirpikleri aralanarak koyu renk gözlerinin sonsuz derinliklerini ortaya serdi. Göğsü onunkiyle aynı anda inip kalktığından Xander kalplerinin de birlikte atıp atmadığını merak etti. Ona dokunmayı delicesine

arzuluyordu ama sorusunu yanıtlayana kadar bunu yapmayacaktı. Hatta yanıtına bağılı olarak belki o zaman bile dokunmayacaktı.

“Sophie,” dedi yine, “yazdığını pişman mısın?” Kadın öylesine alçak bir fısıltıyla söylemişti ki Xan-der ne dediğini dudaklarının aldığı biçimden çıkardı. “Hayır.”

Xander aralarındaki boşluğu kapattı. Bu kadar yakın olunca Sophie onunla göz göze gelebilmek için kafasını kaldırmak zorunda kaldı. Bir araba yarışına hazırlanan silahlı soyguncu gibi, yumruklarını açıp kapatıyordu. Xander neden ona istediği şeyi vermiyordu? Artık kendini daha fazla tutmasına gerek yoktu. Kadın, tüm gece sürmesini arzuladığı bir maratonun başlangıç sinyali vermişti.

Ama Sophie’nin, yazdıklarını okuması, sesli bir porno gibi gelmişti ve şimdi de kendi yazdığını okumasını istiyordu. “Kâğıdında yazanı söyle. O üç kelimeyi senin kiraz kırmızısı dudaklarından duymak istiyorum. Çünkü bunu söylediğin anda sana tam istediğin şeyi vereceğim.” Sonunda Sophie ağzını açtı, sesi bir tüy kadar usulca çıksa da arzuyla kaplı olduğu inkâr edilemezdi. “Sen ne yazdıysan.”

Sophie o kâğıda karaladığı üç kelimedenden dolayı davranışlarını ciddi şekilde sorguladı. Mantıklı olan tek açıklama libidosunun, bilinçaltından (tabii böyle bir şey varsa) beyninin makul kararlar veren bölümünü geçici olarak ele geçirmiş olma ihtimaliydi. Xander’m, kâğıdına cinsel içerikli bir şeyler yazacağını gayet iyi biliyordu. Böyle bir şey yazarak kendisi kazansa da kazanmasa da adamın istediğini almasını sağlamıştı.

“Kâğıdında yazanı söyle,” diye emretti adam, o yoğun ve çatallı sesi içine ürperti dolmasına sebep olmuştu. “O üç kelimeyi senin kiraz kırmızısı dudaklarından duymak istiyorum. Çünkü bunu söylediğin anda sana tam istediğin şeyi vereceğim.”

Sophie’nin ağzı öylesine kurumuştur ki olimpiyatları aratmayacak bir yutkunma mücadelesi vermek zorundaydı. Bu duruma göğüs gererek

adamlar göz göze geldi ve onun isteği karşısında sessiz ve boğuk bir yanıt vermeyi başardı. “Sen ne yazdıysan.”

Gözlerinde yabancı bir açlık belirdikten sonra Xander üzerine atıldı. Elleriyle Sophie’nin yüzünü kavrayarak vücuduyla bedenini kapıya bastırđı ve dudaklarını yaklaştırdı. Dudakların kapalı olduğu o saçma öpücükleri boş verip diliyle kadının dudaklarını araladı. Vahşi ve tutkulu saldırısı hiç yumuşak değildi ve Sophie bundan gayet memnundu.

Kollarını adamın boynuna dolayıp parmak uçlarında yükselerek ona mümkün olduğuunca yaklaşmaya çalıştı. Bir anda onunla fiziksel temasa girmeden hayatta kalamayacağını hissetmeye başlamıştı. Sonuçta artık damarlarında o sıcak elektriğin dolaşmasının nasıl bir his olduğunu bildiğinden bunun bitmesini istemiyordu.

Xander ellerini kadının boynundan omuzlarına ve yanlarına indirdi, sonunda da belinin arkasında kavuşturdu. Hafifçe hırıldayarak kadını belinden yukarı kaldırdı. Sophie bacaklarını onun beline doladı, sonra da pelvisini adamın kot pantolonunu zorlayan sert aletin üzerine yerleştirdi.

Xander dudaklarını ondan uzaklaştırdı. Sophie bir maratonun bitiş çizgisini yeni geçmiş gibi soluk soluğa bir halde ona sorgularcasına baktı. “Bunu ben içine girdiğimde de yaparsan elimin acısını poponda hissedeceksin tatlım.” Xander topukları üzerinde dönüp yatak odasına yöneldi. “Gerçi sırf o zambak gibi beyaz poponu benim izimle pembeleşmiş görmek için bile bunu yapabilirim.” “Vaatler, vaatler.” Ne? Ne diye böyle bir laf etmişti ki? Sapık arkadaşlarıyla geze geze onlara benzemiş olmalıydı.

“Ah bebeğim, sana vereceğim vaatler hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Konfor alanının ötesine geçmenin nasıl bir şey olduğunu sana göstereceğim.”

Xander devasa yatağının ayakucuna geldiğinde kadını yatağın ortasına fırlattı. Sophie hafifçe zıpladıktan sonra yatağa yerleşti. Şimdiye dek yazdıklarına uymuştu, yani sırada her şekilde üç kez boşalmasını sağlamak vardı. Yüce Tanrım, Sophie böyle bir şey yapabilir miydi ki? Kendi başmayken bile bir defada iki kez boşaldığı hiç olmamıştı.

“Ben konfor alanımı seviyorum,” dedi kadın. İtiraf etmesi gerekirse bu savı pek ikna edici değildi ama olsun. “Adından da anlaşılabilceği gibi gayet konforlu.” Xander buna, ne anlama geldiği belli olmayan bir homurtuyla karşılık verdi. “Kıyafetlerini çıkar Sophie. Benim için yavaş yavaş ödülümün paketini aç.”

Onun komutuna uyarken ellerinin nasıl da titrediğini görmemiş olmasını umdu. Mezuniyet partisindeki lanet olasıca bir bakire gibi davranmak küçük düşürücüydü. Sophie cinselliğini her zaman sahiplenmiş, kendine güvenen biriydi ve önceki sevgilileriyle sevişmeyi yönetmekten hiç çekinmezdi.

Ama bu adam -bu alfa erkeği- onu anlayamadığı bir şekilde etkiliyordu. Ve bu sadece fiziksel boyutta geçerli değildi. Bazen eski umutları gölgelerin arasından çekip çıkarmak için düşünceli bir hareket yapması ya da samimi bir iltifatta bulunması yeterli oluyordu. Adeta ıskartaya çıkardığı düşlerinin olduğu o karanlık köşeden, peri masallarım andıran aşk hayalinin ucundan tutup çekiştiriyor gibiydi.

Xander o yakıcı bakışıyla kadının neredeyse çıılçıplak kalmış bedenini incelerken sanki parmaklarını üzerinde gezdiriyormuş gibi ürpertilere sebep oluyordu. Sophie’nin üzerinde sadece beyaz dantelden külotu kalmıştı. Kadın tam başparmaklarını külotun lastiğine geçirmişti ki Xander bir elini kaldırdı. “O kalsın. Yemin ederim ki hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmedim. Elimden gelse dantel külot dışında bir şey giymemeni sağlardım.”

Sophie dizlerini çekerek boyalı ayak parmaklarını yorganın üzerinde gezdirerek ona cilveli bir şekilde gülümsedi. “Pastanedeki müşteriler de onlara tatlı poşetlerini verirken malvarlığımı sergilememden çok memnun olurlar.”

Yüzü bulutlandı ve sıkıdığı dişlerinin arasından alçak sesli bir kükreme duyuldu. “Önce cesedimi çiğnemeleri gerekir.”

Sophie, onun bu tepkisinin, bu rahat -ve sahte- anlaşmaları için biraz fazla sahiplenici olduğunu düşündü. Ama sonra Xan soyunmaya başlayınca Sophie hiçbir şeyi analiz edemez hale geldi. Xander tek eliyle sırtına uzanıp

tişörtünü çekip çıkarırken ve bunu yere fırlatırken Sophie gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı.

Vay canına. Onu tişörsüz görmekten bir an bile bıkmayacaktı. Tüm o tepeler ve vadiler, kaslar ve şişkin damarlar. Topografik bir keşfe çıkmak için insanın diline ilham veriyordu.

Xander hızlıca kalan kıyafetlerini çıkarıp karşısında çıplak kaldı. Sophie altdudağını emerek adamın, aylardır hayalini kurduğu bölgesine bakışlarını indirdi. Gözleri kocaman açıldı ve durduğu açıdan dolayı daha büyük görünüp görünmediğine bakmak için kolları üzerinde doğruldu. Durum böyle değildi.

“Aman Tanrım Xander. O şeyle sevişmeyi denemeli miyim, bilmiyorum ve *denemenin* altım çizmek isterim. Ya da belki de hamur açmak için kalın bir oklava niyetine kullansam daha iyi olur.”

Xander içten bir kahkaha atıp bir dizini yatağa koydu. Sophie, adamın yüzündeki mutluluğu görmek istiyordu -neşeliyken çok yakışıklı görünüyordu çünkü-ama bakışlarını, bacakları arasından ısı güdümlü bir füze gibi çıkan kalın aletinden ayıramıyordu.

Sophie onunla birlikte gülmesine rağmen şaka yapmadığı konusunda ısrar etti. “Vajina imha silahıyla ne halt edeceğim ben?”

“Ama şimdi egomu şişirmeye çalışıyorsun sadece,” dedi Xan, şeytani bir tebessümle yatağın ayakucunda diz çökerek. “Sana söz veriyorum ki imha edeceğim tek şey yatağına başka bir erkek alma arzun olacak.”

“Ah,” diye tiz bir ses çıkardı kadın. Adamın koyu mavi gözleriyle hipnotize olmuş bir halde, “O zaman sorun yok,” dedi.

Lanet olsun, adam nefes kesiciydi. Daha önce onunki gibi bir vücut hiç görmemişti. Et ve kemikten böyle mükemmel bir şeyin oluşması mümkün değil gibiydi ama işte bunun kanıtı yırtıcı bir aslan gibi ona doğru sürünmekteydi. Hem de koca penisli bir aslan.

Xander kadının ayak bileklerinden tuttu .ve bacaklarını düzleştirip yanlara açtıktan sonra onun üzerine tırmanmaya devam etti. Sophie sırtüstü yatarak ona bakarken saldırıya uğramayı -ama en harika biçimde-bekleyen yaralı bir ceylan gibi hissediyordu.

Heyecanla kıvrılırken adamın, bacaklarının ağırlığıyla kendisini olduğu yere bastırıldığını fark etti. Savunmasız bir halde tamamen onun merhametine kalmıştı. Tabii adamın ona merhamet etme niyeti varsa. Gerçi gözlerindeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla hiç böyle bir niyeti yoktu.

“Bir cadı soyundan gelmiş olabileceğini düşünmeye başladım Sophie Caldwell.” Boştaki sol elini kadının boynuna yerleştirip oradan aşağıya inerek göğsünü avuçlarken göğüs uçlarına hiç dokunmadı. *Pislik.* “Beni büyülediğin kesin. Daha önce bir kadını hiç böyle şiddetle istememiştim. Ne yaptın bana böyle?”

“Senin bana yaptığından farklı bir şey değil,” diye fısıldadı Sophie.

Xander eğilerek onun dudaklarını ele geçirdi. Bu de-faki öpücük daha ağırdı ama yine de aynı yoğunluktaıydı. Xander kadının dilini yaladı. Bazen diliyle kadının üstdudağının alt kısmında ve dişlerinde geziniyordu. Bazen de geri çekilerek dolgun altdudağım ısıırıyordu. Bu minik dişlemeler, doğruca klitorisine uzanan ve kalçalarını adamın bacaklarının arasına doğru bastırmasını sağlayan bir yıldırıma sebep oluyordu.

Sonunda Xander kadının hassas göğüs uçlarını hafifçe sıkıştırıp yuvarladı. Sophie’nin içine dolan hisler çok yoğunıdu. Kadın öpüşmeyi bırakarak kafasını yatağa bastırdı, kürek kemiklerini arkada yaklaştıırarak göğüslerini iyice yükseltti. Bu en temel seviye bir yalvarış, bir yakarıştı. Kendisini parça parça tüketen adama sunmak üzere bedenini eğip büküyordu.

Xander dudaklarını aralayarak onun kavisli boğazını öptü, sonra da bir göğüs ucunu kutsal bir iş yapıyormuş gibi emmeye başladı; adeta her iki göğse de hem tapınıyor hem de enfes işkenceler çektiiriyordu. Emiyor, dilini üzerinde döndürüyor, dişliyor, ısıırıyordu. Külotuna sızan sıcaklıktan da anlaşılacağı üzere Sophie tüm bunlara bayılıyordu. Midesindeki düğüm ise her geçen saniye daha da gerildi ve onu o nihai gevşemeye an be an yaklaştırdı. Ama buna hâlâ çok vardı.

Xander geri çekilerek yüzünde küstah bir tatminle çıkardığı işi inceledi. “Göğüs uçlarına bak Soph. Nasıl da mükemmeller. Kıp kırmızı ve şişmiş dürümdalar. Dudakların da aynı,” diyerek başparmağını hafifçe kadının altdudağma bastırdı. “Şimdi aynı şeyi pembe vajinana da yapacağım. Bunu yapmak için aylardır ölüp bitiyorum. ” “O halde neden daha fazla bekliyorsun?”

Xander kadının meydan okuması karşısında gözlerini kısıtı. “Ellerin oldukları yerde kalsın, sevgilim. Kımıldadıkları anda dururum. Anlaşıldı mı?”

Sophie başıyla onayladı. Zaten o an adamın her dediğini kabul edebilecek durumdaydı ama bunu ona söyleyecek değildi. Gerçi Xander’ın, yetenekleriyle nasıl bir etki yarattığını çok iyi bildiğini tahmin edebiliyordu. Sonuçta o, bunları deneyimleyen ne ilk -hatta belki de yüzüncü bile değildi- ne de son kadındı.

Bir an için alevlenen kıskançlığın, bir sihirbazın kullandığı, bir anda parlayan kâğıtlar gibi yanmasıyla sönmesi bir olmuştu.

Alev sadece birkaç saniyeliğine parlamış olsa da ardında iz bırakmaya yetmişti. Onu asıl şaşırtan şey, canının gerçek sıkılma sebebinin adamın geçmiş zaferleri olmamasıydı. Kendi saçma sapan ilişkileri sonlandıktan sonra başka kadınlara da bunları yapma düşüncesi onu sinir ediyordu. Kıskançlık hissetmeye hiç hakkı olmamasına rağmen Xander’ın gelecekte yatağa atacağı tüm kadınların gözünü oymak istiyordu.

Neyse ki Xander, kadının bacakları arasına yerleşmekle meşgul olduğundan onun yüzünde beliren bu karmaşık duyguları görmedi. Zihni bu tuhaf duyguları incelemeye kalkışmadan Xander burnunu kadının nemli külotuna sürttü. Adamın en alttan, şişmiş dudakları arasında güvenle saklanmış klitorisine kadar olan bölgeyi derin derin içine çekince Sophie’nin tüm beyin fonksiyonları son buldu.

“Lanet olsun Soph, harika kokun beni deli ediyor.” Dudağını tam ortaya dayayıp külotundan içeri üfledi. Sıcak nefesi vajinasını kaplayınca içinin derinliklerinden ılık bir sıcaklık aktı. Kalçaları, vajinasını adamın yüzüne

daha çok bastırmak için kendiliğinden kalktı. Xan de bu sessiz ricayı kırmadı. *Tann'ya şükür.*

Xander nasırlı elleriyle poposunu kavradı ve dantelin ardından onu yalayıp emerken kendine doğru çekti. Arzu dalgaları vajinasında yükseliyor, alçalıyordu. Bu dalgalar midesinden göğüslerine uzandı, oradan boynuna, ta ense köküne dek ulaştı.

“Daha sert Xander,” diye inledi. “Daha sert yap.”

“Sana çok daha sert olacağım,” dedi dantelin ağ bölgesini iyice itip klitorisini ovalamaya başlarken. “Sabırlı

ol sevgilim.”

“Bu konuda pek başarılı say... Aaahhh.... Tanrım bu harika.”

Xander vajinasının dudaklarını yalayıp emerken bir yandan da iç çamaşırım nazıkçe çekiştirerek klitorisini okşamaya devam ediyordu. Bu hareketin etkisi azaldığı sırada, külotu tamamen yana sıyrıp vajinasına tam erişim sağladı. Bunun tüm avantajlarından faydalananak saldırıya geçmek için hiç vakit kaybetmedi.

“Mimmmmm...” Dili sertleşti ve adeta kadının her bir damlasını içmek istercesine dilini alttan üste kadar gezdirdi. Bacakları arasından kendisine bakan adamın yüzündeki kendinden geçmiş ifade Sophie’nin başını döndürdü. “Mükemmelsin bebeğim. O kadar acayip bir tadın var ki. Seni bütün gün böyle yiyebilirim.”

Kadının midesinde kelebekler uçuştı. Hayatında hiç bu kadar seksi, bu kadar tutkulu hissetmemişti. Bir kadın dikkatli olmazsa bu muameleye fazla alışabilirdi.

Düşünerek bu anı mahvetme. Şimdi olmaz.

Adamın hareketleri acelesiz ve titizdi, her defasında Sophie’yi şaşırtan, bin bir farklı biçimde bedeninin her bir santimine tapınıyordu. Keşfetmek ve oynamak için dilini, parmaklarını ve eklemlerini kullanıyordu. Sophie’nin

tek yapabildiğiyse adamın izin verdiği ölçüde kıvrâmp durmaktı. Ah evet. Bir de yalvarmak. Bunu da çokça yapmıştı.

Xander dudaklarıyla klitorisini kavradı ve kadının kalp atışlarıyla uyumlu bir şekilde emmeye koyuldu. Onu orgazma yaklaştırdıkça Sophie daha sıklıkla soluyordu. Çok yakındı. Neredeyse olmak üzereydi... Biraz daha devam ederse... Sophie, orgazmı kendinden geçerken adamın kafasını tuttu.

“Bu, bir,” dedi Xander.

Sophie daha kendini tam olarak toparlayamamışken ve adamın gerçekten de ona en az üç orgazm yaşatacağını idrak edememişken Xander diğerine başladı. Yine diliyle ve dudaklarıyla klitorisi üzerinde çalışıyordu ama bu defa ağız saldırısına ortadaki iki parmağını da eklemişti.

“Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım,” diye haykırdı Sophie kalçalarını adamın parmaklarına uyumlu bir şekilde kaldırarak.

“Mımm, harikasın bebeğim. Tadın, bakışın, seni beceren parmaklarımı sıkışın. Hadi boşal, benim için boşal.”

“Evet... Geliyorum... Xander!”

Bu defa Xander, kadının biraz ayaklarının yere basmasını bekledikten sonra kendini beğenmiş bir tavırla, “Bu iki,” diye bildirdi.

“Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?” dedi kadın bacaklarını kendine doğru çekerek. “Sırrın benimle gömülsün diye.”

“Hangi sırmış bakalım bu, güzellik?” Xander duraksayarak dikkatini göğüslerine vermişti, bunu yapınca da neredeyse Sophie’nin dikkati dağılacaktı.

“Seni karnaval oyunlarında yenişim.” Xander gülmek için kafasını kaldırıncaya Sophie hamlesini yaptı. Bacaklarını hızla savurup adamı göğsünden itti. Göz açıp kapayınca kadar Xander sırtüstü yatar vaziyete geçmişti, Sophie de ata biner gibi onun üzerine çıkmıştı.

“Bir kadının bana yatakta yaptığı en seksi hareket olabilir bu.”

“Bir tek senin hamlelerin yok ya.” Sophie ona şeytani bir şekilde gülümseyip bir prezervatif almak üzere komodinin çekmecesine uzandı.

“Ah, demek buralar karıştırılmış.”

“Ne? Hiç de bile,” dedi sahte bir masumiyetle. “Ben sadece İncil arıyordum. ”

“Banyoda da mini şampuan şişeleri bulmayı mı bekliyordun yoksa?” Kadın rekor sayılabilecek bir sürede prezervatif ambalajını açıp bunu adamın aletine geçirince Xander’ın gülüşü donuverdi.

“Başla bakalım koca oğlan.”

“Pekâlâ,” dedi Xander, koca ellerini kalçalarına bastırırken sesi boğuk çıkmıştı. “Elinde neler varmış göster bakalım.”

Sophie adamın kalın aletini alıp vajinasına doğru götürüp yavaş -çok ama çok yavaş- bir şekilde içine almaya başladı, sonra da adamın birkaç santim daha derinlere girmesini sağlayacak şekilde kısa vuruşlara başladı.

“Kahretsin bebeğim,” diye gürledi adam. “Acayip darsın.”

“Ah, neden acaba,” diyerek iç çekti Sophie, “seni azman.”

Sonunda Sophie onu dibine kadar içine aldı ve aralarında tek bir boşluk bile kalmadı. Daha fazla yavaş hareket etme işkencesine katlanamayan Sophie ellerini adamın göğsüne koyup kalçalarını sallamaya başladı. Zevk suları adamın penisini kapladığı için Sophie hızını artırıp bu alet üzerinde gidip gelmeye başladı, onun dokunduğu milyonlarca sinirden, leziz bir ürperti yayılıyordu.

“Vay canına, bu çok muhteşem.” Xander bir elini kaldırıp başparmağını kadının ağzına soktu. Sophie parmağı köküne kadar emmeye başladı.

“Aynen böyle bebeğim, dilediğini al benden. Öyle sertçe boşal ki bir hafta boyunca vajinanın penisimi sıkıldığını hissedeyim.”

Sophie zaten çok yaklaşmıştı ama adamın edepsiz lafları ve başparmağıyla ağzının içine hkmedişi onu kendinden geçirdi. Xander'ın boşaldığını hissettiği anda Sophie de kafasını arkaya yatırmıştı. Nefesi kesilene dek adamın adını haykırdı, sonra da orgazmının şok dalgaları alçalırken hafifçe gidip gelmeye devam etti.

Dakikalar sonra yatağın ortasında terden sıırıslıklam bir halde yatıyorlardı. Sophie kafasını onun göğsüne yaslamıştı, kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı.

“Aslan,” dedi kadın.

“Ne olmuş aslana?”

“Ne çeşit bir kedi olduğumu sormuştun, ben de kara panteri seçmiştim.” Adamın altın rengi vücudunun üzerine çıkışı zihnine hücum etti. “Ama sen... Bence sen bir aslansın. Heybetli, ateşli ve sadık...” Sophie adamın çenesindeki elin üzerine çenesini dayayarak onunla göz göze geldi. “Ve doğru dokunuşlar altında koca bir pisi-ciğe dnşyorsun.”

Adamın gözleri irileşti. “Pisicik mi dedin? Erkeklik gururumu incitiyorsun ama.” Sophie gülerken Xander onu yuvarladı ve kadının bacakları arasına yerleşti. “Böyle şeyler söylersen onu zersin.”

“Belki de ona bir öpücük veririm barışırız,” dedi Sophie dudağının kenarını ısırarak.

“Bence bu harika olur,” dedi Xander ciddi bir ifadeyle ama o güzelim mavi gözleri ışıl ışıldı. “O halde işimize bakalım mı?”

Böylece tüm geceyi ya birbirlerinin bedenlerinden özür dileyerek ya da çarşafların arasında yuvarlanmak için yeni bahaneler bularak geçirdiler.

Onuncu Bölüm

124 gün kala

“Sevgilim, ben geldim,” dedi Xander neşeyle eve girerken. Sophie’nin elektrikli mikserinin vızıltısının ve takırtısının Dropkick Murphys’in *The Spicy McHaggis Jig* adlı parçasının gürültülü gaydalarına karıştığını duyunca kadının megafonla bağırса bile kendisini duymayacağını düşündü.

Spor çantasını kapının yanına atıp vanilya ve şekerin cennetten çıkma kokusunu ciğerlerine çekti. Bir mamut boyutunca iradesi olduğu için acayip şanslıydı, yoksa gelecek ay ancak Göbek Dövüşleri’nde yarışabilirdi.

Genellikle eve Sophie’den önce gelip günün pis kokusunu üzerinden atmak için duşa girerdi. Kadını bir spor salonu sıçanı gibi kokarak karşılamak istemiyordu. Neyse ki Sophie’nin mutfakta yarattığı o curcuna sayesinde o daha geldiğini bile anlamadan Xan yatak odasına geçebilirdi.

Antreden çıkıp oturma odasını geçti. Xander’ın ona bir an olsun dönüp bakmamak gibi bir niyeti vardı ama bu pek işe yaramadı. Sophie’yle aynı odada olup da ona bakamamanın imkânı yoktu. Her geçen gün daha da güçlenen bir görsel bağımlılık gibiydi bu.

Xander, planlarını hemen değiştirip soğuk bir duş alması gerekeceğini bilerek yatak odasına giden eşikte döndü. Daire insanlarla tıklım tıklım dolu olsa bile Xander, bir volkana yönelen güdümlü bir füze gibi ona rahatlıkla kilitlenirdi. Kapı kasasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve çalışırken yerinde dans eden kadını izledi.

Sophie’nin yüzü ona dönük değildi, sağ eliyle tezgâhtaki kaseyi döndürürken sol eliyle de el mikserini kâsenin içinde gezdiriyordu. İrlanda bar müziğinin gürültülü davul ritimlerine eşlik ederek zıplayan kadın, zümrüt yeşili atkuyruğunu sallıyordu; saçları, Sophie’nin en sevdiği minicik askılı bir üst sayesinde çıplak kalan kürek kemiklerinde geziniyordu.

Kadının bu üste olan meylini Xander’ın bozmaya hiç niyeti yoktu.

Altındaysa poposunu zar zor kaplayan dar, siyah bir pamuklu şort vardı ve sanki biri o muhteşem popoyu kavramış gibi, her bir yarısında beyaz bir el

izi taşıyordu. Şu banal “Eller Buraya” lafı, şortun bel kısmındaydı. Xander duştan sonra bu talimatlara kesinlikle uyma niyetindeydi.

Kadını arzuyla süzen Xander mikserin durduğunu bile fark etmedi ve müziği bastıran heyecanlı bir ses duydu: “Gelmişsin!”

Sophie alışkın olduğu gibi önlüğünü çekip çıkarırken kahvaltı masasının etrafından dolanarak yalınayak ona doğru koştu. *Eyvah*. Xander onu durdurmayı umarak ellerini havaya kaldırdı ama artık çok geçti. “Bebeğim, dur. Bunu yapmayı hiç istemezsin...”

Ama belli ki istiyordu çünkü kızlara özgü bir ciyaklamayla kollarına atladı. Sophie bacaklarını onun beline dolarken Xander da onu yakalayıp kendine bastırdı. Bu pozisyonda, penisi onun vajinasına denk geldiği için adam inledi. Sophie, Xander’a hayatının en iyi öpücüklerinden birini daha yaşatırken o da inleyerek adama eşlik etti. En üst sırada yer alan “en iyi öpücüklerin” hepsinin son iki ayda Sophie’yle olması tesadüf değildi. Bu kadının yaramaz dudakları, daha da yaramaz bir dili vardı.

Sonunda nefes almak için öpüşmeyi bıraktıklarında Xander kadının o günkü makyajını temizlediğini fark etti. Sahte kirpikler takılı kalın kalemli gözler ya da kadının imzası gibi olan kıpkırmızı rujlu dudaklar yoktu. Xander kadının her iki görünümünü de -seksi pin-up ve makyajsız afacan-seviyordu ama onun bu makyajsız halini dünyadan sakladığını, sadece kendisine gösterdiğini bilmek açıklayamadığı bir şekilde içini ısıtıyordu. Bu hissi pek yakından incelemek istemese de onu penisinden çok daha yukarıdaki bir bölgeden etkilediğini biliyordu.

“Bu,” diyerek vurguladı adam, “bir adamın yaşayabileceği en iyi karşılama. Beni fark etmeden banyoya gitmediğim için memnunum.”

Sophie numaradan dudak bükünce o dolgun, pembe altdudağı adeta kıpkırmızı oluncaya dek onu ısırması ve yalaması için yalvarıyordu. “Benden kaçmaya mı çalışıyordun?”

“Berbat kokuyorum da ondan.” Xander kollarını iki yana açınca Sophie belinden ve boynundan ona tutunmaya devam etti, bunun üzerine o da

gölerek tekrar kollarıyla sarıldı. *Ah, fedakârlıklar.* “Bas bas bağıarak bu leş gibi kokumdan kaçmamana şaşırıyorum. ”

Sophie dudağının kenarını kaldırıp adamı leziz bir et parçasıymış gibi süzdü. Xander ölüp doğruca cennete gitmiş olmalıydı. *Yüce Tanrım, bana merhamet et.*

“Neden böyle bir şey yapayım ki?” diye sordu burnunu adamın çenesinden kulağına sürterken. Kadın kulak memesini hafiften dişleyince Xander dişlerinin arasından tıslayarak bir nefes aldı ve pelvisini ona doğru çevirdi. “Terli olmanı seviyorum,” diye fısıldadı kadın boynuna doğru. “Çok kuvvetli ve erkeksi kokuyorsun. Bu da bana ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyor. Vücudunu böyle sert ve seksi tutmak için ne kadar çok çalıştığını.”

Lanet olsun, bu edepsiz kadın onu nasıl çileden çıkaracağını biliyordu. Xander hızla arkasına dönüp doğruca yatak odasına, oradan da odanın diğer ucundaki banyoya gitti. Kadını tezgâha oturtup ona doğru eğildi. “O zaman hazır ol güzellik çünkü sana gerçekte ne kadar sert olduğumu göstermek üzereyim.”

Sophie adamın tişörtünü tutup çekti. “Seni durdurmana izin verme bebeğim.”

Xander da uysal bir şekilde kollarını kaldırıncı kadın tişörtü kafasından çekip çıkararak yere attı. Dudakları birbiriyle buluştu. Elleri birbirinin üzerinde gezindi. İniltiler yükseldi. Alarm çaldı.

Bir dakika, bir dakika, ne?

“Kahretsin! Toplarım!” Sophie toplarıyla ilgilenmek üzere ona çabucak bir öpücük verdikten sonra yere atlayarak Xander’inkileri başıboş bıraktı. “Çabuk duş al çünkü yardımına ihtiyacım var. Bugün neler yaptığımı göstermek istiyorum sana.”

“Neden onları soğumaya bırakıp o daracık poponu tekrar buraya getirmiyorsun?” Xander şortunun üzerinden penisini ve testislerini avuçlayıp düzeltti. “Sana bugün neler yaptığımı göstereyim.”

Adamın elini kenara iten cilveli kadın, aynı şekilde onu avuçladı ve hafifçe sıkınca adeta Xander'ın damarlarında bir yangın başladı. "Çünkü buna her zaman bakabilirim ama benimki bekleyemez. Bu yüzden uslu bir çocuk olup acele et. Daha sonra telafi edeceğime söz veriyorum."

Sophie gözlerinde şeytani bir parıltıyla alçalınca yüzü adamın penisiyle aynı hizaya geldi ve sıcak nefesi onun şortundan içeri sızdı. Sonra adamın aletinin hassas başına bir öpücük kondurup fısıldadı: "Sakin ol oğlum."
"Lanet olsun Soph."

Xander daha kendine gelemeden Sophie kalçalarını abartılı biçimde sallayarak uzaklaştı ve kanaryayı yemiş bir kedi ifadesiyle omzundan geriye dönüp baktı.

"Ah, bunu kesinlikle ödeyeceksin."

Çoktan yatak odasına girdiği için Xander artık onu göremiyordu ama onu duyabilmesi için yüksek sesle konuştu. "Vaatler, vaatler..."

Xan boğuk kahkahasına engel olamadı. Kafasını iki yana sallayarak suyu, testisleri donduran sıcaklıklara düşürdü. Ya bunu yapacaktı ya da işi kendi başına ele alacaktı ama işin içinde o seksi fırıncı yoksa penisiyle hiçbir şey yapma arzusu duymuyordu.

Hayatının en kısa düşünüyü aldıktan sonra temiz bir şort giyip Soph'un neye heyecanlandığını görmek üzere içeri gitti. "Pekâlâ seni şımarık, neler oluyor burada?" Kahvaltı masasına oturup kadının önüne koyduğu su şişesi için ona teşekkür etti.

"Pekâlâ, son birkaç yılda pastanenin pek iyi iş yapmadığını biliyorsun. İşte bu sağlık takıntılı manyaklar yüzünden..."

Xan bir kaşını kaldırıp boğazını birazcık dramatik bir şekilde temizledi.

Kadının yanakları hafifçe kızarıırken yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Yaniii,," diye uzatarak söylediklerini toparlamaya çalıştı. "İnsanların hayatlarını olumlu yönde değiştirmelerinden ötürü?"

Xander kıs kıs gülmesine engel olamayarak şişeyi dudaklarına götürüp büyük birkaç yudum aldı. “Çok daha iyi. Devam et.”

“Eh, ben de ‘bükemediğin bileği öpeceksin’ taktiğini kullanmaya karar vererek büyükannemin yarattığı aromalara sadık kalan ama diyabetiklerin de korkulu rüyası olmayan daha sağlıklı tarifler bulmaya çalışıyorum.”

Xander tam yutkunurken duruverdi. “Sağlıklı top-çuklar mı? Böyle bir şey yapabilir misin?”

“Kek topları. Ve tam olarak ‘sağlıklı’ olmasalar da daha sağlıklı oldukları kesin. Şekersiz, kalorisiz tanrılara özgü sihirli bir tatlı yapabileceğim sanısına kapılmış değilim. Ama standart beyaz kekimin tarifinde bazı değişiklikler yaptım bile ve çok az kalori içeren ve neredeyse hiç şeker içermeyen, en az onun kadar lezzetli bir tat yakalamayı başardım.”

Sophie, soğutma telinden bir cupcake aldı ve sanki altın kâseyi sunarmış gibi bunu Xander’ın önündeki peçeteye koydu. “Al, ne düşündüğünü söyle bana.”

Xander mini tatlıya hem korku hem de heyecanla baktı. Sophie’nin bunu çözmeye kararlı olduğu belliydi ama Xander cupcake gibi bir şeyin, onun lezzetli olmasını sağlayan tüm kötü malzemeleri çıkarınca yine de güzel olabileceğinden emin değildi. Peki ya beğenmezse ne diyecekti? Dürüst olması gerektiğini biliyordu ama söylediği bir şeyden dolayı Sophie’yi üzmemek, isteyeceği en son şeydi.

Daha fazla oyalanamayacağına karar vererek kekten bir parça kopardı ve bunun lezzetli olmasını delice dileyerek ağzına atınca...

Gözlerini kocaman açarak Sophie’ye baktı. “Bu acayip güzel olmuş.”

“Evet!” Sophie mutlulukla ciyaklayarak zıplıyordu. “Biliyordum! Yani ben iyi olduğunu biliyordum ama benim için karar vermek zor. Çünkü hayatım boyunca büyükannemin tariflerinden yedim ve başka hiçbir şey bana lezzetli gelmiyor. Başka cupcake’ler bile. Ama sen tatlı konusunda bir bakire ve sağlıklı beslenen biri olduğun için asıl test şendin.”

“Testi üstün başarıyla geçtiğin kesin. Çok etkilendim. Gerçekten. Şimdi ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Artık standart beyaz kek tarifimi tutturduğuma göre değişik krema aromaları denemek istiyorum. Sonra da zaman elverdikçe onlara uyacak başka kek aromalarını mükemmel hale getirebilirim.”

“Mantıklı.” Xander tezgâhın her bir santimini kaplayan bir sürü kaseye, malzemeye, çeşitli alete baktı. Pastane, mutfağına bir hava saldırısı düzenlenmiş gibiydi. “Şimdiye kadar kaç tane krema yaptın?”

“Teknik olarak mı?” Sophie de yerinde dönerek süreci değerlendirircesine tezgâhın üzerine bir göz gezdirdi. Bir kez daha adama dönerek “Hiç,” dedi.

Xander bir kaşını kaldırdı. “Hiç,” diye tekrarladı şaşkınlıkla.

“Yani hiçbiri yeterince iyi değil. En azından şimdilik. Ama şeker seviyesini artırmadan tatlılığı artırmak için hâlâ birkaç fikrim var.” Ellerini adamın göğsünde kavuşturup gözlerini kırıştırdı. “Yardım etmek ister misin?” Xander kollarını kavuşturup, artılarla eksileri değerlendiriyormuş gibi kirli sakalını kaşıdı. “Çıplak olacak mısın?” Kadın sırtıttı. “Hayır.”

“Peki ya çıplak olsan ama önlüğünü giysen?” diye şansını denedi kadının çıkardığı beyaz önlüğü işaret ederek.

Sophie’nin sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. “Korkarım bu mümkün değil.”

“Peki ya ben çıplak olabilir miyim? Üzerime sadece senin önlüğünü giyerim.”

Kadının attığı kahkaha Xander’ın kalbini ısıttı. “Nasıl istersen. Ellerini görebileceğim bir yerde tut yeter, seni koca azgın. Burası hijyenik bir müessese.”

Sophie ona arkasını dönüp tezgâhta ihtiyacı olan şeyleri ayarlamaya koyuldu, adamın yaptığı şakayı unutmuştu bile. *Yapacağıma ihtimal vermiyor.* Xander kafasını iki yana salladı. Hâlâ öğrenecek çok şeyi var.

Önlüğü giyip arkadan bağlaması ve şortunu çıkarması beş saniyeden az sürdü. Sonra da ellerini yıkamak üzere mutfağın diğer tarafına geçti.

Dönüp bakmasa da arkadan gelen tüm seslerin durakladığını fark etti. Sonra da Sophie'nin, popoyla ilgili bir şey mırıldandığını duydu. Bir kâğıt havlu kopardı ve ellerini kurulayarak sonunda ona doğru döndü. Yüzündeki ciddi ifadeyi korumak için elinden geleni yaparak sordu: "Pardon canım ne dedin? Su akarken duyamadım." "Poconda bozukluk sektirebilirim dedim. Kışının çok absürt olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Ah, iyi anlamda," diye doğrulayan Sophie büyülenmiş bir şekilde kafasını salladı. "Hem de çok iyi."

"Eh, bundan iyisi Şam'da kayısı, değil mi ama?" Sophie'nin kaşları havaya fırladı. "Nerede neymiş?" "Şam'da kayısı," dedi ama sakince sırtarak. "Ondan daha iyi bir şey düşünülemez anlamına geliyor."

Bunun karşılığında kadın gözlerini devirdi. Adamın şortunu alıp onun göğsüne bastırdı. "Önlüğüme çadır kurmadan önce şu şortunu giy. "

Popolardan söz açılmışken Xan kadının poposuna elinin tersiyle vurduktan sonra emredildiği gibi üzerini değiştirdi. Sonraki birkaç saat boyunca daha sağlıklı malzemeler içeren doğru aroma kombinasyonları bulmaya çalıştılar.

"Büyükannenin yeni tarifler hakkında ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Sophie bir spatula alıp çilek püresini kremaya karıştırırken hiçbir şey demedi. Bu, kelimenin tam anlamıyla binlerce kez tekrarladığı, hatta uykusunda bile yapabileceği bir işlemdi ama yine de kadın adeta açık kalp ameliyatı yaparcasına elindeki işe odaklanmıştı. Kâseyi daha sıkıca tutuyordu, baskıdan parmak uçlarındaki kan çekilmişti.

Xan kadının arkasına geçip kollarını ona doladı ve göğsüne bastırdı. Kafasını eğip kadının çıplak omzunu öperken Sophie de kendini bu sarılışa teslim etti. "Canını sıkın nedir?"

“Onun fikri benim için çok önemli olduğundan bunları denemesini çok istiyorum ama öte yandan hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum.”

Xander onun elini durdurup kadını kendine doğru çevirdi, baş ve işaret parmağıyla çenesini kaldırıp o yumuşak kahve gözlere baktı. Sophie güçlükle yutkundu ve her daim kilitli tuttuğu o kırılabilir kuyusunda fıskıran yaşları bastırmaya çalıştı. Xander her ne kadar kadının gücüne hayran olsa da ve neden böyle cesur görünmek zorunda olduğunu anlasa da eninde sonunda herkesin, korkuları konusunda güvenebileceği ve dayanabileceği birine ihtiyacı vardı, Xander da kadının bu konuda güvenebileceği kişi olmayı fena halde istiyordu.

Elleriyle kadının yüzünü avuçlayıp başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. “Neden böyle düşünüyorsun ki?” “Çünkü artık kim olduğumu bile hatırlamıyorum. Pastaneyi hatırlamıyorum.” Sonunda çaresizlik dolu yaşlar alt kirpiklerinden dökülürdü. “Her hafta ona iki cupcake götürüyorum. Birini ben oradayken öğle yemeğinden sonra yiyor, diğerini de personel akşam yemeğinden sonra ona veriyor. Bana ‘şu tatlı cupcakeli kız’ diyor.” “İşte, gördün mü?” dedi Xander usulca. “Senin kim olduğunu biliyor.”

Sophie ona hüznü, gözü yaşlı bir şekilde gülümsedi, kendisinden ziyade adamı mutlu etmek için tebessüm ettiği belliydi ama Xander şaka yapmaya çalışmıyordu. Evet bu pek alışıldık bir durum değildi ama Sophie’yle alakalı her şey onun her zamanki yüzeysel saçmalıklardan daha derin şeyler hissetmesini sağlıyordu. “Ah sevgilim, aklıyla seni hatırlamıyor olabilir ama kalbi asla unutmaz. Çünkü sen onun kalbisin. Bunu biliyorsun. Ayrıca yediğinin iyi bir cupcake olup olmadığını ayırt edebileceğini de biliyorsun. Bu yüzden de ona sormak çok mantıklı.” “Onunla tanışmanı istiyorum,” diye fısıldadı Sophie. Bunu yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi gözleri hafifçe açıldı. Sonra yüzüne kararlı bir ifade yerleşti ve yeniden konuştuğunda ses tonundaki eminlik adeta Xander’ın içini ezdi. “Onunla tanışmanı istiyorum Xan-der,” diye fısıldadı.

Xander parmaklarıyla kadının yeşim rengi saç tutamlarını kulağının arkasına atıp çenesini tuttu. Yavaşça eğilip içindeki tüm hassaslıkla onu öptü. Bunu sadece ama sadece onun için hissediyordu. Xander bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama Sophie onun içinde, hiç mümkün olmadığını sandığı hisler uyandırıyor. “Sen bunu yapmak istediğinden eminsen

büyükannenle tanışmayı çok isterim Sophie. Onunla geçirdiğin zamanları çok sevdiğini biliyorum ve aranızda girmiş olmak istemem.”

“Hayır, hiç önemli değil,” dedi Sophie ondan uzaklaşıp elini sallayarak. “Zaten ara sıra yanımda bir arkadaşımı götürürüm. Ziyaretçileri o da sever. Ne kadar çok kişi olursa o kadar eğleniyor işte.”

Sophie ona gülümsedikten sonra dikkatini kremasına çevirdi. Sophie oyuncu şakalaşma haline geri dönmek istediğinden geri çekilip konuyu hafife almaya çalışmıştı. Xander, ne zaman derinlere dalsa ya da hisleri ona çok ağır ya da çok yoğun gelse kadının böyle yapmayı alışkanlık edindiğini fark etmişti.

En azından her türlü fiziksel yakınlıktan keyif alma konusunda artık kendini tutmuyordu. İki hafta önce aralarındaki o güçlü çekime kendilerini bıraktıklarından beri konu sekse geldiğinde doyumsuzlardı. Ama Xander hâlâ geceleri kanepede yatıyordu. Yatağı ortak zevkleri için kullanmakla, arzudan bitkin düşen bedenlerinin birbirine dolanması ve birlikte uyumaya alışmaları başka şeylerdi.

Yarım saat sonra tuzlu karamel kremasındaki üçüncü girişimlerini bitirdiler. Sophie bir parça beyaz kek koparıp buna kremalı malzemeden ekledi. Kendisi zaten denemişti ama ne düşündüğüne dair hiçbir şey açık etmeden adamın yorumunu bekledi. İlk iki sefer oldukça kötüydü, o yüzden Xander bu seferkinde ciddi bir ilerleme görmeyi umuyordu.

“Yok artık Soph, başardın. Bu acayip lezzetli.”

“Değil mi? Xander başardık. Bu gerçekten de işe yarayabilir.”

“Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki işe yarayacak. Diyetlerini en katı şekilde uygulayanlar bile ara sıra bunlardan yer.”

Sophie dudağının kenarını ısırdı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum, biliyorum.”

“Sen bile yer misin?”

“Ben tabii ki de yemem. Şişmanlamamı mı istiyorsun kadın?”

Sophie gözlerini kısıtı ve ellerini beline koydu. “Ama ‘diyetlerini en katı şekilde uygulayanlar’ bile yer dedin.”

“Yerler de zaten,” dedi adam. “Ama ben diyet yapanlardan değilim.” Xan ona doğru ağır adımlarla yürüdü, gözlerindeki yırtıcı bakış sebebiyle Sophie gerilemişti. “Ben kaslı... ve tehlikeli bir dövüş makinesiyim.”

Sonunda Sophie’nin sırtı, çelik buzdolabının kapağına yaslandı, böylece artık gidecek bir yeri kalmamıştı; Xan de son bir adımla kadını oraya yapıştırdı.-

“Ayrıca...” Sağ elini kadının başının yanına dayayıp sol elini de sert gövdesinde gezdirdi. “Beni böyle sert ve sıkı sevdiğini sanıyordum. Yumuşamamı falan istemezsin, değil mi?”

Şaka yollu bile olsa Sophie’yi baştan çıkarmayla ilgili sorun, sonunda kendisinin de baştan çıkmasıydı. Bu çift anlamlı lafı, kaim penisiyle ilgili düşünceleri kadının kafasına sokup onu çıldırtmak için etmişti ama onun narin parmaklarını göğüs ve karın kaslarında hissedince beyni neredeyse kısa devre yapacaktı.

“Hayır,” dedi kadın. Sesi heyecandan boğuk çıkmıştı, Xander da bu yüzden doğru yolda olduğunu anladı ve bundan sapmaya hiç niyeti yoktu. Sophie elini daha da aşağı kaydırıp sert aletine bastırdı, sonra da yolculuğunu testislerini mükemmel biçimde sıkarak sonlandırdı. “Kesinlikle sert kalmanı tercih ederim.”

Sıktığı dişlerinden tıslayarak bir soluk alan Xander sol elini de diğeri gibi kadının başının yanına yerleştirdi. “Bu çok harika o zaman.” Başını eğip burnuyla kadının yanağına sürtündü ve dudaklarını onun üzerine kaydırıldı. “Çünkü senin yamndayken hayatım boyunca olmadığım kadar sertim.”

Dudaklarını, kadının çenesinin altındaki o hassas noktaya koyup diliyle kadının nabzını yokladı ve her geçen saniye daha da hızlı attığını hissetti. Tanrı aşkına, bu kadın onun felaketi olacaktı.

“Peki seni bu kadar sertleştirmedeki bu sıra dışı becerim, diğerlerinin kaçıp kurtulamayacağı birkaç imtiyaz tanır mı bana?”

Xander inledi. “İçimde öyle bir his var ki neredeyse istediğin her şey konusunda imtiyaz verebilirim sana.” *Siktir*. Bunu sadece kafasından geçirdiğini sanmıştı. *İstersen canının çektiğini yapması için bir de açık çek ver seni kafadan çatlak herif*. Biraz geri çekilerek onunla göz göze gelerek hemen bu gafı düzeltti. “Mantık çerçevesinde tabii. Yani mesela donlarından birini falan giymeyeceğim ya da vibratörünü alıp kılı...”

Sophie uzunca bir süre,, “Şişş...” yaparak ve parmaklarını dudaklarına dayayarak onu susturdu. “Rahat ol erkeklerin en erkeksisi,” dedi gözlerinde parıltıyla. “Aklıma bir fikir geldi. Bu leziz eserlerimi vücudunun içine koymayacaksan o zaman belki üzerine koymama izin verebilirsin. ”

Xander tam kaşlarını çatıp kadına aklından ne şeytanlıklar geçtiğini sormak üzereydi ki ipeksi kremaya bulanmış bir parmağın karın kaslarının ortasında gezindiğini hissetti. Kafasını eğip bakınca kadının bir kez daha kâsedden aldığı ve kaslarının üzerinde acı verici bir yavaşlıkta gezdirdiği pembe, çilek kremasına baktı.

“Bugün daha sonra seninle yapış yapış olmayı planladığımda aklımdan geçen tam olarak bu değildi,” dedi Xander. Başyapıtını tamamlayan kadın parmağını ağzına götürmekteydi ki Xander onu bileğinden yakalayıp tuttu. “Ama her zaman yeni şeyler denemeye de açığımdır.”

Sophie’nin ince parmağını sonuna dek ağzına soktukten sonra dilinin üzerine yerleştirdi ve dudaklarını üzerine kapayıp emmeye başladı. Xan, kadının gözlerinin yakıcı bir arzuyla kapkaranlık oluşunu zevkle izledi. Dilini döndürerek gezdirirken kalan kremanın tamamını temizleyebilmek için emiyordu da. Kadına da onu yalarken ne kadar zevk aldığını hatırlatmış oldu.

Sophie bunu anlamış gibi o leziz parmağını da alarak buzdolabından aşağıya kayd. Ama adamın tahmin ettiği ve acayip arzuladığı gibi aletine gitmeden önce duraksayarak güzel manzaranın tadını çıkardı. Kadının dili tenine değer değmez Xander derinden inledi. Adamı göbek deliğinden

göğsüne, solda sağa -iki defa- yalayarak tertemiz yaparken onu daha da çok azdırmıştı, tabii böyle bir şey mümkünse.

Sophie şortunun üst kısmını hafifçe dişleyince Xan acıyla irkildi. Keskin bir soluk aldıktan sonra sıkıdığı dişlerinin ardından adeta homurdandı. Dişi şeytanı, o şehvetli dudaklarını çarpıtan edepsiz bir sırıtışla ona baktı.

Xander kadının atkuyruğunu eline dolayıp ensesinden tuttu ve gerdi. Onun muhteşem saçlarını çekerken Sophie'nin soluğu kesildi ama hissettiği acıdan aldığı zevki gösterircesine gülümsüyordu. Xander boştaki eliyle kadının çenesini tutup başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. Hafif ya da nazik bir dokunuş değildi bu. Hassas davranma havasında değildi. Bunun yerine başparmağını sertçe bastırarak dudağını hafifçe araladı.

“Dudaklarına bayılıyorum Soph,” dedi boğuk bir sesle. Kadın diliyle başparmağını yakalamaya çalıştı ama

Xan buna izin vermedi, o da birkaç denemeden sonra bunu anlayıp denemekten vazgeçti. “Bu dudaklarla penisimi sarınca zevkten beni öldürüyorsun. Bundan en az benim kadar zevk alıyormuş gibi emiyorsun.”

Sophie ellerini adamın ereksiyonunda gezdirince şortunun sebep olduğu sürtünme testislerinin gerilmesini sağladı. “Zevk alıyorum zaten.”

Kadının saçındaki lastiği çekince yeşim rengi saçları omuzlarına döküldü. Diğer eliyle de tek bir harekette şortunu indirdi, Sophie, adamın kalın penisiyle karşı karşıya kaldı. “Kanıtla o zaman.”

“Zevkle,” dedikten hemen sonra sıcacık ağızıyla onu sarmalayınca Xan sersemledi.

Xan, kadının gür saçlarını kavradı, onun hareketlerini kontrol etmek için yapmadı bunu, sekiz saniye boğanın üzerinde kalmaya çalışarak canı için sıkıca tutunan biri gibiydi. Kadın tam bir ustaydı, asla aynı deneyimi iki defa yaşatmıyordu ya da en azından görünen buydu. Elindeki her şeyi kullanıyordu: her iki elini, dudaklarını, dilini ve hatta dişlerini. Her yere birden ulaşıyordu. Yalıyor, emiyor, sıvazlıyor, çekiyordu. Yüce Tanrım, bu şekilde giderse Xander dayanamazdı.

Aşağıya doğru baktı ve her istediğinde bakabilmek için zihninde bu anın fotoğrafını çekti. Diliyle sıyırmayı unuttuğu, karın kasları üzerindeki pembe krema kalıntılarının ötesinde yeryüzündeki en seksi kadın, hipnotize edici kara gözleriyle ve dudakları penisini sarmalamış halde ona bakıyordu.

“Acayip güzel.”

Sophie inlemeye başladı ve bunun titreşimleri aletinde yankılanınca Xander neredeyse boşalıyordu. Ama kadının onu bu şekilde orgazma ulaştırmasına izin vermeyecekti. O vücuda ve kremaya dair planları vardı.

Hiçbir şey söylemeden onu ayağa kaldırdı ve kahvaltı masasının üzerine oturtuktan sonra şortunu çıkarınca, kadının üzerinde askılı bluzundan başka bir şey kalmadı. Sophie tam bunu çıkarmak üzereydi ki Xander ona engel oldu. “Kalsın.” Kadının göğüslerine ulaşmak için uğraşabilsin diye bluzun kalmasını istemişti.

Ona doğru eğilerek boynuna yaklaştı, burayı öperek sarhoş olurken Sophie’nin onu saçlarından kavramasının ve kafasına sürten tırnaklarının yarattığı hissin keyfini çıkardı. Gerçi kadının onu tutmasına gerek bile yoktu çünkü her ikisini de halsizlikten bitinceye dek tatmin etmeden bir yere gitme niyeti yoktu. Ancak bir manivelayla kaldırarak onu oradan sökebilirdi.

Xander incecik askıları kadının omuzlarından indirdi ve üst kollarını yanlarda tutacak şekilde sıkılaştırdı.

“Esir almak istiyorsan,” dedi kadın, “pek etkili olmadığını bilmelisin.” Ellerini kaldırıp tırnaklarını göğsünden geçirerek bunu kanıtladı.

Kahretsin! Bu kadın beni çıldırtıyor. “Söz konusu bu olduğunda sakın bana meydan okuma. İstesem sen daha ağzını açmadan seni sımsıkı bağlardım. Şu an bunu sadece ellerini kullanmana engel olmak için yaptım. Ulaşacakları yerleri kısıtlamak istedim.”

“Neden ki... Ah Tanrım.”

Xander kadının bluzunu aşağı çekip sağ göğüs ucunu ağzına aldı ve böylece, onun düşüncelerine etkili bir şekilde son vermiş oldu. Bu yumuşak tene bakarken, o sıkı, minik meme ucunu yalarken gülümsemesine engel olamadı. Ardından aynı ilgiyi onun ikizine de gösterdi.

Her ikisi de kiraz gibi kıpkırmızı ve şiş bir hale geldiğinde Xander pembe krema kasesini alıp kadının yanında tezgâha koydu. Kremadan koca bir parçayı parmağına sürüp kaldırdı. “Tatlıma krema sürme sırası bende.”

Xander kremayı göğüs uçlarına sürerken kadının nefesi kesildi. “Yemeyeceksen ne anlamı var ki?”

Xander, kadının yaptığı gibi parmaklarını onun ağzına soktu ve kadın onları şiddetli bir şekilde emerken adeta kafayı yedi. Testislerini bir ateş yalayarak sırtına çıktı. Sadece o an için değil, her günün her dakikasında ona sahip olma ihtiyacı algı kapasitesinin ötesindeydi. Sesinin sert çıkmaması için tüm gücünü kullanarak “Ah, kremalı her bir yanını yiyip bitireceğim kesin. Değdiği müddetçe kendi kurallarımı çiğnemekten kaçınmam,” dedi.

Xander parmaklarını kadının köprücük kemiklerine yerleştirip teslim olarak tezgâhın üzerine uzanana dek onu itti, sadece bacakları kenardan sallanıyordu. “Ve sen buna fazlasıyla değersin.” Sonra da o şekerlerin her bir gramını bir çırpıda yiyerek kadına, onu ne kadar leziz bulunduğunu kanıtladı.

On Birinci Bölüm

Yanında Xander’la birlikte Golden Ages’ın lobisine yürürken Sophie her zamanki sakinliğinin aksine kendini gergin hissediyordu ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapmaya çalıştı. Aydınlık ve havadar mekân bomboştu, bu görülmemiş bir durum değildi ama zaten gerilmiş olan sinirleri yüzünden biraz rahatsız oldu. Oranın sakinlerinin, “Cupcakeli kız!” diye karşılamaları rahatlatıcı olabilirdi.

Onu buraya ne diye getirdim?

içeri girdiklerinde sandalyelerden birinde oturmuş dizine koyduğu not panosuyla evrakları dolduran siyah saçlı bir adam kafasını kaldırıp baktı. Sophie’nin sinirleri yine yerinden oynadı. Adam tanıdık geliyordu, sanki yakın zamanda onu görmüş gibiydi ama nereden...

“Sophie, selam!”

Bu coşkulu karşılama Sophie’nin dikkatini, resepsiyonda duran en gözde hemşiresine doğru çevirdi. Ah

Tanrı’ya şükür. “Günaydın Stephanie,” dedi gülümseyerek ve getirdiği iki kutudan birini tezgâha koydu. Sophie kek toplarıyla meşhur olsa da buranın .sakinleri cupcakeleri tercih ediyorlardı, bu yüzden Sophie de her birinden bir kutu getiriyordu.

“İki gün üst üste ne arıyorsun burada bakalım? Ya da boş ver, bunlardan getirdiğin sürece bir önemi yok,” dedi genç kadın ve kutuyu alıp şeker kokusunu içine çekti. “Yemin ederim ki bunun içine sihirli bir şeyler katıyorsun.”

“Bu konuda yorum yapamam. Caldwell aile sırrı.” Sophie sinirlerini yatıştırmak için gülümsemeye çalıştı ancak kahvaltıda yediği kruvasanı bile çıkarmak isterken bu biraz zordu.

Stephanie gözlerini kısarak bakışlarını Sophie ve Xander’da gezdirdi. Kadın genç olabilirdi ama gözlem yeteneği onu çok iyi bir hemşire

yapıyordu. Sakinlerden birinde ters giden bir şey olduğunda bunu derhal anlardı. “Sorun nedir?”

“Hiçbir şey. Hiçbir sorun yok,” diye yanıtladı Sophie suçluluk hissi içinde acele ederek. Bu yalan oyununda gerçekten daha iyi olması gerekiyordu. Stephanie, Sophie ona dün gece uzaylılar tarafından kaçırıldığını söylemişçesine şüpheli gözlerle baktı.

“Biraz gerginsin bebeğim. Dün gece pek iyi uyuya -madığın için herhalde.”

Xander’ın arkadan gelen alçak sesi ve güçlü elleriyle kollarını yukarı aşağı ovması hem sinirlerini yatıştırdı hem de onu sakinleştirdi. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyordu, o anda bunu analiz edecek beyin gücüne de sahip değildi.

“Evet,” dedi kadın. “Büyük ihtimalle ondan. Eve gidince biraz kestiririm.”

Stephanie, Xander’a gözünü dikti. “Arkadaşın kim Sophie?”

Xander bir adım öne çıkıp sağ elini uzattı. “Eşiyim aslında. Nasılsın? Adım Xander.”

Sophie telefonunun kamerasını açmış olmayı dilerdi çünkü Stephanie’nin yüzündeki ifade paha biçilmezdi. Sophie âşık bir kadın gibi gülümsemeye çalışarak “Sürpriz,” dedi.

Xander kolunu Sophie’nin beline dolayıp onu kendine çekti. Adamın sıcaklığı ve yaydığı gücü onu yavaş yavaş sakinleştirdi. Tanıdıkları insanların karşısında yeni evli numarası yapmak zorunda hiç kalmamışlardı. Ayrıca Richard’ın tarafından birileri araştırma yapmaya kalkarsa diye kimseye doğruyu da söyleyemezlerdi, yani insanların bunun gerçek olduğuna inanmaları gerekiyordu.

“Elimden kaçırmayacağıma emin olana dek birine ondan bahsedip büyüsunü kaçırmak istemedim,” dedi Sophie.

“Vahşi atlar bile beni senden söküp alamaz tatlım. Bunu biliyorsun.”
Xander onu şakağından öyle bir şefkatle öptü ki Sophie’nin dizleri titredi ve

kalbi de asla olamayacak bir şeyi arzuladı.

“Tebrikler canım! Gel de bir sarılayım.” Stephanie hemen masanın etrafından dolanıp Sophie’ye sarıldı. “Senin adına çok sevindim. O diğer bok suratlı Jared’ı atlatamamandan korkuyordum.”

Sophie’nin belindeki el gerildi, Xander parmaklarını biraz sıkınca Sophie acıyla nefes almamak için kendini zor tuttu.

“Büyükanne kalktı mı Stephanie?”

“Hem de nasıl. Kalktı ve her zamanki gibi çok canlı. Siz gidin, ben kaydınızı yaparım.”

Sophie ona teşekkür edip Xander’la birlikte ilerlerken kendisini gören birkaç sakine el salladı. Hepsi Alzheimer değildi ve bu hastalığa sahip olmayanlar da onun ziyaretlerinde ne getirdiğini gayet iyi hatırlıyordu.

“Cupcakeli kız!” diye bağırdı içlerinden biri. Çok geçmeden ortak odadaki sakinlerin çoğu ona selam verdikten ya da sarıldıktan sonra Stephanie’nin, bir arbede çıkmasını önlemek için cupcakeleri azar azar dağıttığı yere yöneldiler. Bunu, Sophie yıllar önce oraya ilk ziyaretini yaptığında tatsız bir şekilde öğrenmişlerdi. İşlerin kontrol altına alınabilmesi için bir sürü görevli çağırılmış, uyku ilaçlı iğneler yapılmıştı.

“Medeni insanlar gibi gidip sıraya girsenize,” dedi arka taraftan sert bir kadın sesi. “Uyuz kurtlardan hiçbir farkınız yok!” Sakinler yavaşça ve homurdanarak gelişigüzel bir sıraya girdiler.

“Böyle daha iyi oldu,” dedi kadın.

“Teşekkürler büyükanne,” diye seslendi Stephanie. *Büyükanne*. İşte her zamanki gibi oradaydı. Geniş

verandaya ve çimenlik alana bakan pencerenin yanında duran, dolgun minderli, en sevdiği koltukta oturmuş sallanıyordu. Sophie’nin kalbi birkaç kez hopladıktan sonra ona doğru ilerlerken burnundan derin nefesler aldı.

Büyükannesini ziyaret ettiğinde daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bu ziyaretler duygusal açıdan yoğun, evet ama aslında bir teknenin, dalgalı sularda yukarı aşağı sallanmasına benziyordu. Büyükannesiyle zaman geçirdiği için mutlu oluyordu. Sonra da bu hastalık yüzünden kendilerinden çalman gelecek için üzülmüyordu. Mutlu. Üzgün. İyi. Kötü.

Ama bu hisler tamamen bambaşkaydı ve açık sularda bir kasırgayı karşılamaya benziyordu. Xander büyükannesini sevecek miydi? Büyükannesi Xander'ın yanında nasıl olacaktı? Büyükannesinin, onun ziyaretlerini ne kadar hatırladığına dair hiçbir fikri yoktu. Bazen Sophie'yi daha önce hiç görmemiş gibi davranıyordu. Bazen de bu minyatür kekler onun daha önce de tatlı getirdiğine dair belli belirsiz anılarını canlandırıyordu. Ama dün gece Xander'a söylediği şeye rağmen Sophie daha önce büyükannesini ziyarete kimseyi götürmemişti. Hem de hiç.

Ona bunu söylemeyi planlamamıştı bile. Bu fikir aklına, son kremayı yaparlarken gelmişti ve düşüncelerini her ne kadar bastırmaya çalışsa da bir yanıyla da söylemek istemişti. Onu asıl afallatan şey de buydu. Neden? Xander'm büyükannesiyle tanışmasının bir önemi yoktu ki. Sadece kâğıt üzerinde onun kocasıydı, gerçekte değil. Hatta kariyerini geri kazanırsa birkaç ay sonra nerede olacağını kimse bilemezdi.

Peki o zaman *neden*? Neden bugün Xander'ı getirmek istemişti? Tüm gece kafasına musallat olan milyon dolarlık soru işte buydu. Xander onun gerginliğine bir bahane bulmak için Stephanie'ye dün gece hiç uyumadığını söylediye de aslında bu gerçektir, Sophie gerçekten de pek uyuyamamıştı. Yatakta dönüp durmuş, yoga yaparak rahatlamaya çalışmış, sonra da sabahın beşinde sızıp kalana dek bunları tekrar etmişti.

“Merhaba büyükanne,” dedi bir iskemle çekerek. Geniş pencereden dışarıya huzurla bakan büyükannesi, dönüp elinde başka bir kutu daha tutan Sophie'yi gördü.

“Cupcakeli kız.” Büyükannenin yumuşacık, kırılgan yüzündeki gözleri ışıldadı. Sophie eğilip onu yanağından öperken büyükannesi de o gün ister “cupcakeli kız” ister bir yabancı olsun, her zaman yaptığı gibi büyük bir zarafetle bu öpücüğü kabul etti. “Nasılsın tatlım?” “İyiyim büyükanne. Sana

kek topları getirdim. Bunlar yeni tarifler ve benim için onları deneyip ne düşündüğünü söylemeni çok isterim.”

“Önce beni bu beyefendiyle tanıştırsana, kabalık etmeyelim.”

Sophie büyükannesinin gergin dudakları ve dik bakışlarıyla o tatlı azarlama ifadesiyle sindi. Tek bir bakışla Sophie on altı yaşma geri dönmüştü ve başını yine belaya sokmuştu. “Affedersin,” dedi geri çekilerek. “Büyükanne seni tanıştırayım...” *Ama kiminle? Arkadaşımla mı? Geçici aşığım mı? Pastaneni kaybetme fikrine katlanama-dığım için senin onaylamayacağın, tamamen saçma bir*

şey yaptığım için çok az tanıdığım kocamla mı?

“Adım Alexander James, Bayan Caldwell,” dedi Xander ve büyükannesinin narin elini alıp eklemlerine bir öpücük kondurdu. “Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Sophie sizden çok söz etti.”

Sophie içinden ettiği teşekkürü adamın duyduğuna yemin edebilirdi çünkü Xander ona adeta endişelenmemesini söylercesine gizlice göz kırptı, bu işi o halledecekti. Yüce Tanrım, bu adam ona ne yapıyordu böyle?

“Ah lütfen bana Marjorie de,” dedi büyükanne, kadının yanaklarında hafif bir pembelik belirmişti. “Bir beyefendi gibi davranmayı bilen genç bir adamla tanışmak çok hoş. Aksanın... Nerelisin?”

“İngiltere, hanımefendi.”

Büyükannesi sanki Xander, şüphelendiği bir şeyi tasdik etmişçesine başıyla onayladı ama Sophie durumun böyle olmadığını biliyordu. Büyükannesinin hastalıkla baş etme mekanizmasının gülümsemek ve başını sallamak, neler olduğunu ve insanların kimler olduklarını biliyormuş gibi davranmak olduğunu öğrenmişti. Gerçek isimlerini hatırlayamadığından insanlara genellikle sevgi sözcükleriyle hitap ederdi.

“Peki seni Amerika’ya ne getirdi?” diye devam etti büyükanne.

Sophie gerildi ve ona, *Sakin ona dövüşçü olduğunu söyleme*, anlamına gelen bir bakış attığını adamın anlamasını umdu. Büyükannesi her zaman kavgadan nefret etmişti. Sokaklarda ya da onaylanmış bir spor olarak yapılması onun için fark etmezdi. Ama Xander, Sophie'nin

telepati kurma isteğine dikkat etmemiş gibiydi.

Belki de Sophie boş yere endişeleniyordu. Büyükannesinin kavgadan nefret ettiğini bile hatırladığı ne malumdu? Hastalığının ondan neleri aldığını, neleri bıraktığını kestirmek çok zordu.

“Sophie için buradayım,” dedi, kısa bir an için kadına bir bakış atıp tekrar büyükanneye döndü. “Tatil için İngiltere’ye gelmiş, semtimdeki bir barda bir şeyler içiyordu. Arkadaşlarımla birlikte içeri girdiğimde onu görür görmez kalakaldım.”

Sophie bakışlarını yanındaki adama hızla çevirirken nefesi kesildi. Bu anlattığı...

Büyükannesi elini hızla kalbinin üzerine koydu. Mest olmuş biçimde Xander’a bakarak bu, hayatında duyduğu en harika hikâyeymiş gibi onu dinliyordu.

“Onun bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerimi ondan alamadım. Sanki o anda bizi birbirimize bağlayan bir güç vardı.”

Aman Tanrım, evet. Sophie'nin gözlerinde anında yaşlar belirdi ama bunları bastırmak için elinden geleni yaptı. Her ne kadar ona bu duygu yoğunluğunu yaşatmaması için dua etse de bir yandan da hikâyesine devam etmesini içten içe arzuluyordu.

“Yanma gidip dansa davet edince bana şöyle dedi...” “Müzik çalmıyor ki.” Büyükanne, gözleri yaşlı bir şekilde Xander’a gülümsedi. “Böyle mi dedi?”

Xander başını yana eğerken öylesine canlı bir şekilde gülümsüyordu ki. “Aynen öyle dedi, Marjorie.”

Sanki bir şey Sophie'nin kalbini sıkıyordu, öyle ki adeta fiziksel acı hissetti. Boğazında bir yumru olan hisler yüzünden güçlükle konuşabildi. "B y k nne," demeyi başardı sonunda. "Bunu nereden bildin?"

B y k nnesi bakışlarını kucağına çevirdi, kaşları konsantre olmaya çalıştığı için çatılmıştı. Sophie nefesini tuttu, ufacık bir soluğun bile bu anıyı b y k nnesinin zihninden silivermesi riskine girmek istemiyordu. Birkaç işkence dolu andan sonra b y k nnesi bakışlarında bilen bir parıltıyla kafasını kaldırdığında Sophie bayılacağım düşündü.

"Başka bir ziyaretinde sen bana anlatmış olmalısın tatlım. Öyle değıl mi?" .

Xander uzanıp zorla Sophie'nin sağı elini açıp avucuna bastırdı ve parmaklarını onunkilere *doladı*. Destek olmak için elini sıkması Sophie'ye kendini kaybediyor-muş gibi hissettirdi. Gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışmak nafileydi ama en azından çaresiz hıçkırıklara boğılmamayı başarmıştı. Yüzüne en mutlu tebess mlerinden birini yerleştirip şöyle dedi: "Evet,  yle. Bu hikâyeyi sana daha önce ben anlattım."

"Biliyordum," dedi kadın gururla. "Ama hikâyeyi sevdim, bu yüzden devam etmeni isterim tatlım."

Tatlım. B y k nnesi şimdiden Xander'ın adını unutmuştu. Sophie b y k nnesinin bir şey hatırlayacağını düşünmekle aptallık etmişti, yüzlerce kez anlattığı bir hikâyeyi bile unutmuştu. Olmayan bir ger ekliğı umut etmekten vazge meliydi.

"Zevkle Marjorie. Nerede kalmıştım? Ah, tamam.

Bana 'Müzik  almıyor ki,' dedi. Ben de ona 'Kulakların duyduğı bir müzik olmayabilir ama kalbim onu gayet net duyuyor. Ya seninki?' diye sordum. Sonra da onu kollarıma alıp hiç müzik olmaksızın herkesin ortasında dans ettik. O zamandan beri de onu bırakmadım." B y k nnesi  zlem dolu bir ifadeyle Xander'a baktı ve "Ah, bu çok güzel," diye fısıldadı.

" yleydi Marjorie. Ama daha da güzeli, onu gördüğüm an kalbimi çalan bu genç kadın. O anda nefesimi kesmişti ve hâlâ da kesiyor." Xander kafasını

çevirip bakışlarını Sophie'ye kilitledi. "Onun bir eşinin daha olduğunu düşünmüyorum."

Xander, birkaç hafta önce yaptıkları sohbette öğrendiği gerçek peri masalını anlattığında büyükannesi dramatik bir tatmin ifadesiyle iç geçirdi. Xan anlattıklarına dikkat etmekle kalmamış, Sophie'yle olan ilişkisini de bu hikâyeyle açıklamıştı, bu da Jared'la yaşadığı deneyimden sonra kalbini koyduğu kutunun son parçalarını da söküp aldı.

Yüce Tanrım. Sophie kocasına umutsuzca âşık olmuştu.

Xander, Sophie'nin büyükannesini ziyarete gittiği için çok memnundu. Alzheimer'a rağmen kadın inanılmaz biriydi. Sohbet edip birkaç el Papaz Kaçtı oynayarak şimdiden iki saat geçirmişlerdi. Marjorie'nin espri anlayışı harikaydı ve kurumun birden fazla erkek sakini ona abayı yakmış durumdaydı, kadın ise onları oyalayıp hadlerini bildirmekten büyük zevk alıyordu.

Ziyaretin başlangıcı zor olmuştu, özellikle de Sophie için. Ziyaretlerinin normalde bu kadar duygusal geçmediği izlenimine kapılmıştı. Hatta girişte karşılaştıkları o hoş hemşire bile bir süre onları endişeli gözlerle izlemişti.

Xander, Marjorie kocasıyla nasıl tanıştıklarına ilişkin hikâyeyi önce hatırlamış gibi görünüp sonradan hatırlayamadığında Sophie'nin yıkıldığını biliyordu. Ağlarken onu kucağına alıp bir süre öylece sarılmak istemişti ama yalnızca elini ısrarla tutmakla yetinmişti. Sophie daha sonra içindekileri dökmek isterse Xander hiç şüphesiz onun yanında olacaktı. .

Tadım başladığında işler güzelleşmişti. Xander'ın tahmin ettiği gibi kadın daha sağlıklı versiyonlara bayıldıysa da Sophie'nin her zamanki toplarının o muazzam tadım hiçbir şeyin yakalayamayacağı da eklemişti. Tatlı kadın farkında olmaksızın kendi tariflerine hayrandı.

"Hey! Kazandım!"

Marjorie sevinçle kollarını havaya kaldırdı. Kadın kazandığında o kadar eğlenceli oluyordu ki Xander ve Sophie, Papaz'ı kendi aralarında gezdirip durarak onun kazanmasına izin veriyorlardı.

“Marjorie canım, parasına oynamadığımıza çok memnunum çünkü şimdiye kadar benim ceplerimi boşaltmış olurdun.”

“Eh, ben şanslı biriyim. İrlandalılar çok şanslı insanlardır.”

“Ya, İrlandalıydın?” Aksanının farklı vurgusundan dolayı bu bir soru gibi çıkmıştı. Xander içinden kendisine sövdü çünkü Marjorie'nin yüzündeki şüpheli ifadeden hiç hoşlanmıyordu.

“Sanırım öyle.” Kadın torununa bir göz attı. “Sen biliyor musun tatlım? İrlandalı mıyım?”

“Evet öylesin, anne tarafından,” diye yanıtladı Sophie belirsiz bir gülümsemeyle.

Marjorie başıyla onaylayıp dikkatini yine adama çevirdi. “Evet, doğru. Anne tarafımdan.”

“Seni bu kadar çok sevmemin bir sebebi olduğunu biliyordum Marjorie. Ben de anne tarafımdan İrlandalıyım. Annem yarı İrlandalı olduğundan ben de çeyrek oluyorum ama İrlandalı Mandalıdır. ”

“Bu harika,” dedi kadın gözleri parlayarak. “Peki ya baban?”

Xander, babasından bahsedilince hafif bir rahatsızlık duydu. Babasıyla hiç anlaşamamışlardı. Adam sadece, yönetim kurulunun toplantı salonunda kontrat anlaşmaları sırasındaki mücadeleyi onaylıyordu. Neden Xan'in ağabeyi Max'i tercih ettiğine şaşmamak gerekirdi. “O İngiliz. Maximillian James II için en iyi soy.” Marjorie sallanan sandalyesine yaslandı ve ellerini incecik belinin üzerinde birleştirdi. Xander'ın değerini ölçmeye çalışıyormuş ya da zihnine girmenin bir yolunu arıyormuş gibi onu incelemeye koyuldu. Bunun üzerine Xander sandalyesinde kımıldandı ki bu hiç ona göre değildi. Xander James kımıldanmaz ya da kıvrılmazdı.

“Babanla senin çok yakın olmadığınızı tahmin ediyorum sevgili oğlum, doğru mu?”

Xander, Sophie’nin bakışlarının, yüzünün yan tarafını yaktığını hissetse de gözlerini büyükanneden ayırmadı. “Evet hanımefendi, haklısınız.”

Kadının bakışları yumuşadı, sonra da sakın bir ifadeyle konuştu. “Çünkü sen annene çok benziyorsun.” Marjorie onu daha çok şaşırtamazdı. “Ne? Yani,” dedi boğazını temizleyerek ve kendini toparlamaya çalıştı. “Neden böyle dedin?”

“Ebeveynlerin, çocuklarıyla anlaşılamamalarının genel sebebi budur. Ebeveynler olarak bizler çocuklarımızın bizim karakter özelliklerimizi almalarından ve bizim ilgi alanlarımızı sevmelerinden büyük mutluluk duyarız. O anlamda doğuştan narsist bir yapıya sahibiz. Bazıları bu hislerden kurtulmayı ve çocuklarını bireyler olamaya teşvik etmeyi öğrenir, tabii artık o da ne demekse. Bazıları da sadece çocukları kendi gençlik hallerine dönüştürmeye çalışmaya odaklanabilir.”

“Eh, evet babam da bu ikinci kategoride. Ağabeyim de bunu başardı ama beni hiçbir zaman James ailesinin şablonuna oturtmayı başaramadı.”

“Benim oğullarım da böyle,” dedi Marjorie ve bunun üzerine hem Xander hem de Sophie sandalyelerinde biraz dikleştiler. “Gerçi biri daha beş, öteki de yedi yaşında ama aralarındaki büyük farklı şimdiden görebiliyorum. Büyük oğlum Jerry bana daha çok benziyor. Daha özgür ruhlu biri ve kolay kolay canı bir şeye sıkılmıyor.” Marjorie kalbindeki tüm sevgiyi gösteren bir şekilde gülümsedi. “Sıklıkla ve çok kolay gülümser, kardeşine karşı da oldukça korumacıdır.”

Kadın sanki gerilmeye başlamış gibi sandalyenin kollarını tuttu ve hafifçe yerinde kımıldandı. “Ama öte yandan Richard... O benim bebeğimdir ve babasına ve büyükbabasına çok benzer. Bunun söylememin sebebi şu: John’un babası da biraz öfkeli biriydi ve insanlara kendi istediğini yaptırmayı iyi bilirdi. Karısı hiçbir şey hakkında tek kelime etmeyen uysal koyunun tekiydi. Ve John da pek çok açıdan babasına benziyor.” Kadın öne eğilip parmağını kaldırdı ve kendini işaret etti. “Ama ben koyun falan değilim ve John da bu saçmalıklara katlanmayacağımı hemen öğrendi. Hâlâ

abuk öfkelenir, yapısı böyle ama benim ve Şimdi de oğlanların yanında bir Şekilde bunu kontrol etmeyi öğrendi. Neyse işte, Richard'm da büyükbabasına çok benzediğini düşünüyorum, bu yüzden gözümü ondan ayırmayacağım. Ona biraz daha ördek gibi olmayı öğreteceğim.”

Xander yine Amerika'ya özgü bir deyiŐi anlamadığını fark etti. “rdek mi?”

Sophie'nin sesi hırıltılı ve yumuŐaktı. “Kafasına takmadan rahatlamasını ėretecekmiŐ. Tıpkı suyun üzerinde rahatça yüzen bir ördek gibi.”

Marjorie, Sophie'ye bakarken gözleri ışıldadı. “Kesinlikle,” dedi. “Annen de mi bu lafı kullanır?”

Sophie kafasını iki yana sallarken gözyaşları yine çikolata rengi gözlerini doldurmuştu. “Hayır, büyükannem kullanır.”

“Büyükannen çok bilge ve harika bir kadın olmalı,” dedi Marjorie anlayışlı bir Şekilde göz kırparak ve tekrar sandalyesinin yumuşak minderine yaslandı, kafasını da arkaya yatırıp i geçirerek gözlerini kapattı.

“ok harikadır,” diye fısıldadı Sophie. Sophie, uzun ziyaretlerinden ötürü yorgun düşen, sandalyesinde hafifçe sallanan büyükannesini inceledi.

Xander, Marjorie'nin sallanarak huzurlu bir uykuya dalıŐını izleyerek ne kadar oturduklarını kestiremiyordu ama sonunda hemşire kıyafeti içinde oldukça tombul bir kadın gelip Sophie'nin omzuna dokundu.

“İlaç zamanı Sophie ve odasına gitmesi gerekiyor. Danny'nin Bay Griffin'le işini bitirmesini bekliyorum.” Xander, Sophie'nin ayağa kalkarken duygularım bastırıp ciddi bir havaya"bürünmesini izledi. “Evet tabii Pat. Burada uyumasına izin verdiğim için özür dilerim. Yorulduğunu görünce odasına gtrmeliydim.”

Hemşire, Sophie'nin elini tutup annelere özgü bir Şefkatle okşadı. “Ah, canını sıkma hiç. Danny onu kolayca taŐır.” Pat kafası karışmış bir ifadeyle odaya göz gezdirdi. “Tabii ne zaman gelirse artık.”

“Yardım etmeyi çok isterim, Pat. Marjorie’yi ben taşıyabilirim,” dedi Xander.

“Ah, çok tatlısın,” dedi kadın, “ama maalesef bu yasak. Sorumluluk mevzusundan dolayı.”

O anda Marjorie uykusunda yavaşça öne doğru düştü. Xander kadın yere yuvarlanmasın diye uzanıp onu nazikçe sandalyeye yasladı.

“Pat, sorun olmaz,” dedi Sophie. “Xander onu rahatça taşıyabilir. Hem ona ben izin verdiğim için senin bir sorumluluğun olmaz.”

Pat birkaç saniye ellerini sıkıp durduktan sonra elini sallayarak endişelerini bir kenara bıraktı. “Pekâlâ, sanırım bu defalık bir şey olmaz.”

Xander nazikçe kadını kaldırdı. Bir çocuktan daha ağır değildi ve Pat’in ardından rahatlıkla koridorda onu taşıyarak odasına götürdü. Marjorie yatağına yatırıldıktan sonra Pat ilaçları almaya giderek vedalaşmaları için onları yalnız bıraktı.

Xander kadının elini hafifçe tuttu. Xander bu kadınla bir ömürlük deneyimlere ve bağına sahip olmasa da Marjo-rie’yle sadece birkaç saat geçirmiş olsa da ona karşı güçlü bir yakınlık duyuyordu. Marjorie uykulu gözlerini açıp çok alçak bir sesle konuştu, onu duymasının tek sebebi odanın tamamen sessiz olmasıydı. “Ona bak,” dedi başıyla hafifçe odanın diğer ucundaki Sophie’yi işaret ederek.

Xander bakışlarını Sophie’ye çevirdi ve içini yalayan ateşin ardından tenindeki ürpertiye hissetti. Bu acılı ve hatta şehvetli bir ateş değildi. Bu bir kış fırtınasının ardından gelen ve insanın içini ısıtan bir güneş gibiydi. Rahatlatıcı, güven vericiydi... Eve gelmek gibiydi.

Bunu fark edince kalbi sıkıştı, sanki göğsüne fiziki bir darbe almış gibi neredeyse nefesi kesilmişti.

“Onu seviyorsun,” dedi Marjorie fısıltılı bir sesle ve yastığına iyice yerleşti. “Çok iyi.”

Xander bu iki kelimeyle dünyasını bir anda altüst eden kadına dönüp baktı. Sophie’yi seviyor muydu?

“Bir adamın kadınına bakışından onu ne kadar sevdiğini her zaman anlarsın,” dedi Xander’a. “Sophie de böyle, bir adamın gözlerinde parlayan, derin bir aşkı hak ediyor.”

Xander tekrar bakışlarını Sophie’ye çevirdi ve yutkunarak boğazındaki düğümünden kurtulmaya çalıştı. Kalbi, göğüs kafesinde hızlanarak atmaya başlamıştı. “Kesinlikle hak ediyor, Marjorie.”

“Seni bulduğu için memnunum. Çok güzel.”

Kadının narin elini kaldıran Xander, onu saygılı bir şekilde öptükten sonra örtünün üzerine koydu. Kadına karşı tamamen dürüst olmamalarından nefret ediyordu ama bunu yapma ayrıcalığına sahip olduğu müddetçe torununa göz kulak olacağına dair kadına güven vermiş olduğunu umdu.

“Seninle tanışmak bir zevkti Marjorie. Biraz dinlen artık, yakında görüşürüz.” Yatağın etrafından dolanıp Sophie’nin yanında giderek fısıldadı: “Ben dışardayım.” Sophie başıyla onaylayınca Xander onu büyükannesiyile yalnız bırakmak için odadan çıkıp koridorda bekledi. Dünyada en çok sevdiğin kişinin seni ya da bir zamanlar sahip olduğunuz ilişkiyi hatırlamamasının ne kadar zor bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Annesi onu unutsa Xander yıkılırdı.

Xan, Sophie’nin topuk seslerini duyduktan iki saniye sonra Sophie odadan çıktı. “Soph?” Ama ne yanıt verdi ne de hızla geçip giderken baktı.

“Hey, dur bakalım,” dedi Xander nazikçe onu kolundan yakalayıp kendine çevirirken. Bastırmaya çalıştığını bildiği gözyaşları, Sophie bakışlarını ona çevirir çevirmez döküldüler, bu da Xander’m içini paramparça etti. Kadının kolunu tutmaya devam ederek diğer elini kaldırdı ve başparmağıyla elinden geldiğince yaşları sildi. “Ne oldu?”

Sophie kafasını iki yana salladı ve altdudağını o kadar sertçe ısırды ki Xander dudağının yarılmasından korktu. Her şeyi içinde tutmaya çalışıyordu. Onun cesur, güçlü Sophie’si. Zayıflık belirtisi göstermekten her

zaman çok korkuyordu. Xander onun için acı duydu, insanlara duygularını gösterirse kesinlikle incineceğini düşünmesine sebep olan ne yaşamıştı kim bilir?

Xander başını eğip kadının alnına nazik bir öpücük kondurarak fısıldadı: “Sorun yok. Bana anlatabilirsin. Ben odadan çıktıktan sonra ne oldu?”

Sophie’nin yanıt vermesi o kadar uzun sürdü ki Xan-der boşuna çabaladığını düşünmeye başladı. Ama sonunda kadın ona açıldı. “Her zamanki gibi ona yakında geleceğimi söyledim. O da başıyla onaylayıp gözlerini kapattı. Birkaç dakika sadece elini tutup uyumasını izleyerek öylece durdum. Ya da en azından ben uyuduğumu sanıyordum.”

Ah yüce Tanrım, olamaz. Sophie’nin, tahmin ettiği şeyi söylememesi için delice dua etti. Devam etmesi için beklerken çenesini öyle çok sıkı ki başına ağrı girdi.

“Eğilip onu yanağından öptüm,” diye devam etti. “Onu sevdiğimi söyledim ve o...” Kirpiklerinden yeni yaşlar süzüldü ve kendini kontrol etmeye çalışmasına rağmen çenesi titredi. Sophie, boğazında bir yumru olan duygularını bastırmaya çalıştı. “O da ‘Ben de seni seviyorum, balım,’ diye fısıldadı.”

Xander nefesini tuttu ve söylediği başka bir şeyi kaçırmamak için kulaklarının uğultusunu duymazdan gelmeye çalıştı. Ama hâlihazırda söylediği şey zaten çok büyüktü. Sophie’ye göre büyükannesi ona yıllardır çocukluktaki lakabıyla seslenmiyordu. Xander, kadının bunu hatırlamasının tıbbi anlamda ne demek olduğunu bilmiyordu ama Sophie için çok sevdiği kadının hâlâ orada olduğuna ve onu bir şekilde hatırladığına dair mucizevi bir işaret olduğunun farkındaydı.

Bunun ardından kötü bir haber gelmeyeceğini anladığında onu kollarına alıp bir süre ağlamasına izin verdi. Bunların hem mutlu hem de hüzünlü yaşlar olduğunu, muhtemelen de daha bir sürü duyguyu içinde barındırdığını tahmin ediyordu.

Sebebi ne olursa olsun Xander bu yaşları kurutan kişi olmak istiyordu. Ona elinden geldiğince güç vermek, onu teselli etmek istiyordu.

Başka bir adamın ona bu şekilde sarıldığını hayal etti ve kadın hafif bir çığlık atınca farkında olmadan onu fazlaca sıktığını anladı. Lanet olsun, bu kadınla ne yapacağını bilmiyordu ama ondan vazgeçmek artık bir seçenek gibi görünmüyordu. Xander hayatında ilk defa evlilik düşüncesi karşısında yüzünü ekşitmiyordu. Ve bu acayip harika bir histi.

On İkinci Bölüm

95 gün kala

“Hadi Xander!” Sophie ağzına siper ettiği ellerinin arasından bağırdı. “İndir şunu!”

Arenadaki kalabalığın kulakları sağır edici haykırışları arasında adamın kendisini duyabildiğinden oldukça şüpheliydi ama yine de elinde değildi. Kafes dövüşlerini böyle canlı ve ön sıradan izlemenin bu kadar yoğun hissettireceğini hiç bilmezdi. Üstelik sözde kocası-ev arkadaşı-sevgilisi olan dövüşçünün, “Canavar Brütüs” denen bir adamla yumruklaştığını, birbirlerine tekmeler attıklarını ve her türlü vahşî şeyi yaptıklarını izliyordu, Sophie bayıldı bayılacaktı.

Kristin, Sophie’ye omuz atarak kulağına doğru bağırdı. “Gözünü nasıl böyle kan бүrүdү? Bu halini sevdim.” Sophie sağında oturan arkadaşına baktı, Billy de karısının yanındaydı. “Billy o kafeste Rambo’nun muadiliyle dövüşürken sen sessizce oturabilir miydin acaba?” “Ah, kesinlikle hayır tatlım,” dedi Kristin. “Reid ve Jax’in durduğu yerde çılgıncasına bağırıyor olurum.” Billy de sohbele katılmak için eğildi. “Yaptığım her şeyin yanlış olduğunu söyleyeceğine hiç şüphem yok,” diye espri yaptı karısına göz kırparak.

Kristin sağ kolunu Billy’nin sol koluna geçirdi. “Binlerinin sana karşı dürüst olması gerekiyor şekerparem. Diğer kadınlar yanaklarındaki o gamzelere bakınca hemen eriyiveriyorlar.”

Sophie arkadaşlarının şakalaşmalarını dinlemeyi bıraktı. Dövüşle onun kadar ilgilenmiyorlardı ve bu anlaşılabilir bir durumdu. Onlar için bu, sporculardan birini tanıdıkları bir karşılaşmadan ibaretti. Sophie bile eskiden dövüşlerden keyif alır, farklı dövüşçülere tezahürat yapar, fazlaca sert veya etkileyici bir darbe yediklerinde “Of!” ya da “Vay!” diyen kalabalığa katılırdı.

Ama bu, Xander o sekizgen kafese girip kendini tehlikeye atmadan önceydi.

Kristin her zaman onun en yakın dostu olacaktı ama o anda Sophie, sol tarafında oturan kadınlara kendini daha yakın hissediyordu. Lucie Andrews ve Vanessa Maris erkeklerinin -Xander’a, sekizgenin dışındaki yerlerinden koçluk yapan Reid ve Jackson- kafeste dövüşmelerine alışkınlardı ve onları izlemek büyük bir cesaret gerektiriyordu.

Sophie’nin tüm bedeni gerginlikten düğüm düğüm olmuştu sanki. Poposu sandalyesinin ucuna azıcık değiyordu ve ellerini öyle sıkı kenetlemişti ki kan gitmediğinden parmakları karıncalanmaya başlamıştı. Raundun bittiğini haber veren düdük çalınca hakem matın üzerinde birbirlerini yenmeye çalışan iki dövüşçünün arasına girip onlara köşelerini işaret etti.

Xander eldivenli elleri belinde onlara doğru yürüdü, bedeni terle parlıyordu, göğsü de sık soluklarla inip kalkıyordu. Sophie büyük bir yara alıp almadığını anlamak için onu inceledi ama görünür tek yarası sağ gözündeydi. Gözünün altında bir yara vardı, yara dediği şey üç santim uzunluğunda, kanayan bir yarıktı ve öylesine şişmişti ki neredeyse gözü kapanacaktı.

“Aman Tanrım, yüzüne bak! O ne zaman oldu? Bunu görmemiştim...” Devasa ekranda maçtan bir görüntü belirince Sophie lafını tamamlayamadı. Brütüs üstte, Xander’ın bacakları da adamın belindeydi, sonra da videoyu oynatan pislik ağır çekim butonuna basınca Brütüs’ün dirseğini Xander’ın suratına indirişini izlediler. Sophie bunun bir kayıt olduğunu bilmesine rağmen soluksuz kaldı ve elleriyle ağzını ve burnunu kapattı. Xan son anda yüzünü sola çevirince burnunun kırılmasından kurtuldu ve dirsek elmacık kemiğine isabet etti. “Yok artık,” diye ciyakladı.

Lucie yandan sarılmak için kolunu Sophie’ye doladı ve sonra da Sophie’yi kendine getirmek istercesine kuvvetli bir şekilde sırtını ovdu. “Merak etme Sophie, görüldüğü kadar kötü değil.”

Sophie’nin ağzı açık kaldı ve yanındaki sakın esmere bakmak üzere döndü.

Kalabalığın hâlâ kükrüyor olması acayip iyi bir şeydi çünkü Sophie, kontrol altında tutmaya çalıştığı histeriden dolayı sesini ayarlayabileceğini sanmıyordu. “Dalga mı geçiyorsun? Nasıl kötü olmaz? Biri onu palayla kesmiş gibi görünüyor. Bu rauntta sağ gözü görürse şanslıdır.”

“Merak etme,” diye ekledi Vanessa, Lucie’nin yanından uzanıp Sophie’nin dizine vurarak. “Reid, Xan-der’in, çalıştığı en zorlu adamlardan biri olduğunu söylüyor. Üstelik o koca adam da hava cıva.”

“O ne demek?” Sophie, Xander’m rakibine bir göz attı.

Lucie, Sophie’nin sırtını ovalamayı bırakıp sol elini tutup güven verici bir şekilde sıktı. “Yani adamın havası sönüyor. Kardiyosu Xander’inkine denk değil, yani enerji harcadıkça zayıf düşüyor. Hatta bahse girerim ki Reid’in ona verdiği oyun planı da budur. Brütüs nakavtlarıyla ve rakibi yerde hırpalamasıyla bilinir. Bu yüzden Xander onu yoruyor ki adam, kullanabileceği bir hata yapsın. ”

“Yani teslim olmasını sağlamak gibi,” dedi Sophie sonunda anlayarak ama kimse onu duymadı.

“İyi yanından bak tatlım,” dedi Kristin. “Xander’ın posası çıkarsa Bay Gizemli Arpacı Kumrusu’nun numarasını alabilirsin.”

“Kimin?”

“Şu taraftaki adam maçı değil seni izliyor. Senden hoşlanmış olmalı, bir pazar kahve almak için dükkâna gelmişti, hatırladın mı? Resmen adamı dışarı atmak zorunda kalmıştım.”

Sophie, arkadaşının baktığı yöne dönünce sözü edilen adamı gördü. Bakışları buluşunca adam sanki ona bakmıyormuş gibi hemen gözlerini telefonuna indirdi.

Adamı daha önce nerelerde gördüğünü hatırladı. İlk olarak Tatlı Köşesi’ne gelmişti. “Kasvetli ve gizemli” tipler tipik müşteri profiline uymadığından adam dikkatlerini çekmişti ve zaten daha önce gelmiş olsaydı Sophie onu hatırlardı. Sonra bir de Xander’la birlikte Golden Ages’a gittiklerinde görmüşlerdi. Lobinin karşı tarafından onları izleyerek evrak dolduruyordu.

İki mekânda karşılaşmış olmaları tesadüf olabilirdi peki ama üç sefer de mi rastlantıydı? Bu tam bir mucize olmalıydı.

Neler olduğunu dair bir farkındalık kafasına dank edince ensesindeki tüyler ürperdi. Bunun, mantıklı tek bir açıklaması vardı: Sophie takip ediliyordu.

Ve bunun sebebini de gayet iyi biliyordu.

İçini büyük bir kızgınlık ateşi kaplayarak onu yaktı. Lanet olsun ona. Buna nasıl cüret eder?

Damarları alev alev yanarken Sophie ayağa fırladı.

“Soph nereye gidiyorsun? İkinci raunt başlamak üzere.” Kristin onu bileğinden tutup hafifçe çekiştirirdi. “İkinciye tavlamadan önce hâlihazırdaki kocana ne olacağını görmek istemez misin?”

“Hemen dönerim,” dedi Sophie dişlerini sıkarak, sonra da amcasının uşağının oturduğu tarafa yöneldi.

“Hey! ” Xander ve Brütüs ayağa kalkıp sekizgenin ortasına ilerlerken haykıran kalabalık yüzünden bağırarak zorunda kalmıştı. Neyse ki adam anlamazdan gelmedi. Sadece tek kaşını kaldırarak bekledi.

Sophie ellerini beline koyup adama ters ters baktı. “Ya beni takip etmeyi bırakırsın ya da bir sonraki konuşmayı kocamla yaparsın. ”

Adam güçlkle yutkunararak Sophie’nin arkasına bir bakış attı, Sophie onun, en az kendisi kadar dev cüsseli bir adam tarafından dayak yemeye ve ona dayak atmaya hazırlanan dev cüsseli adama doğru baktığını biliyordu.

“Amcama da ne benim pastanemi ne de o bloktaki başka bir iş yerini ele geçirebileceğini söyle. Hiçbir zaman bunu başaramayacak, o yüzden defolsun gitsin.” Sophie bir tepki beklemeden sivri topukları üzerinde döndü ve yumruklarını açmaya ve derin nefesler almaya çalışarak uzaklaştı. Kadın yerine çöktüğünde hakem el çırparak dövüşçülere başlama işareti verdi. Adeta bir düğmeye basılmış gibi seyircilerin sesi yüz desibel arttı.

Sophie adamın oturduğu tarafa baktı. Gitmişti. *Güzel*. Mesajını alan amcasının yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdi. Mesele hallolduğundan

dikkatini yeniden maça çevirdi ve Xander’ın ölmemesi için delicesine dua etti.

Xander rakibinin kendisini kafese ve yere çarpmasına izin verdiği için sonraki kırk iki saniye, kırk iki dakika gibi geldi. Sophie, Lucie ve Vanessa’ya iki defa dönerek Xander’ın dövüşü kaybettiğine dair endişesini dile getirmişti. Her seferinde kadınlar onu rahatlatarak Xander’ın koca budalanın kendisine üstün gelmesine bilerek izin verdiğini söylemişlerdi. Sophie onlara “samalıyorsunuz” dercesine bakınca Vanessa şöyle dedi: “Karşılık veren bir adamı kontrol altına almaya çalışmak çok daha fazla enerji tüketir. Güven bana, Xander göründüğünden çok daha fazla kontrole sahip.”

Bu Sophie’nin sinirlerini biraz yatıştırmıştı ki Lucie ekledi: “Gerçi bu şekilde yaparak puan kaybediyor ve her ikisi de şu ana kadar bir raunt kazandı. Xander raunt bitmeden adamı yenemezse maçı kaybeder.”

Sophie göz ucuyla Vanessa’nın, Lucie’ye dirsek attığını gördü. Lucie’yi daha yakından tanısaydı Sophie de ona bir tane indirirdi çünkü şimdi o kadar çok strese girmişti ki her an bayılabilirdi.

Kaybetmek mi? Yo. Yo, yo, yo. Kaybedemez. Kahretsin bunca zamandır boş yere adamın yaraları yüzünden endişelenmişti, oysa asıl onun kazanıp kazanmaması konusunda endişelenmesi gerekirdi. Çünkü kaybederse UFC’deki şansını yakalaması çok daha uzun sürecekti ve Xander bu noktaya ulaşmak için delicesine çalışmıştı. Sophie hayatında hiç bu kadar kararlı ve adanmış birini tanımamıştı. Kaybederse Xander yıkılırdı ve Sophie onu teselli etmek için hiçbir şey yapamazdı. Xander’ı o pozitif, tam gaz yaşayan biri olarak tanımıştı, onu başka türlü hayal edemiyordu. Onu yenilgiye uğramış halde görmek Sophie’yi öldürürdü.

Bu yüzden Xander’ın Brütüs’n altından hızla kalkarak sol kolunu adamın ince boynuna geçirdiğini gören Sophie koltuğundan sıçrayıp avazı çıktığı kadar bağırdı. Xander sırtı kafese bastırarak oturana dek adamın boynunu sıktı. Brütüs de bacakları arasında, yarı uzanır konumdaydı.

Vanessa, Sophie’ye seslendi. “Ters bukağıya.aldı!”

Sophie, Xander'ın kazanmasını sağladığı müddetçe hareketin adını umursamıyordu. Xander sağ eliyle Brü-tüs'ün sağ kulağının yanından sol bileğini sıkıca kavrayarak çekiyordu. Hem de çok sert. Çenesi gerilmiş vaziyette dişlerini sıkınca dudakları aralandı ve ağızlığındaki İngiltere bayrağı görüldü. Xander'ın vücudundaki tüm kaslar harcadığı çabayla şişerken, kel adamın kafasındaki tüm damarlar da şah damarına yapılan bu baskıdan dolayı şişmişti.

Sonunda, üçüncü raundun kırk ikinci saniyesinde Canavar Brütüs üç kez Xander'ın ön koluna vurdu ve hakem maçı sonlandırdı. Dört kadın birden ayağa fırladı ve görevli adam mikrofonla maçın sonucunu bildirene dek Xander'm hayranlarıyla birlikte neşeye haykırarak birbirlerine sarıldılar.

Sophie ellerini göğsünde kavuşturdu ve kısacık zamanda onun için bu kadar önemli olan adama baktı. Adamın performansına hiçbir katkısı bulunmamasına rağmen kendini daha gururlu hissedemezdi. Bir türlü gitmeyen kocaman gülümseme yüzünden yanakları resmen acıyordu.

“Bayanlar, baylar,” dedi sunucu dramatik bir tavırla. “Maç, üçüncü raundun kırk ikinci saniyesinde teslim sonucu durduruldu ve kazanan Xander ‘Balyooooooooo’ Jaaaaaaaaaaaaames! ”

Hakem, Xander'ın kolunu havaya kaldırırken kalabalık çıldırdı. Hakem geri çekildikten sonra Xander iki kolunu kaldırıp adeta bir savaş çılgılığı attı, sonra da iki metrelik kafesin üzerine atladı, tam Sophie'nin karşısında bacaklarını iki yana açarak oturdu.

Yüzünün sağ tarafı biraz şiştiği için çarpık ama muhteşem bir gülümsemeye ona baktı. Yarası yeniden açılmış, yanağını ve omzunun üst kısmını kan içinde bırakmıştı. Berbat bir haldeydi ama ancak bu kadar seksi görünebilirdi, *Tanrı Sophie'nin yardımcısı olsun.*

Xander parmağını ona uzatıp göz kırptı, yani en azından Sophie böyle olduğunu düşündü. Sağ gözü kaşıyla yanağı arasında kaybolduğundan ve Xander da her zaman sol gözüyle göz kırptığından onun sadece gözlerini açıp kapamış olması bile mümkündü. Ama Sophie ona göz kırpmış olmasını düşünmeyi tercih ediyordu, daha sonra tekrar mata atladı ve

Reid’le Jax kafasına ve sırtına vurarak onu tebrik ettiler. Tabii, çünkü Xander’ın şu an biraz daha dayak yemeye ihtiyacı vardı.

Neandertallar. Hem de hepsi.

“Xander buraya gel dostum.” Yorumculardan biri sekizgenin ortasında mikrofona konuşuyordu ve üzerine bir tişört geçiren Xander’a el salladı. Adam, maç konusunda görüşlerini alıp bazı önemli anları tartışarak Xander’la röportaj yaparken Sophie onları pek dinlemedi. Sadece adamın hoş aksanma kulak verdi ve kara sevdalı bir genç kız gibi adamın yanıtlar arasında yüzünde beliren yamuk, şapşal gülümsemesini izledi.

Sonra dikkatinin her bir zerresini harekete geçiren bir laf duydu.

“Teşekkür etmek istediğim biri daha var. Muhteşem karım...”

Evli miymiş? Pislik herif!

“... Sophie.”

Ah... Tabii ya. Bu durumda pislik ben oluyorum.

Kendi aptallığı karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu ama bunu yapmaması iyi olmuştu çünkü Xander onu işaret ettiğinde kocaman kameralardan biri ona döndü. Şimdi bütün arena, kızaran yüzündeki zafer ifadesiyle dev ekranda beliren Godzilla boyutundaki görüntüsüne bakıyordu.

Birkaç yerden ısıklıklar ve tezahüratlar yükselince Xander’ın yüzündeki mutlu galip ifadesi giderek yerini tehditkâr bakışlara bıraktı. Bir eliyle mikrofonu yorumcunun elinden alıp diğer eliyle de suçluları işaret edercesine geniş bir yay çizdi. “Hey, hey, ağır olun bakalım sizi azgın herifler. Ona sahip olamazsınız.” Ardından, o kızgın ifade bir anda şu meşhur, küstah tebessümüne dönüştü ve Xander kendine güvenli bir şekilde, “O benim,” dedi.

Bazı insanlar güldü, bazıları yuhaladı, bazıları alkışladı ama Sophie bunlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Xander,

kendisini esir alanları yendikten ve herkese onu ele geçirdiğini söyleyen kahrolası bir şövalye gibi konuştuğundan sonra midesinde beliren ürpertilerle didişip durmaktaydı. Onun kendisine sahip olduğunu kurnazca ima ettikten sonra kalbinin erimesi karşısında feminist yanı kendisine sövüp sayıyordu. Ama uzun duvaklı, külah şeklinde bir prenses şapkası takmış olan içindeki çocuk, feministin kaval kemiğine bir tekme savurup ona çenesini kapamasını söyledi.

Xander kendisini bariz biçimde seven hayranlarına gösteriye devam ederek konuşmayı sürdürdü. “Ama onun keklerinden yiyebilirsiniz.” Sophie yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu hissetti, ayrıca o tüy kadar hafif kelebekler taşa dönüşüp midesine oturdu. Yoksa o... “Kendisi Rose Valley’deki Sophie’nin Tatlı Köşesi’nin sahibidir ve bu civardaki en harika tatlıları yapar.” *Evet. Kesinlikle.* “Ama daha en iyi kısmını duymadınız! Benim gibi sağlıklı kafayı bozanlar için de tariflerini yeniledi ve en az o klasik kekleri kadar lezzetli, sağlıklı tatlılar hazırladı. O yüzden mutlaka bir uğrayın. Herkese teşekkürler, desteğiniz için minnettarım ve bir sonraki dövüşte kendimi kanıtlamak için sabırsızlanıyorum.”

“Kahretsin. Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi Sophie, Xander’ın mikrofonu geri verişini ve Reid ve Jax’le birlikte kameralara poz verip röportajlara devam edişini izlerken. Sağma dönerek arkadaşına, “KP sen de duydun mu? Neden böyle bir şey yaptı ki? Ben ondan böyle bir şey istemedim,” dedi.

Kristin, Sophie’nin karşısında sırtışını gizlemeyi beceremedi. “İsteseydin de o kadar önemli olmazdı ama bunun senin tarzın olmadığını biliyorum. Hem sana bakan

herkes -ki inan bana herkes sana bakıyordu- Xander pastaneden bahsederken nasıl şok olduğunu görmüştür.” “Ama bu onun ânyıdı, böyle bir şey...”

Arkadaşı onu omuzlarından tutup hafifçe sarstı. “Soph, kes şunu. Haklısın, bu onun ânyıdı ve o bunu, senin acayip ücretsiz süper bir reklamını yaparak kullanmak istedi. O gururunu bir yana bırakmaya çalış tatlım ve herifi de bu yüzden haşlama. Bugün yeterince dayak yedi zaten, öyle değil mi?”

Sophie iç geçirerek başıyla onayladı. “Evet, tamam. Haklısın.”

“Hadi bakalım bayanlar baylar,” dedi Vanessa. “Şampiyonun mekânında kutlama zamanı.”

Grupları arenadan çıkarken Sophie, Kristin koluna girip onu fanların labirentinde ilerlettiği için ona minnettardı. Çünkü kocasının, her geçen gün daha da gerçek bir eş gibi geldiğinden başka bir şey düşünemiyordu. Bu kötüydü. Çok kötüydü.

Ve Sophie bundan hoşlanmaya başlamıştı.

Bir maç kazandıktan sonra bira içmekten daha iyisi yoktu. Xander şişeyi dudaklarına dayadı ve eğitimi boyunca, çok uzun zamandır mahrum kaldığı içkinin tadını çıkardı. Mahrum kalmak demişken: Maçtan önce seks yapmama kuralı yüzünden iki hafta, üç gün ve -duvardaki saate bir göz attı- yaklaşık on beş saattir seks yapmıyordu. Aseksüelin tekine dönüşmediğinden emin olmasının tek sebebi, karısını her düşündüğünde ve onun yanındayken hemen sertleşmesiydi.

Gözleri otomatik olarak kalabalığın içinde Sophie’yi aradı, bu ufak kutlama, takım arkadaşları yanlarında kız arkadaşları veya o geceki sevgilileriyle onlara katılınca epey kalabalıklaşmıştı. Sophie de oturma odasında Vanessa, Lucie ve Kristin’le oturmuş şarap içiyor ve Tanrı bilir neye gülüyordu. Siyah, dar pantolonu ve seksi omuzlarını açıkta bırakan güzel bluzuyla, yandan gevşek biçimde örerek önden sarkıttığı mücevher rengi saçlarıyla her zamanki gibi harika görünüyordu.

“E peki bize Sophie’den ne zaman bahsetmeyi planlıyordun?”

Xander, mutfakta kendisiyle birlikte takılan Jax ve Reid’e bakmak için (gönülsüzce) bakışlarını kadından çekti. “Neden bahsediyorsun? Başından beri biliyorsunuz ya. Jax senin karın bizim avukatımız ya.”

Reid ağzına bir cips attı. “Evlilikten bahsetmiyor salak. Karına âşık olmandan bahsediyor.”

“Bingo,” dedi Jax şişesini arkadaşınıninkine tokuşturarak. “Karını sevmen aslında normal bir şeydir ama sizin durum sıçık kanka.”

“Yani farklı demek istiyor,” diye tercüme etti Reid. “Şu kanka saçmalığını da takma. Adada olmadığımızı unutup duruyor.”

“Dostum kafamı açıyorsun.”

“Pardon, kusura bakma. Dur telafi edeyim.” Reid elindeki şişenin altını Jax’ın şişesinin üstüne vurdu. Bira köpüğü anında şişeden dışarı taşmaya başladı. Jax küfrederek ortalığı daha fazla batırmamak ya da daha ziyade, birasını daha fazla ziyan etmemek için ağzını şişeye bastırdı.

Xander ve Reid gülerek biralarının tadını çıkardılar. Jax sonunda köpüklerin taşmasına engel olduğunda Xan tezgâhtaki havluyu işaret etti. “Şimdi şu yerleri temizle serseri.”

Jax yerdeki sıvıyı temizlerken Reid, “Hadi ama James, itiraf et,” dedi.

“Cidden.” Jax havluyu lavaboya attı. “Ona âşık olduğunu bebek bile anlar yani.”

“Kahretsin Maris, biraz daha bağırsana. Kraliçenin seni duyduğunu sanmıyorum,” diye terslendi Xander.

“İngiltere kraliçesi mi? Dürüst olmak gerekirse majesteleri son zamanlarda bir sürü şeyi duymuyordur. Lizzy kaç yaşındaydı hakikaten? Yüz bir falan mı?” “Hiç bulaşma Xan. Saçmalıklarını daha da teşvik edersin,” dedi Reid. Jax gör kırıp gülümsedikten sonra şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum aldı. “Demek karına âşıksın. Peki o biliyor mu?”

Xander iç geçirdi. “İyi niyetli olduğunuzu biliyorum dostum ama yanlış anlamışsınız. Yani ona çok değer veriyorum. Harika biri ve çok eğleniyoruz.” Tam arkadaşlarıyla durdukları noktada kremayla oynastıkları geceyi düşününce sırtımdan edemedi. “Hem de acayip eğleniyoruz. Ama

bunun, anlaştığımız şartların dışına çıkmasını istemediğini açıkça belirtti ve doğrusu benim de içim rahatladı. Çünkü birine bağlanıp dikkatimin bozulmasını istemiyorum. Benim önceliğim kariyerim, onunki de pastane.”

Söylediği her bir kelime dilini adeta yakmış, geriye bir is tabakası ve rahatsızlık hissi bırakmıştı. Ağzındaki bu berbat tattan kurtulmak istercesine yarısı boşalmış birasını dudaklarına götürüp kafasına dikti. Belki de virüs gibi bir şey onu hasta ediyordu. Boş şişeyi çöpe atıp yeni bir tane aldı ve içinden kendine sövdü. Evet, lanet olasıca bir aşk böceği testislerinden ısırılmış olabilirdi.

Jax elini Xan’ın omzuna vurduğunda ciddi görünüyordu. “Sana bir tavsiye vereyim dostum. İnkâr etmenin sadece iki sonucu olabilir. Ya kaçınılmaz olanı ertelemiş olursun ve sonra da harcadı’ğın onca zaman için kendine işkence edersin.”

Reid onun lafını tamamladı. “Ya da onu kaybedersin ve kendine işkenceden çok daha beterini yaparsın.” Xander onları inceleyerek adamların ciddi ifadelerini fark etti. “Kendi deneyimlerinizden mi konuşuyorsunuz?” Xan, Sophie’ye doğru baktı, kadın, bir karikatüriste ilham olabilecek abartılı jestler ve mimiklerle bir hikâye anlatan Vanessa’yı, Lucie’yle birlikte genç kızlara özgü bir neşeyle tepkiler verip gülümseyerek dinliyordu. “İkiniz de sevgililerinizi kaybetmişe benzemiyorsunuz,” dedi sakın bir ifadeyle.

Çocukluklarından beri kardeş gibi olmuş -Reid, Jax’ın kız kardeşi Lucie’yle evlendiği için de artık resmi olarak kayınbirader olan- iki adam birbirine baktıktan sonra Xan gibi dönüp kadınları izlediler. İlk konuşan Reid oldu. “Neredeyse kaybediyorduk.”

Jax devam etti. “Detayların bir önemi yok ama çok büyük salaklık edip onları incittik. Hem de çok. Lucie, Reid’i hayatından çıkardı, Vanessa da yakınımdaya olmaya dayanamadığından neredeyse en yakın dostunun düğününü kaçıırıyordu.”

Lanet olsun. Sophie onunla aynı odada olmaya kat-lanamasa bu Xander’ı öldürürdü. “Peki onları nasıl geri kazandınız?”

Reid. “Lucie’yle bir randevu için yüz bin dolar ödedim.” Jax. “Reid’in düğün yemeğini sabote ettim.”

Xander onlara bakarak belli belirsiz bir kaşını kaldırdı. Reid bilmiş bir sırıtışla kafasını iki yana salladı. “Bu hikâyeleri başka zaman anlatırız.”

“Çok iyi hikâye ama,” dedi Jax. “Aslında düşününce seninki de öyle. Hadi bunları Hollywood’a satalım. Kontrat için bir avukat bulmamız lazım.”

“Zaten bir avukatla evlisin geri zekâlı.”

MMA eğitimli canavarları kahvaltı niyetine çiğneyip yutan bir adamın suratında, karısının korkusunu görmekten daha komik bir şey olamazdı. Reid ve Xan gülerек arkadaşlarına karşı birlik olup yumruk tokuşturdular.

Jax gözlerini kısarak parmağını Reid’e doğrulttu. “Bunu V’ye söylersen ben de Lucie sanarak başka bir kadının poposunu avuçladığımı söylerim.”

Ve böylece şakalaşma sona ermişti. Şimdi de Reid parmağını doğrultmuş, Jax’ın göğsüne bastırıyordu. “O zararsız bir hataydı, o yüzden defol git dostum.”

“Önce sen defol.”

“Çocuklar,” diye seslendi Vanessa odanın diğer ucundan. “Bir sorun mu var?”

Söyleyiş tarzına bakılacak olursa kadın daha önce de böyle durumlara müdahale etmek zorunda kalmıştı. Vanessa yeşil gözlerinde, işine yakışır korkutuculukta bir bakışla adamları yerlerine mıhladı. Xander onunla tanık kürsüsünde karşılaşmayı kesinlikle istemezdi. Ya da evde.

Reid ve Jax kısacık bir an birbirlerine bakıp aynı fikirde olduklarından emin bir şekilde kadınlara döndüler. Sanki Vanessa akıllarını okumuş da hemen *Hayır* cevabı vermiş gibi, başlarını Xan’e çevirip biralarını içtiler.

“Peki çocuklar en son ne zaman testislerinizi görmüştünüz?” Xander ciddi bir ifade takınmaya çalışıyordu ama çabalamanın bir faydası yoktu. “Acaba çantalarında mı taşıyorlar? Yoksa evdeki şömüne rafında mı sergiliyorlar?”

Jax homurdandı. “V’nin benim testislerime ihtiyacı yok, onda zaten var. Hatta bazen benimkilerden bile büyük olduklarını düşünüyorum.”

“Doğru düşünüyorsun Maris.” Vanessa, Jax’in yanında belirerek kolunu adamın beline doladı. “Ama bilek güreşinde beni her zaman yeneceksin bebeğim, bununla idare et,” dedi adamın göğsüne birkaç kez vurarak.

Herkesin önünde adeta hadım edilmesine rağmen Jax karısına gülümsedi. “Ne yapayım, seni seviyorum.”

“Bunun senin iyiliğin için olduğunu biliyorsun da ondan.” Vanessa ayak parmakları üzerinde yükselip onu sıkıca dudaklarından öptü. “Ayrıca da kusursuz bir cinayeti nasıl gerçekleştirebileceğimi de biliyorsun.”

Sonraki birkaç saat boyunca herkes gülüp eğlenerek hikâyeler anlattı. Sonunda geceyi sonlandırmaya karar verdiler ve Xan son konukların da ardından kapıyı kapattı. Mükemmel bir geceye mükemmel bir son.

Xander, salonu toparlayan Sophie’ye bir bakış attı. Eh, diye düşündü, çok daha iyi bir son düşünebilirim. Bu son, çırılçıplak karısının, komşuların şikâyet etmesine sebep olacak kadar yüksek sesle onun adını haykırmasını içeriyordu.

Penisi pantolonunun içinde hareketlendi ama artık, kadını düşündüğünde vücudunda şişen tek yerin burası olmadığını görmezden gelemezdi. Sophie, adamın hiç anlayamadığı biçimlerde onun kalbine de dokunuyordu. Dostları anlamışlardı, “öyle bir şey değil” saçmalıklarının ardındakileri hemen fark etmişlerdi. Dairenin kapısını kilitlerken arkadaşlarının ayrılırken ona söylediklerini düşündü.

“Söylediklerimizi bir düşün Xander.” Reid başıyla Sophie’yi işaret etmişti. “Gördüğüm ve V ile Luce’dan duyduğum kadarıyla Sophie güçlü, bağımsız bir kadın. Baskı altında yıkılmıyor, mücadeleye göğüs geriyor. Dövüş kariyerine sahip birinin, yanında böyle bir eşe ihtiyacı var.”

“Kesinlikle,” diye eklemişti Jax. “Bokun teki gibi davranıp her iki dünyanın keyfini çıkaramayacağını kendine söylerken bunu da hatırla. Bu düpedüz

inkârdan başka bir şey değil. Kadının parmaklarından kayıp gitmesine izin verme dostum.”

Haklılardı. Xander onların hatalarından ders çıkarma fırsatına sahipti. Sophie’yle işleri düzeltip ona vermeyi çok istediği mutluluktan ikisini de mahrum bırakmanın verdiği acıdan kurtulabilirdi. Ama kadınla bunu hemen konuşamazdı. Sophie’nin artıları ve eksileri değerlendireceğini bildiğinden argümanını hazırlamak ve kafasını toparlamak için hâlâ zamana ihtiyacı vardı.

Ama bu, nasıl hissettiğini ona gösteremeyeceği anlamına gelmiyordu, Xander da hemen o andan itibaren bunu yapmayı planlıyordu. Gerçi bunu ona göstermiyor değildi ama yine de kendini az da olsa tutmuştu. O ana kadar her şey eğlenceli, oyunbaz ve aşırı şehvetli olmuştu çünkü bunlar güvenliydi. Aralarında, yazılı olmayan bir kural var gibiydi: Ciddi olunmayacak, şefkat gösterilmeyecek veya mum ışığında sevişilmeyecek.

Siktir et.

Sophie hâlâ meşguldü, böylece Xander çabucak yatak odasına geçip kısa bir süre önce kadını düşünerek aldığı şeylerle odayı hazırladı. Sophie’nin, üzerinde sadece kot pantolonuyla dolaşmasına nasıl bir zaafı olduğunu bildiğinden tişörtünü -dövüşte aldığı bazı sağlam darbelerden dolayı hafifçe homurdanarak- çıkardı ve çamaşır sepetine attı. Ardından kot pantolonu belinin epey aşağısında, çıplak ayaklarla salona gitti ve Sophie’nin perdelerin arasından pastaneye doğru baktığını gördü. Bunu yaptı-ğmı daha önce de görmüş ama bundan bahsetmemişti. Kadının özel anlarını çalmakta bir anlam göremiyordu.

Sessizce arkasına geçerek kollarını onun beline doladı ve sıkıca kendine çekti. Sophie huzurlu bir şekilde mırıldanarak kendini ona teslim etti ve kafasını bir yana eğdi. Xander bu boynu baştan sona yalamak istiyordu ama henüz onu uyararak zihnini bulandırmak istemiyordu. *Şimdilik.*

“Bu gece ne kadar içtin güzelim?”

Kadın yanıt verirken gözleri hâlâ kapalıydı. “Akşam hafif sarhoştum ama üç kadeh şarap benim limitim. Onu aşarsam sabahleyin deli gibi bir baş

ağrısıyla uyanıyorum. Ya sen?”

“On iki yaşımdan beri içtiğimden fazlasını değil.” Kadının o sıcak kıkırdaması adamın göğsünde titreşti. “Konu alkole gelince siz Avrupalıların ne kadar ileri görüşlü olduğunuzu unutuyorum.”

“Çıplaklığı, seksi ve daha doğrusu tüm eğlenceli şeyleri de unutma. Siz Amerikalılar gibi ahlakçı değiliz.” “Hey.” Sophie onun yüzüne bakmak için döndü. “Ben ahlakçı değilim.”

Xander neşesini mümkün olduğunca kontrol altında tutmak için altdudağını ısırdı. “Biliyorum,” dedi alnını kadının kine değdirerek. “Bana güveniyor musun Sophie?” Koyu çikolata rengi gözler ona baktı. Kadının onu sorgulayacağını ya da bunu düşünmek için uzunca bir süre bekleyeceğini sandı. Ama Sophie anında yanıt verdi: “Tamamen.”

“Güzel,” dedi adam, sesi her zamankinden boğuk çıkmıştı. “Şimdilik konuşmayacağız ve ben söyleyene kadar da kımıldama.”

Xander onun arkasında kalarak kadını ağır hareketlerle soymaya başladı, her çıkardığı parçanın ardından kadının tenini okşuyordu. Sonunda Sophie’nin üzerinde sadece dantelli siyah tangası kaldı. Xander avcunu kadının boğazına, çenesinin altına yerleştirdi ve kafasını geriye yatırarak planlarını onun kulağına fısıldadı.

“Bu gece kendimi tutmayacağım, Sophie James.” Dilinin ucuyla kadının kulağının kenarını yaladığında onun kollarında titrediğini hissetti. “Ne istediğim ve nasıl istediğim konusunda artık kontrollü olmak yok. Bu geceden sonra, benim olduğuna dair hiçbir şüphen kalmayacak.”

On Üçüncü Bölüm

Xander, Şophie’yi elinden tutarak götürürken Sophie, adamı gözleriyle yemenin tadını çıkardı. Adamı sürekli evde tişörtsüz dolaşması için teşvik ediyordu çünkü gerçekten de böyle bir mükemmelliği saklamak suçtu. Xan, onun isteklerine bir süre uyduktan sonra çok geçmeden “üstsüze üstsüz” kuralını getirmişti. *Mızıkçı çocuk.*

Lanet olsun, adamın üzerinde sadece kot pantolonu varken bakmaya doyamadığı şey neydi? Sophie bakışlarını, adamın göbek deliğinin altındaki o hoş çizgiye kaydırdığında, şort lastiğinin izinin olmadığını fark etti. Xan’ın şort giymediği, çıplak penisinin kot pantolonun içinde büyüdüğü düşüncesi onu fena halde tahrik etti.

Xander onu loş yatak odasına götürdüğünde manzara karşısında soluğu kesildi. Yatak siyah saten çarşaflarla kaplıydı. Komodin ve şifonyerin üzerine değişik boylarda sütun mumlar konmuştu. Fitillerin ucundaki minik alevler titreyerek yumuşak, beyaz gölgeler oluşturuyor, odayı belli belirsiz bir vanilya aromasıyla dolduruyorlardı.

“Mum sever misin?” diye sordu Xander ona arkadan yaklaşarak. “Görünüşe bakılırsa vanilya kokusuna biraz bağımlılık geliştirdim. Bana seni hatırlatıyorlar. Kokunu, tadını.” Xander parmaklarının üstünü kadının sırtından aşağı doğru gezdirdi. Sophie titreyince göğüs uçları sertleşti. Parmaklarını çenesine yerleştirerek onu kendine çevirdi. “Bana hâlâ güveniyor musun?”

“Evet.”

Cebinden Sophie’nin siyah fularlarından birini çıkarırken gözlerinde tatmin pırıltısı belirdi. Birkaç kez katladıktan sonra kadının gözlerini bağladı. Sophie gölgeleri ve hareketleri seçebiliyordu ama detayları göre-miyordu. Ardından yatağın ortasına sırtüstü uzanmasına yardım etti. Xan, Sophie’nin el bileklerini önünde kavuşturdu ve kadın tenine değen bir başka ipek fuları hissedince Xander ellerini de bağlamaya başladı.

Sophie adamın bağlamaktan biraz hoşlandığını biliyordu çünkü bunu birkaç kez dile getirmişti ama onu hiç bağlamadığından kendisiyle denemeyi düşünmediğini sanmıştı. Ama belli ki düşünmüştü. Gerçi kendi gücü dışında hiçbir şey kullanmadığından Sophie bunu hemen anlayamamıştı. Kadının bileklerini -başının üzerinde, arkasında, kendi arkasında- tutmayı ya da onu arkadan becerirken sırtının ortasına elini sertçe bastırmayı seviyordu. Haftalar geçtikçe, adamın bu küçük kontrollerle ne kadar seksi olduğunu gördükçe Sophie'nin direnci, çöl güneşi altında kalmış bir çikolata gibi erimişti.

Sophie bunu ona asla söylememişti -hatta kendine bile itiraf etmekte zorlanıyordu- ama bir yanıla o güce yenik düşmenin, kendini serbest bırakıp adamın dizginleri ele alıp onları ortak orgazmlarına ulaştırmasına izin vermenin heyecanını hissediyordu. Şimdi de adamın bu yanını keşfetmek istediğini fark ediyordu.

Xander bileklerini kafasının üzerinde bağlarken “Böyle ellerinin ve gözlerinin bağlı olmasının nesine bayılıyorum biliyor musun Sophie?” dedi.

Sophie kafasını iki yana salladı. “Hayır.”

“Hiçbir şey görmeden ve bana dokunamadan sadece kendi zevkine odaklanmak zorunda kalacaksın. Her bir dokunuş, her öpücük, her dil darbesi on kat daha güçlü gelecek. Ve o kadar çaresiz olacaksın ki boşalmana izin vermem için bana yalvarmaktan başka bir şey gelmeyecek elinden.”

Adamın boğuk sesle resmettiği bu görüntüler karşısında hafifçe inleyerek altdudağım ısırıldı. Xander işini bitirdiğinde onun kendisinden uzaklaştığını hissetti.

“Ah Sophie,” dedi soluk soluğa. “Bir sanat eserisin. Herkes güzelliğini takdir etsin diye bir müzeye konmalısın. Ama ben seni paylaşamayacak kadar bencil herifin tekiyim.” Yatağın çöktüğünü hissettiğinde Xander da gelip yanına uzandı. Adamın bacaklarındaki sert kot pantolon, tenine bastıran o çıplak göğsünden yayılan sıcaklıktan çok farklıydı. “Keşke şu an kendini benim gözlerimle görebilseydin. Bundan daha güzel bir şey görmedim.” Sophie dudaklarını yalayıp fısıldadı: “Xander lütfen,” dedi

belinin kavisini artırırken, bu hareket sayesinde, çıldırmadan önce adamın kendisine bir şey yapmasını umuyordu.

“Şişşt bebeğim.” Parmaklarıyla karnına ve göğüslerinin etrafına tembel tembel desenler çizmeye başladı. “Bana güvenmeni istediğimde bunu sadece se’ni bağlamak için istemedim. Alacağın zevk konusunda da bana güvenmeni istiyorum. Seni en tatlı uçurumlara defalarca sürükleyip hiç tatmadığın bir orgazm yaşatacağıma güvenmelisin. ”

Sophie onun dediğini başarabileceğini ve de bunu yapacağını biliyordu. Onu endişelendiren şeyse bunu kaldırıp kaldıramayacağıydı. Artık meseleleri kendi kontrolüne alma yetisinden yoksundu. Uzanıp adamın penisini kavrayarak işi istediği yöne çeviremiyordu. Ya da onu sırtüstü çevirip üzerinde gidip gelme gücüne sahip değildi. Genellikle seks sırasında güç her ikisine de geçiyordu. Şimdiyse Sophie’nin hiçbir gücü yoktu.

Xander diliyle göbek deliğinden yukarıya doğru bir yol çizirken titredi. Hiç acele etmeden her bir göğsünü, meme uçları hariç yalayıp emerek ona işkence etti; sonunda Sophie arzudan delireceğini sandı.

“Memelerin mükemmel. Açık renk teninin üzerine pembe gülleri andıran tomurcuklar var.”

Sonunda diliyle birini kaptı ve kuvvetle emdi. Gergin meme ucuna diliyle fiskeler atıp dişiyle hafifçe çekiştirdi; sonra aynısını diğerine de yaptı. Adamın yarattığı farklı hisler göğüs uçlarını klitorisine bağlayan ateşli teller gibi titreşince Sophie inleyerek belinin kavisini artırdı. Bu hisler dalga dalga ona çarptı, ta ki sonunda nabzının cinsel organının duvarlarında attığını hissedene dek.

Xander geri çekilince Sophie adamın delici bakışlarını inip kalkan göğsünde hissetti. Ardından konuşmaya başladığında meme uçlarını nasırlı elleriyle çimdiklemeye, çekiştirmeye ve yuvarlamaya devam etti. “Şimdiyse pembe kırmızıya döndü. Tıpkı ahududulu krema gibi. Acayip güzeller.”

Adamın sözleri, en az dokunuşu kadar etkiliyordu onu. Sophie üst bacaklarını sıktı, biraz olsun rahatlayabilmek için çaresizce sürtünme hissine muhtaçtı. Bu baskı onu biraz olsun rahatlatmıştı ki Xander onu

elleriyle durdurdu. “Hiç sanmıyorum Soph. Bu kurallara aykırı, bunu gayet iyi biliyorsun. Sanırım planımın ikinci aşamasına geçeceğim. ”

“Planın aşamalar da mı içeriyor?” dedi tiz bir sesle. Xan, tüm bedeniyle onun üzerine abanıp boynunu ve çenesini öpmeye koyuldu. “Bu seni endişelendiriyor mu? Yoksa kafana bir sürü şeytani fikir sokup beni daha çok arzulamana mı sebep oluyor?”

Adeta soluk soluğa bir yanıt verdi. “İçime girmeni fena halde istiyorum. Seni şu ankinden daha fazla arzulamam mümkün değil.”

Xander sırtarak onun kulak memesini ısırdı. Sophie keskin bir nefes alarak iç çekti. “Çok ama çok yanıliyorsun güzelim ve sana bunu kanıtlayacağım. Bacaklarını aç. Aferin kızıma.”

Xander’ın başı onunkinin yanındaydı ama parmaklarına özgürce dolaşmaları iznini vermişti. Ve o anda o parmaklar, kadının minik, siyah tangasında geziniyordu. Xander onu dantel kumaşın üzerinden avuçladı ve aşırı hassas haldeki teninin kenarlarını okşadı.

Xander kadının sol bacağına kendi bacaklarını arasına alıp tekrar yanma uzandı, o sert sol üst bacağına kadının gergin cinsel organına sertçe bastırıyordu. Xander o kadar iri cüsseliydi ki yanında yatarken bile ondan yukarıda olmayı başarıyordu. Kadının ellerini kavradı ve sağ eliyle bileklerini kafasının üzerine bastırdı. Göğsündeki seyrek göğüs kılları kadının göğüs kafesinde gezindi, onun erkeksiliğine dair bu hatırlatma Sophie’nin içinin derinliklerinde antik bir karşılık buldu. Bunu daha önce hiçbir erkekle hissetmemiştir. Xander, onun üzerindeki etkisini tam anlamıyla öğrense Sophie’nin başı büyük belada demekti.

Sadece 95 gün kaldı.

Ansızın bu süre hiç yeterli gelmemeye başlamıştı.

Xan, ağırlığıyla onu yere bastırıyordu ama Sophie'nin belininin kavisi artmaya devam ediyordu ve kadın kalçalarını onun karnına bastırıyordu. İnlemeleri Xander'ın ilacıydı ama kadın ne kadar çok inlerse inlesin onun için yeterli değildi. Onun için daha çok çıldırmasına ve gözünün dönmesine sebep oluyorlardı. Yapabildiği tek şey, kadını orgazmdan mest edecek o nihai hamleleri yapmamak için acele etmemeye çalışmaktı.

“Xander, lütfen.”

“Ancak ben hazır olduğumda ve istediğimde. Ondan bir saniye bile önce olmaz,” diye kükredi.

“Şimdi hazır mısın peki?”

Siktir. “Evet, hazırım.” Prezervatifi alıp yerleştirdi ve testislerine dek kadının içine girdi. “Ah, kahretsin her zaman çok acayip darsın.”

Kadının kalçaları, içinin derinliklerindeki penisle birlikte küçük daireler çiziyordu. “Hareket et. Hareket etmene ihtiyacım var.”

Kadının vajina kasları aletini kavrayınca Xander adeta kendinden geçiyordu. Çenesini sıkıp kadının orgazmı ve kendi itibarı için gereken süre boyunca dayanabilmek için sessizce yalvardı. “Bir dakika dur yoksa daha başlamadan bitecek.”

“Küçük bir delikle baş "edemiyor musun yoksa?” Xander kadının göz bağını çözdü, kısıtğı gözlerindeki o şakacı uyarıyı görmesini istedi. “Dikkatli ol güzellik. Devasa egomu tehlikeli biçimde yaralamak üzeresin.” Xander neredeyse tamamen aletini çıkardı, sonra vahşi bir kuvvetle tekrar içeri daldı. “Kafesin içinde ve dışında dayanıklılığım ile bilirim. Dış faktörler asla performansımı etkilemeyi başaramamıştır.” Çık ve gir hareketine devam ederken kadın yatakta birkaç santim yukarı kayıyordu. “Ama sen,” diye devam etti. “Senin bu deliğın beni bitiriyor.”

Kadının gözlerindeki alaycı parıltılar soldu, belli belirsiz bir şokla gözlerini hafifçe açtı ve adamın, böyle hassas bir şeyi itiraf etmekteki amacını anlamaya çalışarak baktı. “Öyle mi? Yani gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Penisimi hiçbir şey böyle sıcacık ve sıkıca kavramadı. Senin deliğin açgözlü bir yumruk gibi.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim. Bir daha da hissetmek istemiyorum.” Kanının büyük kısmı beyninden uzaklaşmış haldeyken kadının gözlerinin içine-bakarak ona elinden geldiğince hislerini anlatmaya çalıştı. “Seninki bana ait güzellik. Ben başka birisini istemiyorum ve benim olana da başka bir erkeğin dokunmasını istemiyorum.” Xander aletinin dibinden, kadının vajinasını avuç-ladı. “Bunun benim olduğunu söyle.”

Kadının soluğu kesildi ve gözlerinin karaları, bir şehvet bulutuyla puslandı. “Senin. Hem de seni ilk gördüğüm andan beri.”

Kahretsin, bu kadın onu öldürüyordu. Ama ölmek böyle bir şeyse o zaman Xander memnuniyetle binlerce kez ölebilirdi.

Xander yine pelvisini onunkine bastırarak küçük daireler çizerken kadının dudaklarına saldırdı, dilleri adeta bir yarışın içindeymiş gibi birbirlerine dolanıyordu. Sonunda Xander derin nefesler alabilmek için geri çekildi. Yavaş yavaş, sabit bir tempoda girip çıkmaya başladı. Onu kudurtmak istiyordu; kendisi için çıldırmasını ve yalvarmasını istiyordu.

Kadının inlemeleri onun için bir müzikti adeta, kendi homurtuları da kalçalarının çarpışına eşlik eden bir bas ritmi gibiydi. Tek bir vücut gibi hareket ederek birbirlerinin bedenleri ve zihinleri içinde erirlerken Xan-der zaman kavramını yitirdi. Gözleri birbirlerinden hiç ayrılmadı ve adam, Sophie’nin o dipsiz sulara yüzen ruhunu görebildiğine yemin edebilirdi.

Kolları hâlâ bağlıyken belinin kavisini daha da arttırdı, aklı başında hiçbir adamın reddedemeyeceği bir hediyeydi bu. Daha derine girmek için kadının sağ bacağını sol omzuna attı, sonra da başını eğip o göğüslerden bir şölen çekti kendine. Daha önce hiçbir kadınla aşkla sevişmemişti ve bir başkasıyla asla böyle hissedemeyece-ğini biliyordu. Sadece Sophie’yle böyleydi.

“Tanrım, Xander, lütfen,” diye inledi soluk soluğa. “Sana dokunmaya ihtiyacım var. Sana yakın olmam gerek.”

Evet, buna onun da ihtiyacı vardı. Hem de çok. Fulardaki özel düğümün ucundan çekip kadının ellerini rahatça serbest bıraktı. Sophie kollarını boynuna dolarken dudaklarını da onunkilere yapıştırdı. Dilleri birbirine dolanarak erirken Xander, ellerini kadının beline kaydırıp onu kaldırarak geriye doğru oturdu. Kadının bacakları onun beline dolandı, ayak bilekleri belinin altında kenetlendi. Bu haldeyken Xander ellerini kadının yumuşacık poposuna yapıştırdı ve gövdelerinin birbirine nasıl değeceği konusunda kontrolü ona bıraktı.

Kollarını kullanarak kadını aleti üzerinde indirip kaldırırken onun tüm hareketlerinin, göğsüne sürtünen sert meme uçlarının yarattığı hislerin keyfini çıkardı. Sophie ellerini onun vücudunda gezdiriyor, bazen onun sırtını tırnaklıyor, bazen de saçını çekerek adamın, onun derinliklerindeki penisinin aniden kıpırdanmasına sebep oluyordu.

“Ah Tanrım, Xander...”

Sophie gözlerini sıkıca kapatmıştı ve boşalmasının başlangıcı haber verircesine inliyordu. “Gözlerini aç. Benim için orgazm olurken seni görmek istiyorum.” Sophie ona kendi dünyasını ve içindeki her şeyi göstermek üzere koyu renk kirpiklerini kaldırarak bu isteğe itaat etti. “Aferin kızıma,” diye fısıldadı Xander ve elini kaydırarak kadının kaygan klitorisine başparmağıyla dokundu. Ona dokunduğu an Sophie soluksuz kaldı ve hassasiyetten dolayı kalçaları sertçe seğirdi ama Xander onun bundan kaçmasına izin vermeyecekti. Sophie boşalmaya can atarken aksak nefeslerle, inleyerek soluklanıyordu. Artık aleti üzerinde daha hızlı gidip gelmek için adamın yönlendirmesine ihtiyacı yoktu.

“Hadi bırak kendini Sophie. Boşalırken de gözlerini benden ayırma. Senin zevkinin, orgazmlarının, o daracık deliğinin sahibi benim.” Xander tek eliyle kadının hassas klitorisini okşamaya devam ederken diğer eliyle de onun saçlarını arkadan yakaladı ve kadının kulağına doğru kükredi. “Artık sana sahip olacak tek adamım. Sen benimsin.”

Tam zamanında geri çekilince kadının bu zevk uçurumundan haykırarak yuvarlanışını izledi, bu sırada vajinasının duvarları da aletini adeta sağıyordu. Yaşamı buna bağlı olsa bile Xander daha fazla dayanamazdı ve memnuniyetle kadını takip ederek onun içine boşaldı.

Prezervatifi hallettikten sonra Sophie'yi yatırdı ve örtülerin altına girerek onu kollarına aldı.

Sophie neredeyse anında uykuya daldı ama Xander mümkün olduğunca dayanmaya çalıştı. Uyandığında bugün olanların hiçbirinin yaşanmamış olmasından, tüm bunların sadece muhteşem bir rüya olmasından korkuyordu. Ama maçı, kazanması ve ardından da Sophie'yle sevişmesi sebebiyle kanma dolan adrenalinden sonra bedeni artık ona uyumaktan başka çare bırakmadı ve Xan-der ertesi günün de bugün gibi olması için dua etti.

On Dördüncü Bölüm

86 gün kaldı

Xander kafasından temiz bir tişört geçirip spor dolabından eşyalarını alırken kanında hâlâ fazlasıyla adrenalin vardı. Sophie’yi görmek için Tatlı Köşesi’ne gitmeye can atarak hayatının en kısa düşünüyordu ama bugün onunla paylaşmaya sabırsızlandığı iyi haberleri vardı.

Resepsiyondan geçerken kendisi erken çıkabilsin diye salonu kilitleyecek olan Dorsette’e başıyla selam verdi. “Ofisinde bir adam var patron.”

“Müşteri adaylarıyla konuşmak için şu an kalamam,” dedi yanından geçerken.

Ön kapıya varmıştı ki Dorsette ekledi: “Takım elbiseli, yaşlı bir adam.” Xander bir anda durdu. “Önemli bir konuda seninle konuşması gerektiğini söyledi.” *Caldwell*. Öyle olmalıydı. Xan ve Sophie için işler

fazlasıyla yolunda gitmişti. Bir şey olması ve bunun hayatlarını bozmaya çalışması gerekirdi, görünüşe bakılırsa da bu şey Sophie’nin amcasıydı.

Xan, mesajı iletmişti için Dorsette’e teşekkür edip tekrar ofisine gitti. Elbette ki Richard Caldwell pahalı takım elbisesi ve ayağının dibinde duran evrak çantasıyla odanın ortasında dikiliyordu.

“Richard,” diye karşılayarak kapıyı arkasından kapattı. “Bu zevki neye borçluyum?”

“Samimi bir konuşma yapabiliriz diye düşündüm.” Xander masasının arkasına geçip oturdu. “Ben zaten sadece samimi sohbetler yaparım ama çabuk olman gerek. Karımı görmeye gidiyordum.”

Richard gözle görülür bir şekilde gerildi. Xander bunun sebebinin Sophie’den bahsetmesi mi yoksa adamın Xander’ın karısı olduğunu hatırlaması mı olduğunu bilmiyordu. Açıkçası ikisi de umurunda değildi.

Richard, konuk sandalyelerinden birine tünedikten sonra evrak çantasını açıp geniş, sarı bir zarf çıkardı ve bunu Xander’a uzattı. “Nedir bu?” Xander, kâğıt yığınını çekip çıkarınca anında öfkeden kudurdu. “Boşanma evrakları,” dedi.

“Senin için hazırlattım,” diye tasdikledi Richard. “Ben aptal değilim Bay James. Benim anlaşmamı bozmak için yeğenimle evlendiğini biliyorum.”

Xander gözlerini kısarak sert sert baktı. “Öyle mi?” “Öyle,” dedi adam. “Ona iyilik ettiğini düşündüğünü biliyorum ama pastaneyi taşımak kötü bir şey değil.

Hatta onun için yeni bir mekân bile buldum. İnsan trafiği çok daha fazla, civarda bir rakip yok ve üstünde iki odalı bir dairesi olan, çok daha yeni bir yer. Bu anlaşmadan alacağı parayla annemin eski yerinde kalmak yerine son teknoloji mutfak ekipmanı almaya ve modern tatlılarına uyumlu bir tasarım yaptırmaya gücü yetecek.”

“Sophie büyükannesinin yerini seviyor. Senin anlamadığın şey bu dostum. O saçmalıkların hiçbirisi onun umurunda değil. Sadece elindekini korumayı istiyor, sense bunu ondan almaya çalışıyorsun. Tabii bloktaki diğer herkesin mekânını da.”

“Buna sen de dâhil misin?”

“Ben spor salonum için endişelenmiyorum. Burayı seviyorum, yaşadığım yere yakın ve burada iyi bir müşteri kitlesi oluşturdum. Ama taşınmak zorunda kalsam benim için küçük bir sıkıntıdan fazlası olmazdı. Benim tek önemsedğim şey Sophie’nin mutlu olması.”

“Bu kadar mı? Buna emin misin?”

Xander adamın ses tonundan ya da dudağını alaycı bir şekilde bükmesinden hoşlanmamıştı. “Karım,” dedi kasıtlı bir biçimde, “benim tek önceliğim.”

“Peki ya kariyeriniz Bay James? Hani geri kazanmak için çok çalıştığın, kelimenin tam anlamıyla kan, ter ve gözyaşı döktüğün şu kariyerin? Karşına çıkan son fırsatı biliyorum.”

Xan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu ve Caldwell'i gömleğinin yakasından kavrayıp masaya yapıştırmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. "Bunu sen nereden biliyorsun?" Xander menajerin bu haberi daha sabah almıştı ve resmi açıklamaya daha en az bir hafta vardı.

Richard, Xander hakkında her şeyi bilmediğine dair bu imaya gücenmiş gibi kaşlarını çatı. "İyi bir işadammın bir kulağı yerdedir. Anlaşmalarda sana avantaj sağlayacak bir bilgiyi ne zaman duyacağın belli olmaz." "Yani işleri kendi istediğin şekilde manipüle etmene yarayacak bilgileri."

Caldwell ince omzunu silkerek şöyle dedi: "Her neyse, hayalinin peşinden gitmek için sponsora ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bunu sana ben sağlayabilirim. Pek çok bağlantım var."

Xan kıs kıs güldü. "Almma ama dostum, emlak ofislerinde şortumla gezintiye çıkmak pek aradığım şey değil." "Emlak işinde olabilirim ama bu, senin istediğin gibi bağlantılarım olmadığı anlamına gelmez. Right Hook Wraps, Warrior Weights ve benzeri firmalara mülkler sattım. Sadece bir telefon açsam sponsor problemin çözülmüş olur."

"Sponsor problemim falan yok ama olsaydı bile bunu çözmek için sana hayatta gelmezdim."

Bu tam olarak doğru değildi. Yani, ikinci kısmı doğrudu ama sorunu olmadığı uydurmaydı. Gerçekten de sponsorlara ihtiyacı vardı ve ciddi bir rahatsızlıktan dönen yaşlı bir dövüşçüye şans vermeleri için büyük şirketleri ikna etmek zordu. Jax elbette ki onun sponsoru olabileceğini söylemişti, hem o hem de Reid onun için birkaç telefon açmayı teklif etmiş ama Xan arkadaşlarının nüfuzunu ve bağlantılarını kullanmak istememişti. Gururu sebebiyle tıpkı başladıklarında olduğu gibi kendi başına sponsor bulmak istiyordu. Bu yüzden onların yardımlarını reddetmiş ve menajerine çalışmalarına devam etmesini söylemişti. Xan bunu aşacağına güveniyordu.

Caldwell gözlerini kısarak Xander'ı inceledi, beş hamle ötesini görmeye çalışarak bir satranç tahtasına bakıyor gibiydi. Xander kollarını göğsünde kavuşturup bekledi, yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Sonunda Caldwell kontrollü bir şekilde iç geçirip çantasından çek defterini çıkardı,.

“Pekâlâ James, bu kağıtları imzalaman ve yeğenime de imzalatman için ne gerekiyor? Fiyatı sen belirle.”

Adam dalga mı geçiyordu? Xander’ı öylece satın alabileceğini sanıyordu. Xander ayağa fırlayıp boşanma evraklarını zarfa geri tıktı ve masasının çekmecesine attı. Son isteyeceği şey Richard’m bunları Sophie’ye de götürmesiydi.

“Benim geldiğim yerde senin gibi insanlar için bir lafımız vardır Caldwell.”

“Neymiş o laf?”

Xan, Richard’ı tehditkâr bir bakışla yerine çivileyerek anahtarlarını aldı ve spor çantasının askısını omzuna taktı. “Siktir git.” Sonra da eşyalarını toplayıp çekip gitmesi için adamı bırakarak ofisinden ayrıldı.

Pastaneye koşarak gitmek istiyordu ama o gün Bacak Günü olduğundan yürüyebildiği için bile şanslı sayılırdı.

Reid, Xan’in tüm alt bedeni bitkin düşene dek onu zorlamıştı. Şimdiyse bacakları makarna gibiydi, bu yüzden de ne kadar heyecanlı olsa da koşmak söz konusu bile değildi.

Sophie’nin Tatlı Köşesi’nin pembe tabelasını gördüğünde gözünü ondan ayırmadı, başka tarafa bakarsa kendini hâlâ birkaç blok geride bulabilmekten korkuyordu. Bu yüzden sonunda gözlerini tabeladan ayırıp dükkândaki kalabalığı görünce şaşırdı.

Ön tezgâhta sipariş vermeyi bekleyen bir kuyruk vardı ve üç küçük masa da arkadaşlarıyla sohbet ederek Sophie’nin kek toplarının tadını çıkaran müşterilerle doluydu. Xander doğru yere gelip gelmediğinden emin olmak için neredeyse tabelayı yeniden kontrol edecekti ama tezgâhın arkasında koşturup duran ve her zamanki gibi büyüleyici görünen karısını görünce buna gerek kalmadı. Xander, onu görünce böyle güçlü bir tepki vermemesi için daha ne kadar zaman geçmesi gerektiğini düşündü. Yani ne zaman midesi düğümlemekten, aleti de hareketlenmekten vazgeçecekti? Eninde sonunda olacağı kesindi ama bunu hayal etmek zordu.

Cam kapıyı açtığında, gelişini bildiren küçük zilin sesini bile müşterilerin gürültüsü yüzünden duymakta zorlandı. Kenara geçerek durdu, Sophie'yle bir an evvel konuşabilmek istiyordu ama onu kendi ortamında izlemekten de memnundu. Tezgâhın arkasında gidip gelerek cupcakeleri bir poşete koyuyor ya da bir kutuya diziyordu, Kristin de içecek siparişlerini alıp kasaya bakıyordu.

Sophie'nin yüzü, muhtemelen sürekli hareket etmekten kızarmıştı ve zarif bir şekilde ve o kırmızıya boyalı seksi dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle müdavimlerin övgülerini dinlerken kara gözleri parlıyordu.

Lanet olsun, o ruj, Xander'ın içindeki boğaya sallanan bir pelerin gibiydi. Onu görünce kadına saldırıp o enfes dudaklardaki rujun her bir zerresini yalayıp yutmak istiyordu. Ama bunu hiç başaramamıştı. Kadının ruju, askeri kalitede olsa gerekti çünkü ne yaparlarsa yapsınlar çıkmıyordu. Sophie'nin onu nasıl çıkardığına dair en ufak bir fikri yoktu. Muhtemelen terebentin falan kullanıyordu.

Sophie ona el sallayınca kadının makyaj malzemelerine dair düşünceleri yok oluverdi, sonra Sophie bir parmağını kaldırarak bir dakikaya kadar işinin bittiğini işaret etti. Bir müşteriye siparişini verirken Xander da tezgâha doğru ilerledi. Sıradaki herif ona bir bakış attı.

“Merak etme dostum, tatlılar için gelmedim,” dedi göz kırparak. “Onları yapan kişi için buradayım.” Sophie ona düzgün davranması için tehditkâr bir parmak salladıktan -bunun eğlencesi neredeydi o zaman ?-sonra bir hanımefendiye para üstü verdi. “Kristin beş dakikalığına beni idare edebilir misin?”

Kristin, Xan'e kısa bir bakış attıktan sonra o meşhur şeytani sırıtışıyla hazırlamakta olduğu süslü kahveye döndü. “Beş dakika mı? Biz bu kadar meşgulken üç dakikalık bir oynaşmayla kendini şımartman iyi bir fikir mi sence?”

Sophie arkadaşının koluna vurunca kadın, dayanıklılığına yapılan saldırıya kıs kıs gülen adama verdiği kahveyi az kalsın dökecekti. Neyse ki Xan espri anlayışına sahipti. “Kristin canım, fazladan koca bir dakika vererek beni şımartıyorsun. Dikkat et yoksa güzel karım bu performansı sürekli devam

ettirebileceğimi sanacak.” İki kadın birden güldü ve Sophie, Xander’la ilgilenirken Kristin “kaleyi koruma” işini gayet iyi becerebileceğini söyleyerek arkadaşını kışkırladı. Xan bir dakika daha bekleyemeden Sophie’nin elini tuttu ve mutfaktan geçerek arka kapıdan çıktı.

“Ne oldu? Sen spor salonundan hiç bu kadar erken çıkmazsın.” Sophie onu dikkatle baştan sona inceledi. “Yaralanmadın değil mi?”

“Hayır ama Reid beni sıkı çalıştırıp erken bıraktı. Eve gelmeni beklemeliydim ama kendimi tutamadım. Sana bunu hemen söylemezsem patlarım.”

Sophie gülümsedi. “Yüzündeki gülümsemeye bakılacak olursa iyi haberler olduğunu düşünüyorum.”

“Mımm, haklıyken çok seksi oluyorsun,” diye şakalaşarak onu kendine çekti ve dişleriyle ensesine saldırı-yormuş gibi yaptı.

Sophie hafifçe ciyakladı ve onu iterek güldü. “Öyle yapınca sakalın gıdıklıyor. Çekil yoksa sana bendeki iyi haberleri söylemem.”

Xan şakalaşmayı bırakıp ona baktı. “Söyle hadi tatlım.” “Senin patlamanı istemem. O yüzden önce sen başla, sonra ben söylerim.”

Xander kafasını iki yana salladı ve kadının kalçasında duran ellerini hafifçe sıktı. “İsrar ediyorum, kadınlar önden. Anlat bakalım.”

“Pekâlâ. Hem iyi haberler hem de kötü haberler var. İyi haber, senin mağından beri her hafta dükkân daha da kalabalıklaşıyor. Her gün yaptığımız ürünlerin artık yarısı sağlıklı olanlardan ama klasiklerin de satışları arttı.” “Bu harika Soph. Seninle gurur duyuyorum.”

“Ama daha en iyi kısma bile gelmedim,” dedi kadın birkaç kez ayak parmakları üzerinde zıplayarak. “Bu sabah, işe gitmeden önce uğrayan bir kadına cupcake verdim ve Sophie’nin hafif cupcakelerine o kadar bayıldı ki caddenin ilerisindeki şirketlerine, kafelerinde satmaları için bunu sunmaya karar verdi. Böylece şirketlerinin fit yaşam misyonlarına yardımcı olacak bir alternatif de sağlamış olacak.”

“Şaka yapıyorsun. Bu muhteşem,” dedi Xander gözleri parlayarak. “Böyle bir müşteri senin için harika bir fırsat. Hem maddi olarak hem de reklam açısından. Çok geçmeden bu civardaki herkes senin müşterin olacak.” “İşte bu da kötü haber. Çünkü şu an bile istedikleri günlük siparişi zar zor karşılayacağım. Önceki gece kekleri hazırlamak için daha geç saatlere kadar çalışmam gerekecek, sabah da daha kendi vitrinimi bile hazırlamadan ilk iş onlara krema sürmem ve süslemem gerekecek.”

Xan kadının o muhteşem gülümsemesinin solmasından ve kaşlarının endişeyle çatılmasından, dudaklarının gerilmesinden nefret ediyordu. “Başka birini işe alamaz mısın? Yoğun zamanlarda sana yardımcı olması için yarı zamanlı birini bulsan?”

Sophie bunu düşünerek yanağım iç kısmını ısırıldı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama sanırım bu anlaşmayla ne kadar kazanacağıma göre karar verebileceğim. Ama yakında George’u da değiştirmem gerek, yoksa bir mikserim olmayacağı için cupcake yapmak için kaç kişinin olduğunun bir önemi kalmayacak. Ama ikisini birden karşılayamam.”

“Gel buraya,” dedi Xander onu kollarına alarak. Kadının yumuşacık bedeninin onunkine uyumlu bir şekilde erimesine bayılıyordu. Kadının sırtını okşayarak onun tatlı kokusunu içine çekti, mecbur kalana kadar da ciğerlerinde tuttu. “Birkaç ay sonra fonundaki parayı alana dek bunu halletmenin bir yolunu buluruz. Belki bir stajyer bulursun, senden bir şeyler öğrenme fırsatı için çok az ücretle ya da ücretsiz çalışabilir belki. Sonra da parayı alınca kendine birkaç tane yeni George almak için kullanabilirsin.”

Kol mesafesince uzaklaşan Sophie ona gülümseyerek baktı. “Bu gayet iyi bir fikir.”

“Sanki şaşırmış gibisin.”

Sophie gülerek “Ah bebeğim, çok zeki olduğunu düşündüğümü biliyorsun,” dedi. Sonra da onu dudaklarından şap diye öptü. “Senin iyi haberin nedir? Ama kötü haber de varsa önce onu söyle. Sonunda iyi haberle mutlu bir şekilde sonlandırabiliriz.”

“Kötü haber mi bilmiyorum ama olumsuz olduğu kesin. Spor salonunda daha çok zaman geçireceğim için eve daha geç geleceğim.” Bu kısmından hiç hoşlanmayarak kaşlarını çattı. “Birbirimizi daha az görüyor olacağız ve günün sonunda da jöle gibi yumuşamış bir zombiye dönüşmeyeceğimin garantisini veremiyorum.”

“Sorun değil,” dedi kadın. “Yani seni eskisi kadar göremeyecek olmaktan hoşlanmadım ama bunu yapman gerektiğini biliyorum. Tutkuna ve hedeflerine bağlılığına bayılıyorum. Ayrıca jöle zombi bile olsan pastanenin üzerine bahse girerim ki bazı kısımların gayet sert kalmaya devam edecektir. Sen sadece uzanırsın, ben ikimizin yerine de hareket ederim.”

“Lanet olsun Soph,” dedi boğuk bir sesle kadının kulağına doğru. “Son zamanlarda ne kadar mükemmel olduğunu söyledim mi sana?”

Sophie kıs kıs güldü. “Biz kızlar böyle şeyleri ne kadar çok duysak da doymayız. Pekâlâ, şimdi de iyi haber. Hadi dökül bakalım.”

Xan derin bir nefes alıp üfleyerek verdi. “Menajerim bu sabah Reid’i aradı. 26 Eylül’e maçı olan bir UFC dövüşçüsü antrenman sırasında sakatlanmış.”

Kadının aşırı derecede uzun kirpikleri gözleri kocaman açılınca neredeyse kaşlarına değecekti. “Ee?” “Onun yerine dövmüşmek isteyip istemeyeceğimi sordular.”

Sophie haykırışını bastırmak için elleriyle ağzını kapadı, sonra da konuşabilmek için ellerini yumruk yaptı.

“Sonunda oldu değil mi? O kadar çok beklediğin fırsat bu, değil mi?”

Xander’ın gülümsemesi öylesine genişledi ki yanaklarına kramp gireceğini sandı ama elinde değildi. “Evet güzellik, bu.”

Kadının heyecan dolu çığlıkları etrafı çınlattı ve neredeyse Xander’ın kulak zarları delinecekti; ardından adamın kucağına atlayıp kollarını boynuna, bacaklarını da beline doladı. Xander gülerek onu kendine bastırdı ve o anda her şeyin nasıl da mükemmel gittiğini düşündü.

O haber gelir gelmez yapmak istediği ilk Şey bunu Sophie'ye söylemek olmuştu. Bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmak onu  ld rm Őtu ama ko  birlikte kutlayabilsinler diye Xander'ı erken bırakacağına söz vermişti. Kadının tepkisi mükemmeldi. Kadın onun yüzünü avuçları arasına alıp dudaklarını ona yapıŐtırdıđında Xander bunun m kemmelden de öte olduğuna karar verdi.

Sophie  p c ğ  sonlandırıdıysa da Xander buna izin vermeyecekti. Özellikle de kadın o dudakların hayaliyle onu heyecanlandırmıŐken ve bedeniyle sertleşmiş penisine bastırırken, kadını kalıcı olarak oraya yerleŐtirmeyi nasıl da çok istiyordu. Homurdanarak itiraz eden Xander bir elini Sophie'nin saçları arasına soktu ve kadının sırtı binanın tuğlarına çarpana dek ilerledi.

Kadına duyduğu doymak bilmez açlıkla alevlenen bakışlarıyla onu yerine  iviledi. "Bitirmeyeceğin bir Şeye baŐlamaman gerekir bebeğim."

"Sen  yle sanmıŐsın," diye itiraz etti Sophie, sesi hafiften soluk soluğaydı. "Dilimi bile kullanmadım." "Fark etmez," diye homurdandı; konuşurken gözleri kadının bedeninde geziniyor, yapmadığı Şeyleri ima ederek adeta ona işkence ediyordu. "Senin o parlak kırmızı dudaklarını görünce her türlü m kemmел m stehcenlikte görüntüler aklıma doluŐuyor. Onları yalayıp yutuyorum; sa ından tutarken aletimle onu beceriyorum, dudaklarının aletimi nasıl kavradığım, onun başı boğazına her çarptığında testislerimin nasıl gerildiğini ezberliyorum." "Tanrım, bu hiç adil değil," dedi. "Beni mahvedip eve gideceksin ama ben sırlıŐklam olmuş k lotumla iki saat daha çalışmak zorunda kalacağım."

Xander inledi. "K lotundan bahsetmek zorundaydın değil mi? Aletimi mengeneye koysan daha iyiydi. Sen eve gelene kadar ereksiyonla acı çekeceğim."

"Sen baŐlattın."

Kadın kalçalarıyla onun  elik gibi sert aletinde ufak daireler  izince sırtı Şiddetli bir zevkle ürperdi ve adeta gözleri karardı. "Lanet olsun," dedi dişlerini sıkarak. "Seni küçük cadı. Seni güpegündüz buracıkta becermeliyim." Sophie onun boynunu öptü. "Yap da görelim."

Xan doğru duyup duymadığını merak ederek duraksadı. “Ne dedin?”

Kadın geri çekilerek o edepsiz gülümsemesiyle bakınca testisleri her zamanki gibi gerildi. “Sana meydan okuyorum.”

Geri tepmişti. Onu herkesin görebileceği bir yerde becermesinin imkânı yoktu. Xan onu dikkatle yere bıraktı ama hâlâ çok yakın durduğu için ayağındaki topuklu ayakkabılara rağmen Sophie ona bakmak için kafasını kaldırmak zorunda kaldı. “Halk içinde daha cüretkâr olmakla ilgili sorunum olmasa da ve macera anlayışını takdir etsem de bir şeyi unutuyorsun.”

“Neymiş o?”

Xander çenesini sıktı ve artık şaka yapmadığım anlaması için alçak sesle ve yavaşça konuştu. Sol elini tuğla duvara dayamıştı, diğeriyle de ensesinden tutup bunun farkına varsın diye parmaklarını hafifçe bastırmıştı.

“Benim olanı paylaşmam,” dedi. “Kimse seni benim gibi deneyimleyemez. O pürüzsüz yüzünden geçen zevkleri göremez ya da ben her ikimizi de deliliğin sınırlarında gezdirirken mest olarak çıkardığın o sesleri duyamaz.” Xan çenesindeki kasların seğirdiğini hissetti. “Hiç kimse.”

Sophie keskin bir nefes aldı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti ve bedeni gerilerek donakalmıştı. Kahretsin, onun nesi vardı böyle? Bir erkek tarafından sa-hiplenilmeyi reddeden bir kadının üzerine, kendi bölgesini işaretleyen bayağı bir yaratık gibi işemişti. Ama bu zaten er ya da geç ortaya çıkacaktı. Hayatı boyunca bir kadına karşı hiç bu kadar sahiplenici olmamıştı.

Çıktığı maçıtan sonra seviştikleri geceden beri Xan ona karşı hislerinin, evlilikleri süresince kararlaştırdıkları gibi, eğlenceli takılmalarının ötesine geçtiğini söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu, şarap eşliğinde yiyecekleri, ev yapımı hoş bir akşam yemeğinde, incelikle yapmayı planlamıştı, kadını mağarasına sürükleyen bir Neandertal gibi değil.

Sophie ona uzun süre baktı, bir bardağın altında mahsur kalan tuhaf böceği, onunla ne yapacağına karar vermek için incelercesine başını hafifçe yana

eğmişti. Xander da kadının bu dediğini boş verip onu salıvermesini beklediği için bu aslında yerinde bir benzetmeydi.

Sonunda Sophie... Bakışlarını adamın göğsünde hafifçe kenetlediği parmaklarına çevirdi. Xander'ın kalbi hopladı. Kadın onun gözlerine bile bakamıyordu. *Kahretsin!* Xander kendine delicesine kızmıştı. Pürüzlü tuğlalara yumruk atarak eklemlerini kanatmak istiyordu, böylece üzerine çöken bu ağırlıktan biraz olsun kurtulabilirdi belki.

Geri adım atıp ona bunun bir şaka olduğunu söyleyerek en azından son beş dakikayı kurtarabilirdi. Ama bunu yapmak istemedi. Ona olan hislerini bastırmaktan-sa kadının bundan haberdar olmasını tercih ediyordu.

“Bu sahte evliliğe başladığımızda bunun ciddi bir şeye dönüşmemesi konusunda gayet nettim. Anlaşmamız bana uyuyordu çünkü iş kadınlara geldiğinde iyi vakit geçirip yoluna bakıyordun. Yani şimdi bunları söylediğini duyunca şaşıyorum...” Sophie gözlerini kaldırıp kirpiklerinin ardından baktı ve o kadar sessiz bir şekilde sözünü tamamladı ki Xander onu neredeyse duyamayacaktı. “Bunu duymaktan hoşlandığımı fark edince de şaşıyorum.”

“Öyle mi?”

Sophie ellerini kaldırıp adamın boynunun yanlarını tuttu ve başparmaklarıyla çenesinin kenarını okşayarak gülümsedi. “Öyle.”

Xan tatmin olmuş bir şekilde homurdanarak eğildi ve kollarını onun poposunun altına yerleştirip tek bir hamlede onu kaldırdı. Kadın hafifçe kıkırdarak ciyakladı ve kafasını eğip gözlerine bakarken onu saçlarından tutmuştu. “Benimle şimdi eve gel,” dedi Xander. “Tüm geceyi kutlama yaparak geçirelim. Çıplak olarak.” Kadının memeleri Xander'm göz hizasında olduğundan dişleriyle bunların arasındaki düğmeyi açtı ve yüzünü bu dolgun kıvrıma gömdü. Sophie gülerek kıkırdandı ama Xander onu sıkıca tutuyordu. “Şimdi gelemem. Kristin şimdiden bana sövmeye başlamıştır. Hadi indir beni de işe dönebileyim seni koca şapşal.”

Xander, onu duyabilsin diye kafasını kaldırdı. “Mümkün olduğunca çabuk çıkacağına söz vermeden olmaz. Kristin senin yerine dükkânı kilitlesin.

Seni evde ve altımda istiyorum karıcığım.”

“Tamam, peki, söz veriyorum.”

Xander isteksiz bir şekilde onu bedeninde kaydırarak indirdi. Sophie yere değmeden hemen önce hâlâ sert durumdaki aletine sürtününce soluğunu tuttu. Altdudağını ısırdı ve Xander kadının gözkapaklarının ağırlaştığını görünce inledi.

“Sophie Caldwell James, seni omzuma atıp şu anda eve götürmemi istemiyorsan o tatlı kıcını derhâl pastaneye sokmanı tavsiye ediyorum.”

“Pekâlâ ama gitmeden önce sana bir şey itiraf etmek istiyorum. Az önce külotumun sıırıslılam olduğunu söylerken biraz yalan söyledim.”

Xander gerildi. “Hangi konuda?”

Sophie onu çenesinin altından öptükten sonra kulağına fısıldadı. “Aslında külot falan giymiyorum.”

Xander’ın onu yakalamasına fırsat bırakmadan arka kapıdan içeri kaçtı, Xander da sızlayan ereksiyomıyla bir kahkaha attı.

On Beşinci Bölüm

26 gün kaldı

Anahtar sesiyle Sophie yerinden sıçradı, bir saat önce kucağında bir kitapla kanepeye kıvrılmıştı. Saat dokuzu geçiyordu yani her zamanki yatma vakti yaklaşmıştı ve şimdiden birkaç kez sızmıştı bile. Ama Xander eve gelene kadar uyanık kalmaya kararlıydı. Onu delicesine özlemişti. Bir önceki maçı için yaptığı antrenmanın zorlu olduğunu sanmıştı, oysaki gelecek dövüşe hazırlanırken yaptığı çalışmanın yanına yaklaşamazdı.

Çoğunlukla birbirlerini görmüyorlardı bile. Sophie sabahları ondan erken kalkıyor, çoğu zaman da o daha spor salonundan dönmeden uyuyakalıyordu. Geçen gün telefonda konuştuklarında Xander erken gelebileceğini, birlikte yemek yiyebileceklerini söylemişti. Ama sonra ona bir mesaj atarak, ihmal ettiği salonla ilgili bazı işleri halletmesi gerektiğini haber vermiş, onsuz yemesini söylemişti.

Sophie, birkaç hafta içinde bu maçın bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu ki daha normal zamanlarına geri dönebilsinler. Daha yoğun antrenman dönemlerinin olacağını biliyordu ama aralarda geniş zamanlar olduğu müddetçe buna alışmayı öğrenecekti.

Tabii mahkemenin belirlediği süre bittikten sonra birlikte olmaya devam ederlerse.

Bunun için şimdi endişelenme. Hâlâ yirmi altı gün var. Maçı bitince “o konuşma”yı yapmak için yeterince zamanın olacak.

Ayağa sıçrayıp Xander kapıdan girerken onu karşıladı. Xan kapıyı kilitleyip çantasını yere bırakır bırakmaz kadın kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Xander da onun beline sarılıp sıkıca kendine çekti ve öperken inledi. “Eve geldiğimde beni böyle karşılamandan hiç bıkmıyorum.”

Sophie bakışlarını ona çevirip gülümserken son kullanma tarihlerinin yaklaşması yüzünden hissettiği gerginliğin suratına yansımadığını umdu. “Ben hâlâ ayıkken eve gelersen sürekli böyle karşılanırsın.”

Xander kadının saçını kulağının arkasına takıp derin bir soluk verdi. “Biliyorum, üzgünüm.” Tişörtünü üzerinden çıkarınca Sophie ne konuştuklarını anında unuttu. “Hemen bir duş alacağım. Masamda biriken evrak yığınının hallettikten sonra biraz daha kardiyo çalıştım. Birazdan çıkarım. ”

“Sana eşlik etmemi ister misin?” diye sordu Sophie, parmağını onun göğsünde istekli bir şekilde gezdirerek.

Xander onun elini tutup dudaklarına götürdü ve av-cuna bir öpücük kondurdu. “Bu gece değil. Hemen girip çıkmak istiyorum.”

Sophie, hayal kırıklığını gizlediğini umarak gülümsedi. “Pekâlâ, acele et.” Xander duş alırken, geceleri giydiği şortunu ve askılı bluzunu üzerine geçirdi ve bunların kısa süre içinde yere atılmalarını umdu, yatağa yöneldi.

Tam yatmak üzereydi ki apartman kapısının çalındığını duydu. Gecenin bu saatinde kim gelmiş olabilirdi ki? Belki de bir komşularının bir şeye ihtiyacı vardı. Boş vererek antreye yöneldi ve gözetleme deliğinden baktı.

Daracık spor kıyafetleri içinde, kısacık saçlarıyla esmer bir Tinkerbelle’i andıran muhteşem bir kadın bekliyordu. Kadının geliş sebebine dair kafasından onlarca sebep geçirmesine fırsat bırakmadan kapının kilidini çevirip açtı. “Buyurun?”

Tinkerbelle’in yüzünde şaşkınlık belirdi. “Ah pardon, affedersin,” dedi kadın gerginlikle gülerek. “Evli olduğumu tamamen unutmuşum.”

Sophie bir kaşını kaldırdı, korku ve endişe dolu hislere daha yakınken bıkkın ve kayıtsız bir ifade takındı. Daha kaç kadın Xander’ın bir ilişkisi olduğunu unutmuştu? Yani o, Sophie’den hiç bahsetmiyor muydu? Spor salo-nundayken yüzüğünü mü çıkarıyordu? “Eh, artık hatırladığına göre,” dedi Sophie soğuk bir şekilde. “İyi geceler.” “Yo, bir dakika...”

“Bridget?”

İki kadın birden dikkatini yaklaşmakta olan Xander’a çevirdi, adamın üzerinde beline sarılı havludan başka hiçbir şey yoktu. Su taneleri çıplak bedenine tutunmuş, karmakarışık olmuş nemli saçlarıyla da ofiste sabahtan akşama dek kendini parçalamış gibi değil, seksi bir fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyordu.

Sophie, hemen Bridget’e dönüp bakınca kadının yüzündeki hayranlık dolu ifadeyi görmüştü. Kadın bunu hemen dostane bir gülümsemeyle gizledi. “Selam Xan-der, böyle rahatsız etmek istememiştim,” dedi özür dilercesine. “Sadece sabah koşuda kullanırsın diye bunu sana bırakmak istedim.”

Bridget adamın antrenman maskesini uzattı. Bu minyatür bir gaz maskesine benziyordu, sadece ağız ve burun bölgesini kapatarak çok daha yüksek rakımlardaki oksijen seviyesini sağlıyordu. Sophie, Xander’m bunu, kardiyosunu geliştirmek için koşuları sırasında taktığını biliyordu.

“Ah teşekkürler,” dedi Sophie’nin arkasına gelip maskeyi alarak. “Neredeydi?”

“Çantamdaydı. Yürüme bandındaki çalışmamızı bitirdikten sonra benimki sanarak yanlışlıkla almış olmalıyım.”

“Ah, sorun değil. Getirdiğin için tekrar teşekkürler,” dedi Xander gülümseyerek. Sophie, karışıyor gibi olmaktan nefret ederek boğazını temizleyip bir kaşını kaldırarak Xander’a baktı. “Ah.” Xan, onun varlığını yeni hatırlamış gibi gözlerini kocaman açtı. “Sophie, bu Bridget, birlikte antrenman yaptığım dövüşçülerden biri. Bridget, bu Sophie.”

“Karısı,” dedi Sophie, kadının durumu iyice anlaması için ve Tinkerbelpin uzattığı eli sıktı.

“Seninle tanıştığuma çok sevindim. Bu adamı bağlayan bir kadın çok esaslı biri olmalı.”

Sophie, başta Bridget'ten rahatsız olmasına rağmen kadının gülümsemesinin samimi olduğunu itiraf etmeliydi. "Ben de çok memnun oldum. Maskesini getirdiğin için çok teşekkürler. Bir ara Tatlı Köşesi'ne uğrarsan sana glutensiz cupcakelerimizden ikram edeyim."

"Teşekkürler, uğrayacağım. İyi geceler. Haftaya görüşürüz Xander."

Vedalaşıp kapıyı kilitledikten sonra tekrar yatak odasına yöneldiler. Sophie her ne kadar Bridget'in kötücül bir eski âşık olmadığına karar verdiyse de Xander'ın, muhtemelen düzenli olarak antrenman yaptığı dövüşçülerden birinin onun evli olduğunu tamamen unutmuş olması canını sıkıyordu. Gerçekten evli olsalar da olmasalar da özel bir ilişki içindelerdi, öyle değil mi?

Sophie yatağa oturup örtüyü üzerine çekti ve dişlerini fırçalayıp havlusunu asan, temiz bir şort giyen Xander'ın işini bitirmesini izledi. Son birkaç ayı düşünmeye çalıştı. Xander onun geçmişte yara aldığını ve Sophie'nin hiçbir adamın sadık kalacağına ve hatta yanında kalacağına inanmadığını biliyordu. Tüm erkeklerin onun birlikte olduklarına benzemediği konusunda ona teminat vermişti. Ama adam, onun bedenine sahip olduğunu falan söylemesine rağmen acaba ilişkileri gerçekten özel miydi? Seks yapmaya başladıktan sonra durumlarının ne olduğunu hiç konuşmamışlardı ve Sophie en başında ona, kadınlarla yatmayı bırakmasını beklemediğini söylemişti. Acaba Xander, Sophie de buna izin verdiğine göre her iki durumun da tadını çıkarmaya karar vermiş olabilir miydi? Belki de hem evde bir karısı vardı hem de dışarıda sevgilileri.

Nevresimin kenarını büküp durarak altdudağının kenarını ısırıldı. Muhtemelen saçmalıyordu. Xander onun üzerine titriyor ve beraberlerken ona kraliçeler gibi davranıyordu. Sadece son zamanlarda birlikte çok az vakit geçirdikleri için Sophie biraz keyifsizdi.

Ama yirmi altı gün sonra ilişkilerine ne olacaktı? *Kahretsin, şunu düşünmeyi bırak.*

Xander homurdanarak yatağa çıktı ve örtülerin altına girdi. "Ah, zavallı bebeğim," dedi Sophie onun sert ve sıcak bedenine daha da yaklaşırken. "Bütün gün öyle yoğun çalıştıktan sonra her yerin ağrıyor olmalı."

“Hiç sorma.”

Xander onu kollarına alınca Sophie bu fırsatı değerlendirdi ve bir bacağını onunkilerin arasına sokup üst bacağıyla adamın testislerine sürdü.

“Kafanı tüm bu ağırlardan uzaklaştırmaya yardımcı olmama ne dersin?”

“Başka zaman yapsak çok kızar mısın Soph? O kadar bitmiş durumdayım ki finali görecektir kadar uyanık kalır mıyım bilemiyorum.”

Güvensizlik hissi içine bir bıçak gibi saplandı. Jared onu aldatırken bu ilk seks yaşamlarında kendisini göstermişti. Belki de Xander ondan sıkılmıştı, belki de bu sonun başlangıcıydı. Bu düşünceyle içinde bir panik yükseldi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu tereddüde. “Yani aramızda?”

Xander onun yüzünü avuçları arasına alıp kaşlarını çattı. “Elbette ki yolunda. Son zamanlarda sana hak ettiğin ilgiyi gösteremediğim için üzgünüm. Ama bunun geçici olduğunu unutma. Maçtan sonra antrenmana biraz ara vereceğim ve yeni işim seni ilgiye boğmak olacak. Sonunda spor salonuna geri dönmem için bana yalvaracaksın, tamam mı?”

Maçtan sonra. “Yani maçtan sonra da birlikte takılacağız öyle mi?”

Xander ona tuhaf bir şekilde baktı. “Evet. Neden takılmayalım ki?”

Çünkü yasal olarak böyle bir zorunluluğun yok. “Peki, tamam.”

Xander önce dudaklarına sonra da alına nazikçe birer öpücük kondurdu. “Şimdi uyu bakalım. Şanslıysan birkaç saat içinde her zamanki gibi harika hissederek uyanırım ve sana Xander’ın Özel Orgazmlarından birini yaşatırım.”

Sophie gülümseyerek ona iyice sokuldu. “Vay canına, ne kadar da şanslı bir kadımsın.”

Xander uykulu bir şekilde gülerek ifadesini değiştirdi. “Eh, olabilirsin. Karar vermekte aceleci davranmayalım. Sekiz saatlik bir uyku komasına girersem hiçbir şansın kalmaz.”

“Geçmişe bakarak geleceği öngöreceksek o zaman bunun mümkün olduğunu söyleyebiliriz.”

Xander derin bir nefes verdi ve günün yorgunluğu yatağa akarken gevşedi. “Bunu telafi edeceğime söz veriyorum Soph.” Kendisini içine çeken uykuya teslim olurken yine o rahatlatıcı iki kelimeyi söyledi. “Maçtan sonra.” Sophie, onun bunu içten bir şekilde söylemesini umdu.

On Altıncı Bölüm

13 gün kaldı

Sophie fazladan şevkli adımlarla, hafif cupcakeleriyle dolu bir kutu parmaklarında sallanırken TLP2'ye doğru gidiyordu. Xander'ın bir stajyer alma fikri sayesinde Sophie ve KP artık bazı günler izin kullanabiliyordu. Elbette ki aynı anda izne çıkmıyorlardı ama Rachel çabuk öğreniyordu ve Sophie onun işlerin altından kalkabileceğine güvendiği anda ona daha çok sorumluluk vermiş, resmi olarak maaşa bağlamıştı. Kız hem hevesli hem de yetenekliydi ve Tatlı Köşesi'nde çalışmaya bayılıyordu. Sophie daha iyi bir çalışana sahip olamazdı.

Büyükannesinin pastanesini sonunda her zaman hayal ettiği hale soktuğu düşüncesiyle Sophie öyle kocaman gülümsedi ki yanaklarına kramp girme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Ama bu hiç umurunda değildi, büyük bir mutluluk bulutu yeşim rengi ayakkabılarının altında süzülüyordu ve hiçbir şey buradan düşmesine sebep olamazdı. Günü harika geçiyordu, sabahleyin büyükannesine ziyarete gitmişti ve birkaç dakika içinde de Xander ve takım arkadaşlarına leziz kekleriyle sürpriz yapacaktı. Gerçi erkeği, büyük maçından önce bunlardan yemezdi ama diğerleri onun payını da yalayıp yutacaklardı.

Erkeği.

Lunapark gezileri, büyükannesiyile Papaz Kaçtı oyunları ve hem yatakta hem de yatağın dışında kadının dünyasını yüzlerce kez yerinden oynattığı zamanlar derken Sophie beklenmedik bir biçimde kocasına acayip âşık olmuştu.

Keşke onun da kendisiyle aynı hisleri duyduğunu bilebilseydi. Hâlâ geleceklerine dair ciddi bir konuşma yapmamışlardı, gerçi bu gelecek iki haftadan kısa bir süre içinde olacaktı ve bu tarihin ağırlığı göğsüne çökmüş bir yük gibiydi.

Ama Xander'ın şimdi her zamankinden daha odaklanmış bir şekilde çalışması gerekiyordu. Xan ona, maçtan önceki iki haftanın çok zorlu

geçtiğini söylemişti. Xan-der'ın ihtiyacı olan son şey Sophie'nin "genç kız gibi" onun başının etini yemesi ve hisleri hakkında konuşmasını talep etmesiydi. Bunu ne kadar çok istese de yapamazdı.

Cam kapıyı açınca bir ısı dalgası saçlarını geriye uçurdu. Klimalı bir spor salonuna girip çöl sıcağından bir nebze olsun kurtulabilmeyi umduysa yanlış yere gelmişti. Xander'm ona garaj kapılarını açarak ve sadece biraz esinti sağlayan büyük vantilatörler kullanarak antrenman yaptıklarını söylediğini unutmuştu. Yerlerdeki siyah matlar yüzünden ve her yer simsiyah olduğundan içerisi bir sauna gibiydi. İçerisi gerçekten de nemliydi ama sıcak kayaların üzerinden sular dökülmediğine göre havadaki nemin tek bir sebebi olabilirdi: ter. Sophie, farklı aletlerde çalışan yirmi küsur adama -ve gururlu bir şekilde fark ettiği üç kadına- baktı. *Evet. Hem de çok fazla ter.*

Hemen Xander'ı gördü ve onu kafeste başka bir dövüşçüyle boks yaparken izlerken dudağını ısırды. Her ikisinde de destekli eldivenler, ağızlıklar ve yastıklı bir başlık vardı. Her iki adam da birbirine vuruyordu, bunlardan biri Xander'ın kafasına isabet ederek onu geri sendelettiyse de ciddi bir hasara sebep olacak kadar sert değildi. Yine de harika hissettirmediği kesindi.

Onu spor salonunda habersizce ziyaret etmek teknik olarak hiç yapmaması gereken bir şeydi. Xander aylar önce, TLP2'ye üye olmayanların uğrayıp burada takılmalarına izin verilmediğini net bir şekilde belirtmişti. Bu durum dövüşçülerin dikkatini dağıtıyordu ve dikkati dağılan dövüşçü de sakatlanıyordu. Ama Sophie'nin onu rahatsız etmek gibi bir niyeti yoktu. Sadece herkes afiyetle yesin diye kekleri bıraktıktan sonra hemen çıkacaktı.

Xander'ın ofisine geçen Sophie masada bir kadının oturduğunu görünce şaşırdı. Sarı saçlı, koca memeli ve upuzun bacaklı bir kadın. Kadın bazı evraklara bakıyordu, belki de yönetici falandı. Kadın ona şöyle bir bakıp belli ki Sophie'nin görünümünden etkilenmediğine karar vermişti. Amma da kaltaktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, sesinde bariz bir rahatsızlık tonu vardı.

"Hayır," dedi Sophie gergince gülümseyerek. "Sadece Xander ve diğerleri için cupcake bırakacağım." "Cupcake mi?" dedi kadın alaycı bir şekilde dudak büküp, kutuyu içinde zehirli yılanlar varmış gibi süzerek.

“Ah merak etme. Bunlar orijinal cupcakelerimin sağlıklı versiyonları. Lezzeti aynı ama glütensiz ve düşük kalorili.” Neden kendini bu cadıya açıklıyordu ki?

Sophie’nin kim olduğuna dair bir farkındalık kadının yüzünü aydınlattı. “Sen Xan’ın karısısın.” Sophie bir şey deme fırsatı bulamadan sarışın bakışlarını elindeki kâğıtlara indirdi, sonra yeniden Sophie’ye baktı. Yüzündeki anlayışlı gülümseme tıpkı memeleri kadar sahteydi. “Pardon yani eski karısı.”

Sophie’nin kanı dondu. “Pardon?”

Kadın şaşkın bir ifadeyle ağzını açtı. “Ah olamaz, yoksa sana daha söylemedi mi?”

“Neyi söylemedi mi?” diye sordu Sophie sıkıldığı dişlerinin ardından.

“Kendini kötü hissetme. Eh artık UFC’ye geri döndüğüne göre bu gayet mantıklı,” diye devam etti kadın sanki Sophie hiç konuşmamış gibi. “Büyük maçlara çıkmak onları her zaman değiştirir. O gece sırf ekstralarla bile bir ton para kazanma fırsatı olacak. Maçtan alacağı ödül den bahsetmiyorum bile ve daha da artacak. Öylesi bir şöhretle birlikte gelecek olan tüm o kadınları da düşününce profesyonel bir dövüşçünün son isteyeceğı şey tek bir kadına bağılı kalmaktır. Her zaman görülen bir şey bu. Bunu şimdi yaparsa ödöl parasının yarısını alma ihtimalini ortadan kaldırır ve maçı sonrası partilerdeki tüm o kadınlarla da suçluluk duymaksızın takılabilir.” Midesine bir kurşun çökmüş gibi yıkıldığını hissetti. “Ne halattan bahsettiğini hiç bilmiyorum, zaten umurumda da değıl. Bunları buraya bırakacağım.”

“Tabii,” dedi kadın evrakları uzatarak. “Ama bunları almak isteyebilirsiniz.” Sophie kâğıtları kadının elinden çekip aldı ve şöyle bir göz atınca koktuğı şey doğrulanmış oldu. Bu sırada kadın da tabutuna son çivi yi çaktı. “Xan boşanma davası açıyor.”

Xan kafasından temiz bir tişört geçirirken inledi ve bu ses boş soyunma odasında yankılandı. Bugün Reid’le yaptıkları antrenman sonrasında vücudunun ağrımayan tek bir noktası bile yoktu. Onun gibi rahat birine göre Reid gayet sadist bir koçtu. Xander’ın limitlerini zorluyor, sonra da kendini haşlanmış spagetti kadar halsiz hissedene ve ağrıyan kaslarını gevşetmek için jakuziye yığılmaktan başka bir şeye hali kalmayınca dek canına okuyordu.

Spor çantasını alıp soyunma odasından çıktı. Yarı zamanlı çalışan adamlardan birine arkasından kilitlemesini söylediği için ofisindeki hariç tüm ışıklar kapanmıştı, zaten ofisinde de anahtarları ve eve götürmeyi planladığı evraklar vardı. Bu gece Sophie’yle önemli bir konuşma yapmayı planlıyordu. Bunun sonunda da o kâğıtları yırtıp atmayı umuyordu. Ama hiçbir varsayımda bulunmak istemiyordu, altı aylık süreleri dolmaya yaklaştığından birlikte kalmaları ya da planladıkları gibi boşanmaları kadına bağlıydı.

Ofisin kapısını açınca orada ummadığı iki şeyi görerek duraksadı: Sophie’nin Tatlı Köşesi’nden gelmiş, pembe, açılmış bir kutu ve sandalyesine yaslanmış halde oturan Tami. Kadın abartılı bir şekilde dilini uzatarak kekin üzerindeki kremayı yalıyordu. Kadının girişimlerini engellemeye çalışarak eve gecikeceği için omuzları çöktü. Açıkçası Xander onu gördüğüne bile şaşırmıştı. Evli olduğunu söylediğinden beri kadın geri çekilmiş ve onun dikkatini çekmekten fazlasıyla memnun olan diğer dövüşçüleri baştan çıkarmaya yönelmişti.

“Burada ne arıyorsun?” dedi iç geçirerek. Dorsette’e kilitlemesini söylediğinde adamın önce tüm üyeleri oradan çıkarması gerektiğini bildiğini sanıyordu.

Tami, adamın aletinin azıcık bile kımıldamasını sağlamayan, Oscar’a layık, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle baktı. “Seni beklerken glütensiz cupcakelerden birinin tadını çıkarıyordum. Şaşırtıcı derecede güzeller.”

Sophie’nin yeteneğinden ötürü içinde bir gurur yükseldi. “Bunları kimin getirdiğini bilmiyorum ama istersen evine götürebilirsin. Hadi bakalım, gitme vakti,” dedi anahtarlarını kapıp evrakları arayarak. Buraya koyduğuna yemin edebilirdi.

“Eski karın getirdi ama merak etme artık seni rahatsız etmeyecek. Antrenman yaparken bölünmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum.”

Xander donakaldı, bulmacadaki birkaç parça yerine otururken yüreği ağzına geldi. Cupcake kutusu. Kayıp evraklar. Tami’nin Sophie için eski... *Ah, kahretsin, olamaz.* “Tami,” dedi kendini kontrol etmek için dişlerini sıkarak. “Eski karın buradaydı da ne demek? Sophie benim eski karım değil.”

“Eh, şimdilik değil ama evrakları yanında götürdü.” Xander işte o anda kontrolünü yitirdi. Sophie boşanma evraklarını gördüyse o zaman Xander’ın ondan ayrılmayı planladığını düşünmüş olmalıydı. Tıpkı beraber olduğu diğer adamlar gibi. Tıpkı ondan beklediği gibi. “Lütfen masamdaki o evrakları Sophie’ye vermediğini söyle. Onlara bakmak bile senin haddine değilken onlarla bir şey yapmış olamazsın.”

“Bir şey yapmadım zaten,” dedi kadın dudağını sarkıtarak. “Yani tam olarak. Buraya bant almak için gelmişim ve evrakları gördüm. Ben onlara bakarken de o geldi. Bildiğini sandım, tamam mı? Ona haber vermediğini nereden bilebilirdim ki? Ama en azından artık söylemene gerek kalmayacak. Anlaşana seni büyük bir dertten kurtardım. Artık özgür olacaksın ve bunun için bir damla ter dökmene gerek kalmadı.”

“Ne zaman gelmişti?” Belki de gideli uzun zaman olmamıştı ve Sophie o yaralı kalbiyle yanlış bir fikre kapılmadan önce ona yetişebilirdi.

“Bilmem ki, herhalde üç civarıydı.”

“Üç mü?” diye tekrar etti şaşkınlıkla. Maçı yaklaştığından bazen günde on saat ya da daha uzun alışıyordu. Saatine bakınca saatin çoktan dokuzu geçtiğini gördü. “Siktir!” Xander ellerini ıslak saçlarına sokup göz kapaklarının ardında yıldızlar görene dek çekiştirdi.

“Xan...”

Xander kollarını indirip kadına ters ters baktı. “Defol git ve bir daha da gelme. TLP2’den resmen kovuldun. Bir daha seni ne spor salonumun ne de dövüşçülerimin etrafında göreyim.”

Kadın itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra dudak bükerek saçını savurdu ve yarısı yalanmış keki kutuya geri attı. Xander ön kapının kapandığını duyar duymaz telefonunu çıkarıp Sophie'yi aradı ama ilk çalıştan sonra sesli mesaj servisi devreye girdi. Sonucun değişmeyeceğini bilmesine rağmen eve kadar koşarken beş altı kez daha aradı. Binasındaki asansörü bekleyemeyip basamakları ikişer üçer çıkarak rekor sürede evine vardı.

“Sophie,” diye seslendi her şeyi yere atıp evde kadını aramaya başlayarak. “Soph bebeğim burada mısın?”

Salon boştu ama yatak odası adeta terk edilmiş gibiydi. Daireyi gezerken ciğerlerine hücum eden panik hissi nefes almasını zorlaştırdı. Kadının tüm eşyaları gitmişti. Banyo tezgâhındaki eşyaları yoktu, gömme dolap boşalmıştı, kıymetli ayakkabıları... Hepsi gitmişti. Her şey gitmişti.

O gitmişti.

Xander tekrar yatak odasına girdiğinde şifonyerin üzerindeki sarı zarfı fark etti. Titreyen ellerle evrak yığını çıkarp sayfaları hızla çevirdi. Soluğu aniden kesiliverdi. İşte Sophie'nin düzgünce karaladığı imzası sayfanın altındaydı.

Lanet ederek bunu şifonyere attı ve dosyanın içinden kaydığını tahmin ettiği ikiye katlanmış bir not kâğıdı buldu. Bunu açıp el yazısıyla yazılmış kısa nota göz gezdirdi:

Xander,

Bu evliliğin, altı ay bir yana, birkaç günden fazla sürmemesi gerekiyordu. Lütfen bana son bir iyilik yapıp bu davayı açmak için ayın başına kadar bekle. Bu dünyada en çok sevdiğim şeyi kurtarmama yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Maçında iyi şanslar. Umarım sana istediğin her şeyi kazandırır.

Soph

Xander yatağın kenarına oturup kollarını dizlerine dayadı ve başını elleri arasına düşürdü. Birkaç kısacık saat içinde hayatı mükemmel bir düştten bir felakete dönüşmüştü. O evrakları ondan asla gizlememeliydi.

Yine telefonunu çıkararak rehberini gözden geçirdi. Kristin ya da Billy'nin numarası onda yoktu ama eşyalarını taşımasına onlar yardım etmiş olmalıydı. Sophie muhtemelen onlarla birlikteydi. Zaten her şekilde pastanede olacaktı, yarın olmasa bile ertesi gün. Sophie, orayı büyükannesinden devraldığından beri bir günden fazla izin kullanmamıştı, yani lanet olasıca bir tatile falan çıkacak değildi. Xander onunla konuşacak ve her şeyi yoluna sokacaktı. Bundan emindi.

On Yedinci Bölüm

7 gün kala

Sophie gerçekten de izin yapmıştı, Xander buna ina-namıyordu. Bununla da kalmamış koca bir hafta boyunca ortadan kaybolmuştu. Bu da Xander'ın hayatının en kötü haftalarından biri olmuştu.

Şans tılsımları gibi batıl şeylere inanıyor olsaydı Sophie'nin onun için böyle olduğunu iddia edebilirdi. Sophie'nin onu terk ettiği hafta içinde işler kötüden bokta-na dönmüştü. Reid'le yaptığı güreş egzersizi sırasında bacağındaki bağ dokuyu incitmiş, acının geçmesi için kortizon iğneleri olmak zorunda kalmıştı. Uyumayı başarmasının tek sebebi, antrenmandan dolayı son derece bitkin olmasıydı ama o da Sophie'nin onu terk etmesiyle ilgili gördüğü kâbuslardan ötürü en iyi haliyle bile düzensizdi. Kilo kaybetmek her zaman çok özel bir tür cehennemdi: minimum kalori ve suyla birlikte saatler süren kardiyo egzersizleri ve daha çok ter atmak için giydiği özel, kat kat kıyafetlerle sauna seansları. Ve Xander daha bu sürecin dördüncü günündeydi. Ayrıca dün gece menajeri arayıp spordaki toy çocuklardan birinin arkalarından iş çevirerek kötü bir reklama sebep olmasından ötürü en büyük sponsorlarından birinin tüm dövüşçüleri bıraktığını söyleyerek her şeye tuz biber ekmişti.

O sponsorun yerine başkasını bulmazsa geri çekilmesi gerekecekti; bu da hem itibarını zedelerdi hem de bir UFC dövüşünde bir daha ne zaman yer alma fırsatı yakalayabileceğini kestirmek zordu.

Böyleydi işte. Xander zihinsel açıdan bitmiş durumda ve endişeliydi. Kariyeri için endişeli, sağlığı için endişeli ve en önemlisi de Sophie için ya da daha doğrusu onun ne düşündüğü konusunda endişeliydi. Kadının kendisi hakkında ne düşündüğünü anlayabilmek için onunla lanet olasıca beş dakikalığına konuşabilmek için her şeyi verirdi. Ama Sophie bu seçeneği ondan almıştı. Kadının nerede olduğuna dair bir fikri yoktu. Sophie ya telefonunu kapamış ya da onun numarasını engellemişti.

Her gün onun geri dönüp dönmediğini görmek için Tatlı Noktası'na gidiyordu.

Her gün hayal kırıklığıyla oradan ayrılıyordu.

Büyükannesine haftalık ziyaretini yapacağı umuduyla pazar günü Marjorie’yi görmeye bile gitmişti. Böyle bir şey olmamıştı. Şimdiyse onu görmeden veya konuşmadan altı gün geçirdiği için limitini doldurmuştu. İlk sabah Kristin ona sadece Sophie’nin biraz tatile çıktığını ve nereye gittiğini ya da ne zaman dönmeyi planladığını söylemediğini iletmişti. Ondan sonraki her sabah Xander sadece ön kapıyı açmış, Kristin zilin sesini duyunca kafasını kaldırmış, dudaklarını büzüp kafasını iki yana sallayarak Sophie’nin geri dönmediğini ima etmişti ve bu konuda Xander’la konuşmak için zaman bile ayırmamıştı.

Ama artık onu oyalayamayacaktı. Cumartesi günü dövüş için antrenman yapmak ve basın toplantıları için Kaliforniya’ya gitmesi gerekiyordu. Bu, son birkaç yıldır ulaşmak için didindiği andı ve Xander’ın tek düşünebildiği Sophie’yle konuşmaktı.

Sabah tam altı buçukta, cam kapının üzerindeki zil onun gelişini haber verdi. Vanilya ve şeker kokuları onu sarmaladı. Sophie tarafından teselli ediliyor gibiydi, gerçi aynı zamanda bu kokular onu kedere de boğuyordu. Yeni kız Rachel tezgâhın ardında, taze süslenmiş kek toplarını ve cupcakeleri ön vitrine diziyordu. Kız tereddütlü ve temkinli bir şekilde gülümsedi. Xander daha önceden onunla iyi anlaşıyordu ama Sophie’ye -çalışanı, arkadaşı ve bir başka kadın olarak- duyduğu sadakat sebebiyle artık onu her gördüğünde bir garip davranıyordu.

“Selam Rachel,” dedi Xander tezgâha yaklaşarak. “Sanırım...”

“Hayır Xander, Sophie gelmedi.”

Xan, beklenmedik bir sesin geldiği tarafa döndü. Kristin kollarını göğsünde kenetlemiş, yüzünde rahatsız olmuş bir ifadeyle mutfağın girişinde duruyordu. Xan-der, Rachel’in yanından ayrılıp hiçbir şey bilmediği bir konuda kendisini sessizce yargılayan sarışına ilerledi. Ne Kristin ona Sophie’yle aralarında ne olduğunu sormuştu ne de Xander ona bir şey anlatmıştı. Xander konuyu Sophie’yle halletmek istiyordu, liseli çocuklar gibi yakın dostunun arabuluculuk yapmasını istemiyordu. Ama geçen hafta olan şeyler onun için yeterince kötüydü ve Xander patlamak üzereydi.

“Bana onun nerede olduğunu söyle Kristin. Onunla konuşmam gerek. ”

“Sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem.”

“En yakın dostuna ve dükkânının işletmeci müdürüne nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemediğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Kristin omuz silkti. “Arabuluculuk yapmak gibi korkunç bir alışkanlığım var. Bana söylerse şu an hiç konuşmak istemediği bir dövüşçüyle bu bilgiyi paylaşacağımı düşünmüştür.”

Xan parmaklarını saçları arasına daldırıp çekiştirdikten sonra yenilgiye uğramış bir halde elini indirdi. Sophie’nin dostuyla sidik yarışına girecek zamanı yoktu. Eve gidip menajerine maç konusunda ne yapacağım söylemesi gerekiyordu.

“İyi ama ondan haber alırsan onunla konuşmam gerektiğini söyle.” Kristin bundan etkilenmemiş gibi görününce Xander derin bir soluk alıp yeniden denedi. “Lütfen Kristin. Her ne düşünüyorsa yanlış düşünüyor. Onu kaybetmek istemiyorum.”

Kadının mavi gözleri yumuşadı ve kollarını çözerek başıyla onayladı. “Tamam Xander, ona söylerim.”

Xander teşekkür etmek için başım salladıktan sonra pastaneden çıkıp karşıdaki apartmanına doğru ilerledi, on beş dakika öncesinden daha umutlu bir halde değildi. Dairesine girdiği sırada eşofmanının cebindeki cepteфо-nu çaldı. *Sıçayım*. Menajeri maçla ilgili ne halt edeceğini soracaktı ve Xander’ın buna verecek bir yanıtı yoktu.

Mantığı ona lanet olasıca gururunu bir yana bırakıp Jax’i aramasını söylüyordu. Dostu ona, ihtiyaç duyduğu sponsorluğu anında sağlardı. Ama Xander bunu her düşündüğünde midesine sancılar girmesine engel olamıyordu. Gerçek dünyada tek başına bir şeyi beceremeyen bir çocuğun kendisini kurtarması için babasından yardım istemesi gibi geliyordu'bu.

Belki de profesyonel olma, tekrar UFC’de dövüşme hayalinden tamamen vazgeçmeliydi. TLP2’yi işletmeye devam edebilir, yeni dövüşçüleri eğitir ve yılda birkaç kez yarı profesyonel çevrelerde dövüşebilir di. Çok da berbat bir fikir değildi bu. Spora yeni başlayan genç kadın ve erkeklerle çalışmayı çok seviyordu; onların açıklıklarını, dayanıklılıklarını ve azimlerini, yeni bir hareketi kusursuzca yapmayı başardıklarında yüzlerinde beliren ifadeyi görmeyi seviyordu.

Kendini bildi bileli kurduğu bu hayalden vazgeçemeyen içindeki gençliğıydi. Ama şimdi Sophie'yi kaybetmiş olabileceğinden bu hayal, onunla olma ve birlikte bir hayat kurma arzusu yanında sönük kalıyordu. Lanet olsun, zaten onun yanında her şey sönük kalıyordu.

Xander kanepeye çökerek otomatik bir şekilde telefonu açtı. "James."

"Bay James, şu an konuşmak istediğın son insan olduğumun farkındayım."

Öfke ateşi sırtını yaladı. "Doğru bildin Caldwell." Xander sesindeki tehditkâr tonu gizleme gereğı duymadı. "Şimdi ne halt istiyorsun?"

"Açık konuşacağım," dedi her zamanki gibi resmi bir tavırla. "Sophie'yle aranızda olanları duydum. En büyük sponsorunun son dakika geri çekildiğini de biliyorum." "Seni aşâğılık kurnaz. Kaç tane ajanın var senin böyle?" "Sandığın kadar çok değil James. Neyse, acil bazı meseleleri konuşmak için Sophie'ye ulaşmaya çalışıyordum. Ona ulaşamayınca pastaneye gittim ve yeni kızdı onı uzun bir tatile çıktığını öğrendim."

"Acil meseleler." Xander küçümseyerek güldü. "Yani senin haksız olduğunu kanıtlayıp birlikte olduğumuz için satış anlaşmanın yatmasından bahsediyorsun, değil mi?" "Birlikte olup olmadığımıza bakacağız. Açıkçası Sophie'yle ayrılmanız ya da gerçekten evlenip onlarca çocuk yapmanız umurumda bile değil. Yeğenimle yakın olmadığım bir sır değil ama bu dünyada umursadığım biri varsa o da annemdir ve bu anlaşma olmazsa o evsiz kalacak." Xander donakaldı. "Ne demek evsiz kalacak?" Telefon ahizesinden bir iç çekiş yükseldi ve bunu uzun bir duraksama takip etti. "Caldwell ne saçmaladığını söyle bana."

"İşte bazı kötü tercihler yaptım," diye söze başladı. "Ve şu kadarını söyleyebilirim ki bu anlaşma olmazsa şirketimin battığını resmi olarak ilan etmek durumunda kalacağım. Böyle olursa da annemin Golden Ages'te kalması için gerekli ücreti artık ödeyemez olacağım. Onunla gece gündüz ilgilenilmesi gerekiyor. Ortalama bakımevleri bile pahalıyken Golden Ages eyaletteki en iyi yer. Sağlık sigortası ve babamdan kalan aylık korkarım ki yeterli değil."

Xander parmaklarını sıkıca avuçlarına bastırınca bedeni otomatik olarak zihninin hâzır olduğu savaş mo-duna geçti. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Boşanma davası açarsam yargıcın koşulunu yerine getirmemiş olacağız ve fon sende kalmaya devam edecek. Anlaşmayı yapıp mülkü satarak şirketini ve kendi kıcını kurtaracaksın. Marjorie de Golden Ages'te rahatça yaşamaya devam edebilecek. Yaklaşık olarak durum bu mu?" "Maalesef evet. İşin buraya varmamasını ummuştum. Sophie ve seni çok kararlı görünce durumu düzeltmek için başka anlaşmalar yapmaya çalıştım ama şirketin olumsuz mali durumunu haber aldıklarında

onlar da bozuldular. Bu evliliği feshedip satışı yapmama izin verirsen herkes için en iyisi olacak: Şirketim kurtulacak, annem güvenli ve rahat bir şekilde ömrünü geçirecek, Sophie annemin her şeyi kurduğu yeri kaybedecek ama harcayabileceğinden çok daha fazla parayla kendine yeni ve çok daha iyi bir yer açabilecek. Ve sen de War-rrior Weights'ten sponsorluk alacaksın Bay James. Temsilcileriyle görüştüm bile.”

Xander elini yüzünde gezdirip derin bir soluk verdi. Warrior Weights, Kuzey Amerika'daki en büyük ağırlık kaldırma ekipmanı distribütörüydü ve UFC'deki bazı en iyi dövüşçülere sponsor olmuştu. “Tek yapmam gereken imza atmak, öyle mi?”

“Tek yapman gereken bu. Ofisime uğra, evrakları imzala ve ben de davayı açıp yargıcı durumdan haberdar edebileyim. Sophie orijinal pastaneyi kaybettiği için hayal kırıklığına uğrayacak ama işin gerçeği onun asıl değer verdiği şeyin annem olduğunu her ikimiz de biliyoruz. Onun Golden Ages'te kalmasını sağlamak için işyerini anında satardı.”

Xan itiraf etmekten nefret etse de adam haklıydı. Ama bunu ona söyleyecek değildi. Onun yerine kısaca, “Seni ararım,” diyerek telefonu kapadı.

Öne eğilip kollarını dizlerine dayadı ve önündeki cam sehpanın üzerinde duran zarfa baktı. Bunun içindekiler bir haftadır onu deli gibi rahatsız ediyordu. Onlar eline geçtiğinden beri en az yüz defa yırtıp atmak istemişti ama nedense onu salonun her yerinden görebildiği masanın üzerine bırakıp durmuştu. Sanki arkasından bir iş çevirmesinler diye gözünü onlardan ayırmaması gerekiyor gibiydi.

Eğer delilik, aynı şeyi defalarca kez yapıp bundan farklı sonuçlar beklemekse Xander son bir kez daha Sophie'yi ararken aklına veda etmiş oldu. Diğer seferlerde de olduğu gibi ilk çalıştan sonra sesli mesaj devreye girdi. Xander yine telefonu kapadı. Ona mesaj olarak söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, Sophie ona, ne istediğini sorma şansı vermediğinden Xander elinden gelen en iyi kararı vermek zorundaydı. Ve bu yüzden kadının daha sonra kendisinden nefret etmemesini umdu.

O nahoş zarfı alıp yine dairesinden çıktı; bu defa Richard Caldwell'in bir gökdelende yer alan ofisine yollandı. Bugün, aylardır asla yapmayacağını söylediği tek şeyi yapacaktı.

Ve bu çok boktan olacaktı.

On Sekizinci Bölüm

5 gün kala, tabii çoktan bitmediyse

Sophie, Rose Valley’ye yaklaştıkça daha çok gerildi. Oasis Canyon Spa ve Tatil Köyü’nde geçirdiği vakitlerde huzurlu bir piknik gibi olmasa da “gerçek dünya” dan uzakta, ıssız bir yerde tüm bunlarla baş etmek daha kolaydı. En azından oradayken her şeyin gerektiği gibi olduğu konusunda kendini kandırabilmişti. Zaten kendisinin istemediği bir koca yüzünden kırılan kalbini iyileştirmek için gitmemişti oraya. Adamın kendisiyle sonsuza dek birlikte olmak istemediğini öğrenince yıkılmamıştı.

Sahte evliliğinin onun için tam olarak ne zaman gerçek bir hal aldığını kestiremiyordu. Ne zaman kalbinin etrafındaki buzlar erimiş ve asla birlikte olmaması gereken bir adama duyduğu aşkın sıcaklığıyla buhar olup uçmuştu? Maçtan sonra, onun karısı olduğunu bildir diğinde ve pastanenin reklamını yaptığında ona tutulmuş olabilirdi. Ya da büyükannesine, kocasıyla tanışmalarının hikâyesini anlattığında. Veya karnaval oyunlarında kadını yenmek için elinden geleni yaptığında ya da bozulan aletin tepesinde korkudan ödü patladığında. Aslında bunun ne zaman olduğunun gerçekten bir önemi yoktu. Önemli olan, gerçek olmasıydı. Ve tıpkı kendinden öncekiler gibi Xander da onu terk etmeyi planlamıştı.

Sophie başta yıkılmıştı. Gafil avlanmıştı. Bunu tahmin etmemişti. Yani tam olarak. Bir yanıla -gerçekçi olan yanıla- birlikte kalacaklarına asla tam olarak inanmamış, bunun günün birinde biteceğini beklemişti. Kâğıt üzerinde hiç uyumlu değillerdi. Piercingli, dövme, salaş pastaneci ile hoş görünömlü, düzen manyağı, sağlık takıntılı bir dövüşçü öyle mi? Pek de mükemmel bir çift sayılmazlardı. Ama Sophie, asıl önemli alanlarda uyumlu olduklarını düşünmüştü, yani mizah anlayışları, karakterleri gibi... Ve tabii yatak odasında da.

Yine de Xander’ın ofisindeki kadının söylediği her şey doğruydu. Adamın, profesyonel çevrelere girme hayali gerçekleşmek üzereydi. Kalbi ve azmiyle kısa zamanda yükselecekti. İngiliz aksam ve delikanlılara özgü çekiciliğiyle medyanın sevgilisi olacaktı. En iyi çağını yaşayan bir bekârdı, kadınlar onun üzerine atlayacaklardı. Kendisini bağlamasının bir mantığı yoktu.

Ve Sophie milyonuncu kez kendisine aralarındaki anlaşmanın asla bir ilişkiye dönüşmemesi gerektiğini hatırlattı. Düzenbaz amcasına engel olmak için evlenmişler, bunu sürdürmek için de altı ay evli kalmaları gerekmişti o kadar. Xander, büyükannesinin pastanesini kurtarmak adına bunu onun için yapmak istemişti ama her ikisi de bunun kalıcı bir şey olması niyetinde

değillerdi. Kalbinin, hiç var olmamış bir tuzağa düşmesine izin vermek Sophie'nin kendi suçuymdu.

Böylece geçirdiği bir haftada içsel gücünü kucaklayıp kendini iyileştirmeye odaklandı. Jared'la ilişkisi bittiğinde olduğu gibi kendini yaralanmış ya da reddedilmiş hissetmek istemiyordu. Bu aynı durum değildi. Xander onu tam olarak reddetmiyordu, odaklanması gereken daha önemli şeyler varken bir ilişkide olmayı reddediyordu.

En azından Sophie'nin kendisine söyleyip durduğu şey buydu. Bu şekilde canı o kadar yanmıyordu.

Sophie, Golden Ages'in otoparkına yanaşınca göğsündeki sıkışıklığın biraz azaldığını hissetti. Spa tatili pek çok açıdan harikaydı ama bu kadar uzun süre büyükannesini görmemek onu yıpratmıştı. Bir tanesini pas geçmek zorunda kalıncaya kadar haftalık ziyaretlerinin Sophie için ne kadar hayati önem taşıdığını fark etmemişti. Her geçen gün onu görme ihtiyacı gittikçe daha çok yakasma yapıştığından tatil köyünden bile erken ayrılmak zorunda kalmıştı.

Böylece oradan ayrılıp Rose Valley'ye doğru yola çıkmıştı. Xander'ın evine ya da kiracı ancak ay sonunda çıkacağı için kendi evine gidemezdi ama Sophie birkaç günlüğüne Kristin'de kalabilirdi. Çok büyük bir sorun olmazdı.

Sonra tek yapması gereken eski kocasının* dairesine bakan ve onu her an görmesine olanak tanıyan pastanede çalışmaya nasıl döneceğini bulmak olacaktı.

Lanet olsun, sıkışıklık geri gelmişti ve ciğerlerindeki tüm yaşam kırıntısını adeta boşaltıyordu.

Sophie gözlerini kapatarak geçen hafta öğrendiği medi-tasyon tekniklerini kullandı. Derin bir nefes al. Zihni boşalt. Nefes ver. İyi enerji içeri. Kötü enerji dışarı. İşte. Çok daha iyiydi. Kesinlikle bunun altından kalkabilirdi. Kalkamazsa da bunun için daha sonra endişelenirdi. Şu anda tek istediği büyükannesini görmek, onun narin bedenine sarılmak, lavanta ve şeker kokusunu içine çekmekti.

Ön kapıdan içeri girince içine bir huzur dalgası doldu. Son birkaç yıldır Golden Ages çok büyük bir nimet olmuştu. Tesis, çalışanlar, büyükannesinin gördüğü üstün bakım sayesinde Sophie, kafası rahat bir şekilde dikkatini Tatlı Köşesi'ni işletmeye yoğunlaştırmıştı. Büyükannesinin nasıl bakıldığı ya da ihmal edilip edilmediğiyle ilgili hiçbir endişe duymamıştı. Dünyada en değer verdiği insan konusunda çalışanlara güveniyordu ve onun ikici ailesi gibi olmuşlardı.

Stephanie resepsiyondaydı ve onu gülümseyerek karşıladı ama sakinlerden biriyle ilgileniyordu. Sophie ona el salladı ve büyükannesini ortak salonda göremeyince odasına yöneldi. Odaya vardığında gördüğü karşısında şaşırarak kapı girişinde durdu. Büyükannesi pencerenin kenarındaki koltuğunda oturmuştu; karşısında da fazlaca dar, kadife eşofmanıyla sakinlerden biri olan Bay Edwards vardı. Birlikte Papaz Kaçtı oynuyorlardı ve Sophie neşeyle, Bay Edwards'ın bilinçli bir şekilde büyükannesini kandırıp elindeki son normal kâğıdı seçtirerek oyunu kaybedişini izledi.

“Kazandım,” dedi kadın gururla, son iki kâğıdını masaya koyarken.

“Aferin sana Marjorie, işte yine becerdin.” Bay Edwards ona göz kırptı. “Çok üzüldüğümü söyleyemeyeceğim ama. Kazanınca yanaklarına böyle hoş bir pembelik yayılıyor ve gözlerin parlıyor.”

Büyükannesi kıkırdadı -kelimenin tam anlamıyla kıkırdadı- ve beyaz saç diplerine dek kızardı. “Ah, sus bakayım. Gözlerin de muhtemelen kıyafetin kadar kötü. Sabahları bırak da karın seni giydirsin.”

Sophie, Bay Edwards'ın eşinin on yıl önce vefat ettiğini biliyordu ama büyükannesi bunu hatırlamıyordu. Bay Edvvards, ciddi seviyedeki sarası ve eyalette ailesinden kimse olmadığı için Golden Ages'te kalan tatlı bir adamdı.

“Ah Marjorie,” dedi adam. “Yaşlı Butch'm gözlerinin senden başka hiçbir kadını görmediğini biliyorsun. Bahçede biraz yürüyüşe ne dersin?”

Büyükannesi elini gömleğinin yakasına götürdü ve nervürlü lastikle oynadı. “Ah, bilmem ki...” Kadın kafasını kapıya çevirince yüzü bir anlık tanımayla aydınlandı; onun, torunu olduğunu bir türlü anlayamayınca da yüzündeki ışık kayboldu. Sophie, her zamânki gibi hayal kırıklığını bastırıp odaya girdi.

“Merhaba Bayan Sophie,” dedi Bay Edwards kasıtlı, büyükannesine yardım etmek için.

“Marjorie bak torunun Sophie ziyarete gelmiş. Ne kadar da gözlere şenlik bir kız değil mi?”

“Evet, Sophie,” diye tekrarladı kadın bir bağlantı karamayarak. “Merhaba canım, seni görmek çok güzel! Gel, gel,” dedi elini sallayarak.

Bay Edvvards yanından geçerken Sophie onu durdurup yararlı olabilecek bir tavsiyeyi fısıldadı. “Dans etmeyi sever. Müziğe gerek yok. ”

Elini kaldıran yaşlı adam parmaklarına bir öpücük kondurdu, minnettarlıkla göz kırptı, sonra da ıslık çalarak odadan çıktı. Sophie kıs kıs güldü ve büyükannesine kısaca sarıldıktan sonra onun karşısındaki koltuğa geçti. Büyükannesinin adeta bitmek bilmez dakikalar boyunca onu kollarında tuttuğu zamanları özlüyordu; kadın, Sophie çok büyümeden önce ona doyasıya sarılmak istediğini söylerdi bunu yaparken. “Nasılsın büyükanne? Görünüşe bakılırsa Bay Edvards seni hâlâ çok hoş buluyor. Zavallı adama bir şans vermelisin bence.” Büyükannesi kayıtsızca elini salladıktan sonra kâğıtları topladı. “Şişşt. O adam muhtemelen bu kattaki tüm kadınlarla kâğıt oynuyordur, anlarsın ya.”

Sophie şaşkınlıkla soluksuz kaldı. “Büyükanne!” Büyükannesi kıkırdadı. “O kadar utanmış gibi görünme tatlım,” dedi kadın, Sophie’yi inceleyerek. “Öyle bir tip olduğundan şüpheliyim.” *Yakalandın Sophie.* Büyükannesi kaşlarını çatınca alnındaki kırışıklıklar gerildi. “Sorun nedir canım?”

“Hiçbir şey. Neden bir sorun olduğunu düşündün ki?” Bunun üzerine büyükannesi bir yanıt bulmaya çalışıyormuş gibi duraksadı. Kafasını sallayarak, “Bilmem. Öyle hissettim. Gözlerinden anlaşıyor,” dedi.

Sophie bakışlarını kaçırarak pencereden dışarıya, bakımlı çimenlere, renkli taşlarla ve çeşitli patikaları çevreleyen dekoratif kaktüslere baktı.

“Gel buraya tatlım.”

Büyükannesi, Sophie küçük bir kızken yaptığı gibi kucağına vurarak onu çağırdı. Oturması için değil, yanında yere kıvrılıp başını büyükannesinin kucağına koyması için, kadın da Sophie’nin kalbini kıran şeyi ya-tıstırırcasına onun başını okşardı. Hastalık kadının anılarının çoğunu almış olabilirdi ama büyükannesi hâlâ aynı kişiydi ve bazı içgüdüleri hâlâ oradaydı, Sophie bunun için daha minnettar olamazdı.

Büyükannesinin ayakları dibinde yere oturup dizlerini göğsüne çekti ve kafasını kadının kucağına koydu. Derin nefesler alarak ağlamamak, içinde kaynaşan duygular yüzünden kontrolünü yitirmemek için elinden geleni yaptı. Ama yumuşak parmaklar şakağına dokunur dokunmaz

Sophie kendine engel olamadı. Boğazı düğümlenirken sıcak yaşlar gözlerinin kenarından döküldüler.

“Kalbin mi kırıldı?” diye sordu büyükannesi yumuşak bir sesle, bir yandan da Sophie’nin uzun saçlarını usulca okşuyordu. Sophie başıyla onayladı. “Kalbini biri mi kırdı yoksa kendin mi kırdın?”

Sophie burnunu çekerek yanıt verdi. “Bu nasıl soru büyükanne? İnsan kendi kalbini kıramaz ki.”

“Tabii ki kırabilir. Ben kendiminkini birkaç kez kırdım mesela.”

Sophie kafasını kaldırıp büyükannesine baktı. “Ne demek istiyorsun? Büyükbabamla senin harika bir evliliğiniz vardı, bana sürekli anlatırdın.”

“Beni çok seven bir adamla mükemmel bir evliliğim vardı. Ama ben buna her zaman inanmıyordum. Gençken onun beni başka biri için terk etmesinden korkardım. Birkaç kez hiç sebep yokken sorun çıkardım. Yanlış hatırlamıyorsam üç kezdi.”

Sophie kadının doğru hatırladığını söyleyerek bu iro-nik duruma dikkat çekmek istemedi. Kadın uzun soluklu belleğinin çoğunu hatırladığından yirmili yaşlardaki bir anısını muhtemelen doğru hatırlıyordu. Çoğunlukla yok olan kısım son yirmi yıllık anılarıyla.

“Ne yaptın?”

“Onun dediği şeyleri fazlaca yorumladım ya da demek istediği bir şeyi başka türlü anladım. Bir defasında kıskanç bir kadının beni zehirlemesine bile izin vermiştim.

Her durumda büyükbaban istediği kişinin ben olduğuma dair bana güvence verdi ama ben pek kulak asmadım. Onu her kaybettiğimi sandığımda kalbim kırıldı. Kalbimi kendi kendime kırdığımı fark etmem biraz zamanımı aldı. Ondan sonra da sorun çıkarmayı bıraktım. Aşkımıza ve bize inandım, böylece birbirimizin yanında harika bir hayat geçirdik.”

Sophie büyükannesine yeni bir çerçeveden baktı, çok güzel kusurlara sahip bir çerçeveydi bu. Büyükannesi ona her zaman çok mükemmel görünmüştü. Güçlü, bağımsız, yaşamının ve işinin sahibi bir kadındı. Onu hiç, kendine güvensiz bir genç kadın olarak hayal etmemişti. Bu ona, tıpkı büyükannesi gibi kendini toparlayabileceğim düşündürerek içini rahatlatmıştı. Bir de kadının söyledikleri vardı. Sophie de Xander’a aynı şeyi mi yapmıştı? Kendi korkularını ve güvensizliklerini duruma mı yansıtmıştı?

Onunla yüz yüze hiç konuşmadığı için bunun muhtemel olduğunu düşündü. Ama boşanma evraklarını hazırlatmıştı. Bu yansıtma falan değildi, kararlaştırdıkları gibi evliliği sonlandırmak için gereken evrakları hazırlatmıştı.

Ah Tanrım, o kâğıtları hazırlatmasının sebebi Sophie'nin bunu sonlandırmak isteyeceğini düşünmüş olması mıydı acaba? Ya da belki de o kadının söylediği sebeplerle hazırlatmıştı.

Kahretsin! Her ne olursa olsun Sophie bu işi batırmıştı. Bağımsızlığım kucaklamak, Xander James ofisine dalıp nefesini kesercesine onu öpmeden ve dünyasını altüst etmeden önce olduğu kadına geri dönmek için çekip gittiğine ikna etmişti kendini.

Ama asıl yaptığı şey kaçmaktı. Boşanma kâğıtları ister Xander ayrılmayı tercih ettiği ister kadının ayrılmak isteyeceğini düşündüğü için orada olsun, Sophie kalıp önce bunu onunla konuşmalıydı.

Büyükannesi yeşim rengi bir saç tutamını kulağının arkasına takıp yanağındaki gözyaşını sildi. Sophie işte o an gördü. Bir fark ediş, bir tanıma parıltısı. “Neden bu kadar üzgünsün balım?”

Sophie hıçkırığını bastırarak bunların nadirliğine üzülme yerine büyükannesiyse -onu büyüten kadımla-sahip olduğu bu mucizevi anın tadını çıkarmaya odaklandı. Boğazında biriken pişmanlık hissini bastırarak boğuk bir sesle fısıldadı: “Sanırım kendi kendime kalbimi kırdım büyükanne.”

Kadının incecik dudakların anlayışlı bir tebessüm belirdi, gözleri de berraklıkla parladı. “Bunun ne kadar can yaktığını bilirim ama sana iyi bir haberim de var.” “Neymiş o?”

“Onu sen kırdığına göre yine sen düzeltebilirsin.” Sophie kafasını iki yana salladı. “Düzeltebilir miyim bilmiyorum. Ondan önce davranmış olabilirim.”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi kadın. “Cesur ol küçük Sophie'm. Şans hem cesurdan hem de aşktan yanadır.”

Büyükannesine söylemek istediği yüzlerce şey birbir-leriyle yarışırken titrekçe soluk verdi. Koridordan geçen bir huzurevi sakininin çıkardığı ses kadının dikkatini dağıttı. Sophie onu inceledi, yumuşak, güzel ve güçlüydü. “Tanrım, seni çok özledim büyükanne.”

“Ne dedin tatlım?” dedi kadın bakışlarını çevirerek. Şaşkın gözlerinin etrafındaki kırışıklara bir endişe yerleşmişti ve Sophie o anda büyükannesinin... Yine gittiğini anladı. “Yüce Tanrım,

canım sen iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Sophie kendini bıraksa büyükannesini bir kez daha kaybetmişçesine hüngür hüngür ağlayabilirdi. Ama bunun yerine çok ihtiyacı olduğu bir anda onunla bu kıymetli anı paylaşabildiği için minnet duymayı tercih etti.

“Artık yok büyükanne. Merak etme.” Ayağa kalkan Sophie kadının yanağına bir öpücük koydu. “Pazar günü sana kek topları getireceğim.”

Kadının yüzü, Noel sabahına uyanan bir çocuk gibi aydınlandı. “Ah, kek toplarına bayılıyorum.”

Sophie yanıt verirken gülümsemeden edemedi. “Ben de öyle tahmin etmiştim. Seni seviyorum büyükanne.” Koridora çıkmadan önce geriye dönüp -her ne kadar nafile olsa da- son bir şey söyledi: “Bay Edvards’a iyi davran.” Çıkışa doğru ilerlerken Xander’ı görme düşüncesiyle midesinde kelekler uçuştı. Nasıl bir karşılık bulacağından emin değildi. Onunla tüm iletişimi kestiği için adamın bu olanlar hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu.

Kızmış mıydı? Gıcık mı olmuştu? Rahatlamış mıydı? Büyükannesinin dediği gibi bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. İşin zor kısmı onun Kaliforniya’dan dönmesini beklemek olacaktı.

“Sophie sana bir şey vereceğim.”

Sophie arkasına dönüp Stephanie’nin durduğu resepsiyona ilerledi. “Ne var ne yok Steph?”

“Kocan geçen gün geldiğinde fotokopi makinemiz yine bozulmuştu ama şimdi çalışıyor. Bu kopya sizin,” dedi Sophie’ye bir kâğıt parçası uzatırken.

Başka bir kadın ona yine Xander’la ilgili bir kâğıt uzattığı için Sophie paniklememeye çalışarak titreyen ellerle bunu aldı. Hem ne demeye Xander buraya gelmişti ki? “Nedir bu?”

“Makbuz ve fon transferinin kopyası.”

Sophie belgeyi inceledi ama sadece bazı kısımları anlayabildi. Xander’ın adı. Büyük meblağda bir para. Banka hesabı bilgileri. “Stephanie anlamıyorum. Bu ne için?” Şimdiye genç kadın gerilmiş görünerek yerinde kımıldandı. “Sana söylemedi mi? Amcan artık Marjorie’nin bakımını ödemiyor. Kocan ödüyor. Altı ayın tutarını peşin ödedi.”

Sophie'nin ağız şoktan adeta beş karış açılmıştı. “Neden artık amcam ödemiyo?”

Stephanie gergince etrafa bakındıktan sonra fısıldadı: “Bak, detayları bilmiyorum. Tek bildiğim eylül ayı tutarı için bankadan ‘yetersiz bakiye’ uyarısı geldiği.

Kendisine bir ay mühlet tanındı ama geçen gün Bay James gelip bundan sonra bakımı kendisinin üstlendiğini söyleyerek her şeyi değiştirtti. Bunların hepsini bildiğini sanıyorum, üzgünüm. ”

“Özür dilemene gerek yok Stephanie. Ben... şehir dışındaydım ve telefonum çekmiyordu. Xander'ı da henüz görmedim. Makbuz için teşekkürler. Haftaya görüşürüz.” Bunun ardından Sophie tek bir amaçla Golden Ages'ten ayrıldı: kocasına ulaşmak ve onun dünyanın en merhametli insanı olup olmadığını ve karısını hâlâ sevip sevmediğini öğrenmek.

On Dokuzuncu Bölüm

4 gün kala, tabii artık bir önemi varsa

Başarmıştı. Yıllarca en dipten yukarı tırmanmak için çalışan Xander tek hedeflediği şeyi başarmış, UFC'ye yeniden davet edilmiş ve ilk maçını kazanmıştı. Hatta rakibinin üçgen kancasından kurtulup saniyeler içinde adamı giyotine aldığı için gecenin en iyi boyun eğdirmesi *bonus* ödülünü bile kazanmıştı.

UFC başkanı Dana White maç sonrasında onunla konuşup Xander'a maçtan çok etkilendiğini ve pek çok dövüş kontratı için kısa zamanda onu arayacağını söylemişti. Xander'ın menajerini sponsorluk teklif etmek için şimdiden ürün firmaları aramaya başlamıştı. Bunlar umut ettiğinden bile fazlasıydı. Şu an lanet olasıca dünyanın en tepesindeydi. Ama Xander kendini bomboş hissediyordu.

Altı ay önce bu anın, kışını yırtarak çalıştığı bu sonucun hayalini kurmuştu. Dağın zirvesi, pastanın üzerindeki kiraz, yaşamının amacı. Ama bu yolda ilerlerken karşılaştığı yeşim rengi saçlara sahip, pin-up kızlarına benzeyen pastaneci güzel, tüm bunları altüst etmişti. Bu zafer - ve muhtemelen gelecektekiler- yanında Sophie olmadan anlamsız geliyordu. Onlar güçlü bir çift, iyi bir ekip olmuş, sağlam bir birliktelik kurmuşlardı.

Tutkuyla âşık olan tutkulu âşıklardı. Ya da en azından Xander böyle olduğunu düşünmüştü.

Sophie çekip gittiğinde ve onun numarasını engellediğinde bile eninde sonunda Xander'ı dinleyeceğini ve baştan başlayabileceklerini sanmıştı. Ya da onu görmek istemese bile, bir filmde kızın penceresinin altında bir müzik çaları kafasında taşıyan John Cusack gibi aşkını kanıtlayacak büyük bir şey yapacaktı.

Ona sorulsa bu acayip zekiceydi.

Ama kimse ona bir şey sormadı elbette. Ona sadece karşısındaki muhabir denizinden sorular geliyordu. Onlar da sadece kariyeriyle ilgili şeyleri bilmek istiyorlardı. Profesyonel çevreden uzak kaldığı birkaç senede basın toplantılarında pek bir şeyin değişmediğini gördü.

Üzerinde, şimdi en büyük sponsoru olan TLP'nin tişörtü ve beysbol şapkasıyla Xander, o geceki diğer dövüşçülerle birlikte bir kilometre uzunluğunda bir masada oturuyordu:

Kazananlar bir tarafta, kaybeden rakipleriye karşı taraftaydı. Dana da platformun ortasmdaydı.

“Xander bu yarışı kazanacağına ne kadar güveniyordun?”

“Xander, Frank Otto yeniden eşleşmek isterse onu rakibin olarak görür müsün ve onunla yeniden dövüşme konusunda ne düşünürsün?”

“Xander rakibin seni sonunda üçgene aldığında endişelendin mi?”

“Xander, ‘Balyoz’un bir sonraki hamlesi ne olacak?” Normalde muhabirlerin sorularını yanıtlamayı dert etmezdi. O kafesin içindeyken işini yapıyordu, kafesten çıktıktan sonra da onlara izin vermeliydi. Anlaşmanın bir parçası da buydu. Sadece o andan keyif alamıyordu bir türlü. Tek istediği oteline dönmek ve uyuyup ertesi gün de Vegas’a gitmekti. ^

Duvardaki saate bakarak rahat bir nefes aldı. Birkaç dakika soma Dana soruları bitirirdi. Bu düşünce aklından yeni geçmişti ki başkan aynen bunu yaptı.

“Bayanlar baylar, sadece tek bir soru için zamanımız kaldı. Siz, arka taraftaki yeşil saçlı. Buyurun.”

Söz hakkı verilmeyen muhabirlerden yükselen homurtular ve küfürler odayı doldurdu ama Xander bunu fark etmedi bile. “Yeşil saçlı” lafını duyar duymaz Da-na’nın kimden bahsettiğini görmek için kafasını kaldırdı. Odadaki herkes oturduğu için Xander onu gördü ve ciğerlerindeki tüm soluk bir anda boşaldı.

“Bay James,” diye söze başladı kadın, o erimiş çikolata rengi gözlerini ona dikerek. “UFC’ye geri döndüğünüz ilk maçı inanılmaz bir galibiyetle kazanmanıza ve gecenin en iyi boyun eğdirme ödülünü de almanıza rağmen pek mutlu görünmediğinizi fark ettim. Bunun sebebi nedir?”

Rakibi Xander’a, sekizgende geçirdikleri iki buçuk raunt boyunca kırk üç yumruk ve on altı tekme indirmişti. Ama bu darbelerin hiçbirisi, Sophie’yi gördüğü andaki rahatlamanın sebep olduğu etkiyi yaratamamıştı, Xander adeta kendinden geçecekti. Kafasından yıldırım hızıyla bir sürü düşünce geçiyordu ve bunlardan hangisine tutunması gerektiğinden emin değildi. Bunların arasında Sophie’nin neden orada olduğu ve bir muhabir gibi davrandığı da vardı. “Maçtan ya da galibiyetimden ötürü mutsuz değilim. Buraya ulaşmak için çok sıkı çalıştım ve uzun bir süre de hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Ama...” Xander duraksadı. Lanet olsun, bu

kadın her defasında onun aklını başından almayı başarıyordu. Kendisinden hiç bu kadar çok şüpheyeye düştüğü olmamıştı.

“Ama?” diye üsteledi.

Pekâlâ güzellik. Beni dinlemenin tek yolu buysa, öyle olsun.

“Ama maalesef bu akşamki galibiyetim bir hafta önceki bir kaybımın gölgesinde kaldı.”

“Ciddi bir şeye benziyor.”

“Evet,” dedi adam. “İnsanın karısını kaybetmesi gayet ciddi bir şey gerçekten de.”

Salonda şaşkın iç çekişler ve aceleci fısıltılar patlak verdi. Neler olduğunu anlayanlar Sophie ve onun fotoğraflarını çekmeye başladılar. Muhabirler, dövüşçünün başarısız aşk hayatına dair kimin içeriden bir bilgisi olduğunu anlamak için birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar. Xander bunları pek fark etmedi, kadının gözlerindeki güvensizliğe odaklanmıştı. Sophie, onun nasıl hissettiğinden emin değildi ve bu kesinlikle kabul edilemezdi.

Xander ön kollarını masaya dayayıp önündeki mikrofona eğildi ve ona gerçeği söyledi. “Ama onu kaybetmeye niyetim yok. Yani elimden geleni yapacağım.” Kadın ne diyeceğini düşünürcesine birkaç saniye başını salladı, her geçen dakika sıcaklığın arttığı kalabalık salondaki yaklaşık elli kişi kalemleri ve kayıt cihazları hazır bir şekilde beklediler.

“Ben onun yerinde olsaydım,” dedi dikkatlice, “durumu açıklaman için sana bir şans vermediğim için kendimi berbat hissederdim. Geçmişte beni sevdiğini iddia eden insanlar beni aldattılar diye senden de en kötüsünü beklediğim için pişmanlık duyardım. Çünkü aslında kimse beni senin gibi sevmeydi.”

Gözlerinde parıldayan yaşlar porselen yanaklarından döküldü. Xander buna son verip onu odasına taşımak için hızla ayağa fırlarken Sophie kafasını hafifçe iki yana sallayınca masanın ardında donup kaldı. Çaresizlik içinde dişlerini sıkarak kadının dediğini yaptı. Sophie’nin durumu telafi etme biçimiydi bu ve Xander onun içindekileri tamamen dökmesine izin vermezse kadın suçluluktan kurtulamayacaktı.

“Onun yerinde olsaydım ıslak havlularımı yerlere attığım ya da kocaman -ama kesinlikle gerekli- ayakkabı koleksiyonum yatak odasındaki gardıroptan holdeki çamaşır dolabına taşıtığım için şikâyet etmeni özlerdim.”

Hafif gülüşmeler. Onlarca kamera flaşı.

Ardından kadının sesi ciddileşerek gözlerindeki hüzne uyum sağladı. Bıçak daha da derine saplandı.

“Senin kolların beni sarmalamadan, kokun içime dolmadan uyumak imkânsız olurdu.” Artık Sophie’nin gözyaşları şakır şakır akıyordu. Dudakları ağlamaktan kıpkırmızı olup şişmişti, yanakları kızarmıştı ve Xander kadının gözlerinin altındaki koyu renk halkaları da şimdi fark etmişti. Bu kadın onu mahvediyordu. “Her şey için son derece üzgün olurdum ama en çok da hayatında en sevdiğin şeyden zevk almanı engellediğim için. Tüm olanların içinde bence en affedilmez olanı da bu.” *Başlarım bu işe.* Xander şapkasını ters çevirip ellerini masaya dayadı ve üzerinden atlayarak diğer tarafa geçti. “Yanılıyorsun.” Xander küçük sahneden atlayıp ona doğru yürümeye başlayınca insanlar Kızıldeniz misali ikiye ayrılarak ona yol verdi. “Dövüşmek benim tutkum. Adeta damarlarımdaki kanım gibi ve bir gün UFC şampiyonu olmaktan başka bir şey yapmak istemezdim. Ama bu tutku, dünyada en çok sevdiğim şeyin yanına bile yaklaşamaz. Bir şey olsa ve günün birinde dövüşe-meyecek duruma gelsem, zor olsa da bununla baş etmeyi öğrenip yoluma devam ederdim.”

Sonunda onun yanma ulaşmıştı. Etraflarındaki insanlar coşmuşlardı ama Xander’ın dikkati bu kadındaydı -kadınındaydı- ve diğer her şey bir uğultu kadar önemsizdi. “Ama seninle ayrılığı asla atlatamam, Sophie James. Kalbimi, aklımı ve ruhumu çaldın. Artık sana sahip olmazsam, onlara da sahip olamam. Tanrı beni yanma alana dek boş bir kabuk gibi yaşar giderim.”

Xander ellerini kaldırıp kadının yanaklarını kuruladı ama gözyaşları yeniden akmaya başlayarak adamın onu sakinleştirme girişimlerini boşa çıkardı. “Tek istediğim sadece sensin.”

“O zaman... Benimle evlenir misin?”

Xander gülümseyerek dudağını bir kenarını kaldırdı. “Hafızamda pek bir anı bulunmasa da bunu zaten yaptığımıza gayet eminim.”

Sophie omuz silkti. “Kaç tören yapacağım kısıtlayan bir kanun yok ki.” Kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı. “En azından birini hatırlamak güzel olabilir.”

“O zaman evet,” dedi Xander onu kollarına alarak. “Seninle seve seve evlenirim. Bir kez daha.”

Etraflarındaki kalabalık tezahüratlar eşliğinde onları alkışladı ve o kadar çok fotoğraf çektiler ki kendilerini spot ışıkları altında duruyormuş gibi hissettiler. Xander kimsenin ne düşündüğünü zerre umursamayarak karısını yavaş yavaş, arzuyla öptü.

Nefes almak için ayrıldıklarında artık ilgi odağı olmadıklarını gördüler. İnsanlar ya kendi hikâyelerine geri dönmüş ya da hoşlarına giden şeyler hakkında bir-birileriyle sohbetে başlamıştı.

Sophie, adamın tişörtündeki saçma, güneş gözlüğü takmış ananas logosuna bakarak sordu: “Neden Jax sponsorun? Ona hiç sormak istemediğini sanıyordum?” Xander omuz silkti. “Diğer sponsorum çekildiğinde ya Jax’e soracaktım ya da boşanma davası açmam karşılığında bana iyilik yapmayı teklif eden amcanın yardımını kabul edecektim. Ne o zaman ne de şimdi şüpheye düştüm. Bir an için bile. O kâğıtlar benim değildi Soph. Caldwell haftalar önce bana rüşvet teklif etti ama ben reddettim. Ofisimde Tami’yle karşılaştığın günün akşamında sana fonun transferi gerçekleştikten sonra hâlâ boşanmak isteyip istemediğini soracaktım. Hayır demeni umuyordum ama her şekilde seni kazanmaya kararlıyım.” Sophie, amcasının sürekli olarak dalavere çevirmesi yüzünden içinde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştı ve onu hayatından resmen atacağını kendine hatırlattı. “Peki ya büyükannemin bakımı? Stephanie bana ne yaptığını söyledi.”

Xander sessizce sövdü. Kontratta bir mahremiyet koşulu falan olduğunu düşünmüştü. “Bunu öğrenmeni istemiyordum. Bir araya gelip gelmememiz önemli değildi. Amatör yarışlarımdan biriktirdiğim bir miktar param vardı, artık profesyonel olduğuma göre daha da çok kazanacağım. Aptal amcan yüzünden Marjorie’nin oradan atılmasına izin veremezdim.”

Sophie gözlerinde biriken yaşları bastırmak için gözlerini kırıştırdı. “Seni yüzüstü bıraktığım için çok üzgünüm. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma söz veririm. Seni çok seviyorum.”

Bu sözleri onun dudaklarından duyunca Xander’ın kalbi adeta yüz kat büyüdü. “Benim seni sevdiğim kadar olamaz güzellik.” Sonra da eğilip onu uzunca bir süre öptü.

Soluklanmak için ayrıldıklarında kadının yüzü parlıyordu ve kollarını adamın boynuna dolayarak sordu: “Peki UFC’ye geri dönmek ve başlar başlamaz büyük bir zafer kazanmak nasıl bir his?”

Xander onu havaya kaldırdı ve kadının vücudunun kendisinininkine değmesinden büyük mutluluk duydu. Sophie’nin ait olduğu yer, onun kollarının arasındaydı. “Kafesteki galibiyetim hiç

şüphesiz acayip güzel geldi. Ama senin kalbini kazanmak, Sophie James... İşte bu zaferlerin en tatlısıydı.”

Son

Yeni Yıl 90 gün sonra

Sahte Elvis, orijinal kralın taklidini yaparcasına kalçalarını soldan sağa salladı ama Xander onun, kışında kaşıyamadığı bir yer varmış gibi göründüğünü düşündü. İlk nikâhındakinin yarısı kadar bile sarhoş olsa çoktan kahkahadan yere kapanmış olurdu. Ama bu defa tamamen ayıktı. Bugünün her anını hatırlamak istiyordu.

“Pekâlâ, tamamdır,” dedi Elvis onlara dönerek. “Sen Alexander James, Sophie Caldwell-James’i eş olarak kabul ediyor musun; bir kez daha?”

Sophie’nin dans eden gözlerine bakan Xander bundan daha mükemmel bir an düşünemiyordu. İlk nikâhları asil bir sebepten ötürü gerçekleşmişti ama bu defa Xander onu sadece içini dolduran ve ruhunu saran türden bir aşk için eşi olarak kabul ediyordu. Bu, yeni yaşamının başlangıcıydı ve bundan daha mutlu olamazdı.

“Evet, ediyorum,” dedi adam, sesi hisleri yüzünden biraz boğuk çıkmıştı. “Hem bugün hem de son nefesimi verinceye dek her gün.”

Elvis elini kalbine koydu ve başını abartılı bir şekilde eğdi. “Ay, bu çok güzeldi dostum. Gerçekten, çok dokunaklı.”

Sophie gülmesine engel olmak için dudaklarını içeri çekti ama Xan adama bir kaşını kaldırarak baktı. Adam durumu hemen idrak edemeyince bir kez daha şahitleri olan Kristin, Billy’nin yanındaki yerinden yardıma koştu.

“Pardon Bay Kral ya da Peder Elvis ya da artık adınız her neyse. Lütfen biraz acele eder misiniz? Bir kokteyle gitmemiz gerekiyor da.”

Elvis dudaklarını bükerek ona gülümsedi ve parmağını “anlaştık” dercesine kaldırdı. Xander adamın aynı zamanda pilot gözlüklerinin ardında göz kırptığına bahse girebilirdi. “Pâki ya sen Sophie Caldwell James, Alexander James’i bir kez daha kocan olarak kabul ediyor musun?” Sophie, Xander’a kocaman bir gülümsemeyle bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu. “Senin mavi süet ayakkabıların üzerine ant içerim ki kabul ediyorum Elvis.” Etraflarında yükselen boğuk kahkahalar, elektronik klavyenin başındaki yaşlı hanımefendinin “şışt” demesiyle son buldu. Kadının yüzündeki kayıtsız ifade, azarlayan ses tonuna pek uymuyordu. Xander

kadının böyle kaç yüz hatta belki de kaç bin tane törene şahit olduğunu hayal bile edemiyordu. Sophie'yle ilk evlendiklerinde bile orada oturuyor olabilirdi. Büyük ihtimalle kadını artık hiçbir şey şaşırtmıyordu ama bu onayladığı anlamına da gelmiyordu. Nikâh memurlarının beyaz, göz kamaştırıcı bir tulum giydiği ve iri favorileri olduğu düşünülünce kadın işini biraz fazla ciddiye alıyor gibiydi.

Elvis, Xander'ın yanına geçerek şöyle dedi: "Peki ya sen Reid Andrews, Lucie Maris-Andrews'u karın olarak kabul ediyor musun? Bir kez daha?"

Xander onun kardeşleri gibi olan adamlara ve onların ruhlarını iyileştiren, tıpkı Sophie gibi onların kalplerini çalan kadınlara baktı. Sophie'yle birlikte ikinci -ve son derece ayık- Vegas nikâhlarını planlarlarken Sophie, dostlarının da nikâh tazelemek isteyip istemeyeceklerini sormayı önermişti. Xander hiç şüphesiz ki duyar duymaz bu fikre bayılmıştı. Ama Sophie'nin bunu neden teklif ettiğini merak ediyordu. Peki Sophie ne cevap vermişti?

"Onlar senin ailen olduğu için artık benim de ailem. Henüz onları iyi tanımıyor olabilirim ama tanıyacağım ve yıllar geçtiğinde geçmişe bakınca ilk kez bir araya geldiğimiz zaman olarak o anı hatırlamak isterim." Karısına o an bir kez daha delicesine âşık olduğunu söylemekte hiçbir sakınca yoktu, tabii böyle bir şey mümkünse. Gözlerine dolan erkeksi gözyaşlarını görmesin diye onu öpmeye başlayarak yatağa taşımıştı.

Reid karşısındaki, ilk çocuklarını doğurmak üzere olan ışıltılı kadına gülümsedi. "Tatlı Lucie'm," dedi duygusallıktan bariz biçimde boğuklaşan bir sesle. Reid bir UFC dövüşçüsü olmasına rağmen aynı zamanda acayip iyi bir sanatçıydı ve o şairin ruhu her karısına baktığında parılıyordu. "Seni sevgilim yapabilmek için yüz bin dolar ödedim ama bundan yüz kat daha fazlasına değerdin. Bu yüzden de evet, kesinlikle ediyorum." Elvis devam etti: "Peki ya sen Lucie Maris-Andrews..." Gözyaşları şakır şakır akan Lucie'nin minik bedeni hıçkırıklara boğuldu.

Xander gözlerini kocaman açtı.

"Evet," dedi kadın sonunda ve kocasının iri elini kocaman göbeğine koydu. "Ediyorum. Hem de sonsuza dek."

Reid, kadının gözünün kenarındaki kalp şeklindeki çili öpüp bir şeyler fısıldayınca Lucie biraz sakinleşmiş göründü. Reid, hormonların biraz çığırından çıktığını söyleyerek onları uyarmıştı ama Xan, bu biraz lafının durumu hafife almak olduğunu düşündü. Sophie -ve de kesinlikle on kilometre yarıçapındaki tüm kadınlar-ayyy diye iç geçirerek eridi. Bu sırada Jax'le ikisi,

dehşete düşmüş bakışmalarını gizlemek zorunda kalmışlardı. Irish, zaten karısıyla bunları yaşamıştı, bu yüzden biraz bile ürkmüş görünmüyordu.

“Jackson Maris, Vanessa MacGregor-Maris’i eşin olarak kabul ediyor musun?”

Jax birbirine dolanmış ellerini kalbine, karısını temsil eden bir denizyıldızı dövmesinin olduğu yere bastırdı. “Ediyorum. O benim *pupule ıvahine’m*. Benim için ondan başkası yok.”

Vanessa kendisine bir avukat olarak Kızıl Engerek lakabını kazandıran şeytani bir tebessümle Hawaiili kocasına baktı. “Bu deli kadın seni sevdiği için şanslısın çokbilmiş. Kabul ediyorum.”

“Vay, çok ateşli bir tipmiş. Tıpkı Hunka Hunka...” Jax bakışlarını Vanessa’dan ayırmadan krala gürlledi. “Yerinde olsam o cümleyi tamamlamazdım.” Jax gruplarındaki en esprili tip olabilirdi ama konu V’ye geldiğinde acayip sahiplenici biriydi.

“Pekâlâ o zaman devam ediyoruz,” dedi Elvis, sesi karakterinin gerektirdiğinden biraz daha yüksek çıkıyordu. “Sonuncu ama bir o kadar önemli olarak... Aiden O’Brien, Katherine MacGregor-O’Brien’ı vesaire vesaire?”

Süslü kelimeler -ya da daha doğrusu genel olarak kelimeler- söylemeyi asla beceremeyen Irish boğazını temizleyip yerinde kımıldandı. Kat’le tanışmadan önce yıllar boyu taşıdığı suçluluk ve acının yerini karısına duyduğu yoğun sevgi almıştı.

Hepsi birden adamın yanıtını bekliyorlardı.

“Aiden,” diye fısıldadı Kat. “Şu hoş beyefendi Elvis’e benimle evlenmek isteyip istemediğini söylemen gereken kısma geldik.”

“İstemiyorsam namerdim,” dedi Aiden, Boston Sout-hie aksanıyla, bunun hemen ardından da rengi sarararak Xander’ın iki aylık vaftiz çocuğu olan ve Kat’in kucığında taşıdığı bebeğin kafasını okşadı. “Yani kesinlikle ediyorum. Pardon Alex.”

Kat hafifçe kıkırdadı. “Onun yanında küfretmekten kaçınmak için hâlâ birkaç yılın var koca adam.”

Jax dalga geçercesine güldü. “Evet ama zaten o pis ağzım toparlaması da en az o kadar sürecektir. Merak etme kanka, sana nane şekeri alırım.”

“Siktir git.”

“Söyleyeceklerim bu kadar hâkim bey.”

Irish omzundan geriye, Jax’e sert bir bakış attı ve ek olarak da orta parmak gösterdi. Kat onun dikkatini kendine çekmek için boştaki eliyle adamın çenesini tutarak çevirdi. Her zamanki gibi Irish’in yatışması için tek gereken şey kadının dokunuşuydu. Aiden -kendi şeytanlarıyla savaşmasına rağmen- onu da kurtaracak kadar güçlü bir kadın bulmuştu.

“Ne diyorsun?” Irish elini kaldırıp kadının çilli yanağını başparmağıyla okşadıktan sonra boğuk bir sesle sordu: “Hâlâ benimle misin kedicik?”

“Evet, hâlâ sizinleyim Aiden.” Kat kollarında uyuyan oğullarına baktıktan sonra adama gülümsedi. “Her zaman.”

Irish ve Kat birbirlerine dalarak dünyayı unutturken Xander da dikkatini kendi göz kamaştırıcı karısına çevirdi. Mücevher rengi saçları lüleler şeklinde başına tutturulmuş, makyajı her zamankinden daha yumuşak olan kadının üzerinde vücudunu saran beyaz bir kokteyl elbisesi vardı, Xander ondan gözlerini alamıyordu. Elvis birilerinin verdiği yetkiye dayanarak onları ikinci kez resmi olarak karı-koca ilan ettiği son zırvallıkların söylerken Xan buna pek dikkat etmedi. Tek istediği karısını eve götürmek, toplu kokteyllerini (yani dostlarıyla yapacakları partiyi) bitirip herkesi evden sepetlemek ve karısına unutamayacağı bir düğün gecesi yaşatmaktı.

“Karılarınızı şefkatle sevin beyler.”

Tüm erkekler Elvis’e tuhaf tuhaf bakarken Sophie kıkırdayarak şöyle dedi: “Kafaya çok fazla darbe alınca işte böyle oluyor.”

Kristin arkalarından tiz bir sesle bağırdı: “Öpücük vakti çokbilmişler. Karılarınızı öpün!”

Xander ve diğerlerinin ikinci bir komuta ihtiyaçları kalmadı. Xander, Sophie’nin yüzünü kavradı ve dudaklarına, gerçek bir kilisede olsalar, orayı yakıp kavuracak günahkârlıkta bir öpücük kondurdu. Seremonilerinin son kısmı da tutkuyla gerçekleştikten sonra onları tasvip etmeyen müzisyen hanımefendi, muhtemelen diğer grubun içeri girmesi için çabucak çıkmalarını sağlamak adına elektronik orgu çalmaya koyuldu.

“Hadi gidelim millet. Chez¹ James’te kokteyl var ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir şişe Patron beni bekliyor.” Kristin bir sınıf dolusu çocuğu toplamaya çalışır-casma ellerini çırparak

her bir çifti çıkışa doğru yönlendirdi: Reid ve Lucie'yi, Jax ve Vanessa'yı, Irish ve Kat'i, son olarak da Xan ve Sophie'yi.

“Patron mu?” Jax karısına sırtıttı. “Hey V, vücuttan içki içme oyununa var mısın?”

“Bilmem Maris, geçen seferki gibi hile yapmaya kalkacak mısın?”

Maris güldü. “Bu seni yalamam...”

“Of.” Lucie bir anda durup karnını tuttu. Reid de herkes gibi anında alarma geçmişti.

“Luce iyi misin? Ne...” O daha lafını tamamlayama-dan geceki planları değiştirmişti bile. “Siktir,” dedi. Sesi panikle gerilmişti. “Suyun geldi!”

Lucie kocaman açılmış gözlerle ona baktı.- “Suyum geldi.”

Vanessa neşeyle ciyakladı. “Bebek geliyor Jax! Yine teyze oluyorum! Aman Tanrım, çok heyecanlıyım.”

Kat yakında anne olacak olan kadına gülümseyerek baktı. “Senin için çok sevindim Lucie!” Sonra da Sophie'ye, “Merak etme, kısa süre içinde senin partini yapacağımıza söz veriyorum,” dedi.

Sophie umursamayarak elini salladı. “Boş ver benim partimi. Lucie için eve hoş geldin partisi hazırlamayı tercih ederim.”

“Hastane,” diye bağırdı Reid. “Onu hastaneye götürmemiz gerek.”

Herkes bağrışıp talimatlar yağdırırken, planlar yaparken ve hamile kadını nazikçe şapelin lobisine götürürken bir kaos kopmuştu. Sophie tam onların peşinden gitmek üzereydi ki Xander onu arkaya çekti. İşler çığırından çıkmak üzereydi ve karısıyla sadece bir anlığına yalnız kalması gerekiyordu.

“Yetişiriz,” dedi, kadın endişeli gözlerle bakınca. “İkinci nikâhın umduğun gibi miydi Bayan James?”

“Eh Bay James, hâlâ seninle evli olduğuma göre gayet başarılı olduğumu söyleyebilirim. Keşke büyükannem de yanımızda olsaydı.”

Xander kollarını beline dolayıp onu rahatlatarak sıktı. Son üç ayda Marjorie’yi sık sık ziyaret etmişlerdi ve bazen kadın onları hatırlıyormuş gibi bile görünmüştü ama Xander bunun onların hüsnükuruntusu olduğunu biliyordu. Sophie’nin büyükannesinin kendisini tanınması için her şeyi verirdi. Torununu sevdiğini ve onunla ilgilendiğini, Marjorie kendi aşkıyla cennette buluşmaya gittikten çok sonra bile buna devam edeceğini bilmesi için...

“Biliyor Soph,” diye fısıldadı onun başının tepesine doğru. “İçinde bir yerlerde senin güvende ve mutlu olduğunu biliyor. Ve beni ne kadar mutlu ettiğini de biliyor çünkü her gidişimizde bunu ona söylüyorum.” Sophie geri çekilerek onun gözlerine baktı. “Öyle mi?” Kadının bir saç tutamını kulağının arkasına atarak nazikçe gülümsedi. “Öyle.”

Sophie burnunu çekip gözlerini kırıştırarak yaşları bastırmaya çalıştı ama bir yararı yoktu, bu yüzden Xan-der başparmağıyla onun çiçek gibi yumuşak yanaklarını kuruladı.

“Seni seviyorum Xander.”

“Benim seni sevdiğim kadar değil, tatlı Sophie.” Sophie hafifçe güldü. “Anlaşamayacağımız konusunda anlaşalım o zaman.”

“Seninle daha sonra seve seve didişirim,” dedi kaşlarını oynatarak. “Ama önce ailemizin yeni üyesini karşılamaya gitmeye ne dersin?”

“Ailemiz...” diye tekrarladı Sophie, özlem dolu bir sesle. Gülümseyerek Xander’ın elini tuttu. “Hadi gidip ailemize katılalım.”

Yirmi saat on iki dakika sonra Reid ve Lucie klanlarına yepyeni bir kız üye kattılar. Ve bu, büyüyen aileleri için sadece bir başlangıçtı.

[1](#)

(Fr.) “Birinin evinde” anlamına gelmektedir, (ç.n)

TEŞEKKÜR

Daha önce bir seriyi hiç sonlandırmamıştım, bu yüzden bu teşekkürler kısmını yazmak hem çok gerçekdışı hem de ürkütücü geliyor. *Baştan Çıkarma Seansları*'m beş yıl önce yazdığımı düşünmek çok çılgınca geliyor ve okuyucular Reid Andrevs'u keşfettiklerinde kitapla birlikte gelen büyük başarı daha da inanılmaz. Şimdi MMA dövüşçülerini anlattığım *Aşkın İçin Savaş* serim sona erdi ve sonsözü yazarken arkadaşlarımla vedalaşıyormuşum gibi hissettiğimi itiraf etmeliyim. Hatta daha önce yazarken hiç başıma gelmemesine rağmen -bana tuhaf diyebilirsiniz- ağladım bile. Duygulandığım, azıcık gözlerimin yaşardığı falan olmuştu ama parmaklarım klavyenin üzerinde oynarken hiç hüngür hüngür ağlamamıştım. Bu serinin kalbimde her zaman özel bir yeri olacak ve teşekkür etmem gereken bir sürü insan var; bu yüzden lütfen azıcık sabredin. (Sizden bahsetmeyi unuttuysam lütfen beni bağışlayın. Bana bir şekilde yardımcı olduysanız tekleyen beynim unutsa bile kalbim sizi hatırlıyordur.)

Öncelikle bu endüstride bana şans veren ve “Mecaz da ne demek?” diye sormama rağmen bana aşk romanı yazmayı öğreten Liz Pelletier'e teşekkür ediyorum. *Baştan Çıkarma Seansları*'mın var olmasının ve Reid And-rews'un pek çoğunuzun kalbinde yer etmesinin sebebi odur. Bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ben daha kitap basmadan önce bile yanımda olan, Maxwell Çetesi'nin uzun zamandır üyeleri olan Pat Ford-yce'a (Vaftiz annem), Laura Hampton'a (Araştırmacı), Aimee Pachorek'e (Çelik Tekerlek), Andrea Gregory'ye (Denaro) ve Angie Hocking'e (Alev). Çete, okuyucularıyla dost olduğum yerdir; eğlendiğim, saçlarımı saldıgım, bir işkence aleti olan sutyenimi evde bıraktığım yerdir. Onlar benim en büyük destekçilerim ve en sevdiklerimdir.

Reid, Jax, Irish ve Xander'ı şekillendirmeme yardımcı olan kahraman ilhamlarım, Parker Hurley, Marco Dapper, Adam von Rothfelder ve Jase Dean'e; hepsi de kapak çekimleri, kitap tanıtım videoları, imza günleri ve daha pek çok şey için onlardan yardım istediğimde inanılmaz biçimde bana destek oldular. (Bir pembe dizide ve filmlerde oynadığında Jax olamayacak kadar meşgul olmasına rağmen hayran okuyucular onun üzerine atladığında bile -senden bahsediyorum Aimee Pachorek-gayet kibar davranan Marco hariç kendisi çok tatlıdır ve her ne kadar kapakta onun yerine Parker olsa da o her zaman Jax olarak kalacaktır.)

Kapak modellerimin harika fotoğraflarını çeken Josh Williams, Ross Zentner ve Scott Hoover'a ve inanılmaz görüntüler çeken ve bana iki tane çok güzel kitap tanıtımı hazırlayan Becca ManuePe. Kafamdaki görüntülerin hayata geçmesine yardım ettiğiniz için size teşekkür ediyorum.

Kapak üzerinde, düzeltilerde, halkla ilişkilerde, kitapları halka duyurmada ve bir kitabın basımı için gerekli, neyse ki benim bilmediğim bir sürü şeyde çalışan tüm Entangled Publishing çalışanlarına teşekkür ediyorum; sıkı çalışmalarınız için size minnettarım.

İnanılmaz bir editör olduğu ve kitaplarımın potansiyellerinin ötesine geçmesine yardımcı olduğu için yine Liz Pelletier'e teşekkür ediyorum. Her zaman harika bir ekip olduk ve karşımıza ne çıkarsa çıksın her zaman da öyle olacağız.

İşler karıştığında son dakika dahil olan Heather Howland'a da teşekkür ederim. Bu kitap senin önerilerin ve fikirlerin olmasa bunun yarısı kadar bile güzel olmazdı. Teslim tarihini yetiştirmek için benimle birlikte dört gün boyunca uyumadığın için sana teşekkür ediyorum. İnanılmaz birisin.

Bir kadının isteyebileceği en iyi kız kardeş olan Tricia DiPrizio'ya beni beslediği, neşelendirdiği, ihtiyacım olduğunda çalışmam için sessiz bir alan sağladığı, bu kitabı bitirmem için gereken çikolataları ve enerji haplarını getirdiği için teşekkür ediyorum. Ayrıca şu anda hayatımın ışığı olan yeğenim Matteo'yu bana verdiğin için de teşekkürler. Ona bakmadığım günlerde bana gönderdiğin günlük resim ve videolar beni her zaman güldürmeyi başardı. Yeğenim en iyi stres ilacı. Benim için onu doğurduğun, ben de teyzelere özgü eğlenceli işlere odaklanabileyim diye uykusuz gecelere ve kakalı bezlere katlandığın için teşekkürler.

Parker Hurley sayesinde Las Vegas'ta tanıştığım UFC şampiyonu Rich Franklin'e teşekkür ediyorum; kendisi çok tatlı biri olarak UFC ve MMA ile ilgili her türlü sorumda bana yardımcı olmayı teklif etti. Her sorumu kibarca yanıtladı ve kendisine e-posta atıp duran şu deli yazar hatun hakkında bir kez bile şikâyet etmedi. Seninle tanışmadan önce de bana ilham veriyordun Rich ve seninle tanıştıktan sonra hakkında düşündüklerim adeta tavan yaptı.

Yürekten bir başka teşekkür de dostum Parker Hurley'ye. Günün birinde bir dövüşçü gibi elleri sarılı, beyaz şort giymiş seksi bir adamın resmini gördüm ve o resim, kahraman olarak bir MMA dövüşçüsünü seçmemde bana fikir verdi. O adamı, yer aldığı tüm sosyal medya platformlarında takip etmeye başladım ve Reid Andrews hakkındaki hikâyemi yazmaya başladığımda, ben her ne kadar değiştirmeye çalışsam da kahramanım gittikçe daha çok o adamın karakterini ve huylarını almaya başladı. Sonunda ben de pes ettim ve onu tıpkı senin olduğun gibi yazmaya başladım. Sen, son beş yılda üç yüz binden fazla okurun âşık olduğu, gelecek yıllarda da âşık olmaya devam edeceği kişisin. Kesinlikle her şey için teşekkürler: Kapak modelim olduğun, imza günlerine katıldığın, kızımın 13. yaş gününü onun için en unutulmaz gün kıldığın ve yıllar boyunca dostum olarak kaldığın için. Belki de en önemlisi

olduğun gibi olduğun için teŖekkrler; delikanlıların bakıp ilham alacağı birisin. Her oğlan büyüdüğünde senin gibi bir kahraman olsa bu dünya çok daha iyi bir yer olurdu.

Ve en çok da eŖime ve çocuklarıma teŖekkr ediyorum. Bir yazarla yaŖamak hiç kolay değil (bunu imknsıza yakın olarak dŖnebilirsiniz) ama onların anlayıŖları ve sabrı sayesinde hayalimin peŖinden gitme ,ve hikyelerimi tüm dünyadaki insanlara ulaŖtırma Ŗansı buldum. Bu, bana verebilecekleri en büyük hediyedir. Bu yüzden muhteŖem eŖim Brian ve güzel ocuklarım Alyssa ve Austin; size tüm kalbimle teŖekkr ediyorum. Sizi kayıtsız Ŗartsız, sonsuz bir sevgiyle seviyorum.

Tenin derinlerinde tutku tohumları vücut buluyor...

Sakatlığı nedeniyle şampiyonluk unvanını kaybetme noktasına gelen boksör Reid Andrews'un yolu, en yakın arkadaşının yıllardır görmediği fizik tedavi uzmanı olan kız kardeşi Lucie'yle kesişir. Bu süreçte serpilip güzelleşen Lucie'nin de başka bir konuda yardıma ihtiyacı vardır. İçine kapanık ve özgüveni eksik genç kadının, uzun zamandır âşık olduğu adamı etkilemesi için dişiliğini keşfetmesi gerekiyor, bunu tek başına gerçekleştirmesi pek de mümkün görünmüyordur.

Bir yanda kariyerine son bir umutla tutunmaya çalışan yakışıklı ve oldukça çekici bir boksör, diğer yanda sevdiği adamı elde etmek için gözünü karartan bir kadın. İki insanın gizli bir anlaşma yapmalarının ve baştan çıkarma seanslarına başlamalarının vakti gelmiştir...

"Leziz bir şekilde çekici ve şaşılacak derecede eğlenceli bir roman! Özellikle erkek karakterin cazibesine daha ilk sayfadan kapıldım!"

-Cari Quinn-

"Yakıcı derecede ateşli, eğlenceli, kalp sızlatan, çarpıcı bir roman..."

-Ruthie Knox-

"Maxwell'in romanı muhteşem; özellikle iki ana karakterin değişimleri, yazarın ferahlık hissi uyandıran anlatımıyla tadına doyum olmaz bir hal alıyor. Okurların bu kitaba bayılacakları kesin."

-RT Book Reviews-

Kadının yedi kuralı vardı, adamın ise onları yıkmak için yedi günü.

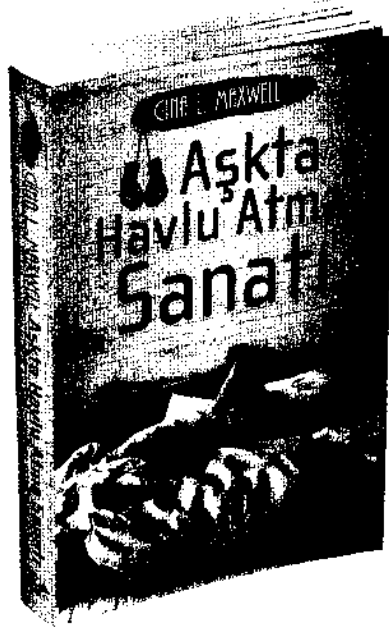
Vanessa MacGregor'ın Hayat için "7 Altın" Kuralı

7. Asla sorumluluklarını hafife alma.
6. Asla yalanların zehrine kapılma.
5. Asla bir kaçamağın üç günden fazla sürmesine izin verme.
4. Asla kelimeler yerine yumrukları tercih eden bir adamla birlikte olma.
3. Asla geleceği istikrarsız bir adamı hayatına alma.
2. Asla kontrolü elden bırakma.
1. Asla âşık olma.

Kafes Dövüşçüsü Jackson "Jax" Maris için Vazgeçilmezler

Sörf
Antrenman
Dövüş

Fakat bu iki insan, hayatlarını değiştirecek bir gerçeği unutmuşlardır: tutku. Yollarının tesadüfen kesişmesinin ardından birlikte geçirdikleri sadece birkaç gün boyunca yaşanan büyüleyici saatler, Vanessa'nın katı kurallarını yıkmaya için yeterli olabilir mi? Jax'in bu yedi altın kuralı altüst etmesi için yedi günü –ve yedi ateşli gecesi– vardır.

Nefes almak artık bir lüks, onu öpmekse bir gerekliliktir.

Kendini bildi bileli başı beladan kurtulmayan Kat MacGregor, yaşadığı yeri terk etmiş ve küçük bir kasabada başka bir isimle garsonluk yapmaya başlamıştır. Bu kez başında mafyaya ödenecek bir borç vardır ve kumar borcu “canla başla” da ödenebilir.

Eski kafes dövüşçüsü Aiden “Irish” O’Brien, ringleri çoktan geride bırakmıştır. Geçmişle yüzleşmemiş, yaptıklarını bir türlü kendisine yedirememiştir. Pişmanlıklarının getirisi olan “sıfır içki” ve “sıfır dövüş” kuralları son derece katıdır. Ancak hayat insanı en olmadık şeyle sınar; kendisiyle.

Eski bir dostunun ricasıyla Kat’e göz kulak olmaya giden Irish’in önünde iki yol vardır: Ya yeminini bozacak, ya da nedense gözlerini bir türlü alamadığı bu genç kadını kurtlara yem edecektir.

Peki iyi olan her zaman kazanır mı?

“Gina L. Maxwell, *Aşkta Havlu Atma Sanatı*’nda yine yapacağını yapmış. Ana erkek karakter, sadece dünya yakışıklısı bir adam olmakla kalmıyor, hikâyesi sayfalar boyunca su gibi akıp gidiyor. Nefret ettiğim tek şey ‘SON’ kelimesi oldu. Daha hızlı yaz lütfen, Maxwell.”

-Robin Covington, Amazon çoksatan yazarı-

Gina L. Maxwell arlanmaz bir romantizm tutkunudur ve bu huyundan vazgeçmeye hiç niyeti yoktur. Küçüklüğünden beri insanları rol yeteneğiyle eğlendirmeyi hayal etmiş fakat üniversitenin ilk yılında herhangi bir rol yeteneği olmadığını fark etmiştir. Aradan on yıl geçince aynı hayali başka yollarla gerçekleştirme imkânının olduğunu görmüştür: kendi gibi romantizm bağımlıları için aşk ve romantizm dolu hikâyeler yazmak. Gina, San Antonio'daki evinde yazmadığı ya da hikâyelerini tasarlamadığı zamanlarda ailesiyle vakit geçirmektedir.

GINA L. MAXWELL

Gardını Asla Düşürme

Tatlı kekler, sıkı yumruklar
ve beklenmedik bir aşk.

Kaybetmeyi bilmeyen eski kafes dövüşçüsü Xander James, eski formunu yakalayıp tekrar şampiyon olmak istiyor. Ama inatçı Xander tam işleri yoluna koydum derken, spor salonu kapanma tehlikesiyle karşı karşıya. Şampiyonluk maçından önce, hayatın Xander'ın karşısına çıkardığı başka bir mücadele var.

Sophie Caldwell'in ise tek istediği, keklerinin kabarması. Tabii bir de büyükannesinden kalan pastane. Ancak pastanenin onun olabilmesi için küçük bir engel var: Bekârlık. Mavi saçları, her yerini kaplayan dövmeleri ve topuklu ayakkabılarıyla mutfakta harikalar yaratan bu kadının zor bir karar verme zamanı geldi.

Hayatın hamuruna hangi malzemeleri katacağını, bazen bilemezsin. Ya da ringe çıktığında her zaman rakibini seçemezsin. Tıpkı âşık olacağın kişi gibi...

/novellayayinlari
/novellayayinlari
/novellayayinlari

ISBN 978-605-186-391-7

9 786051 863917
online sipariş: okuoku.com